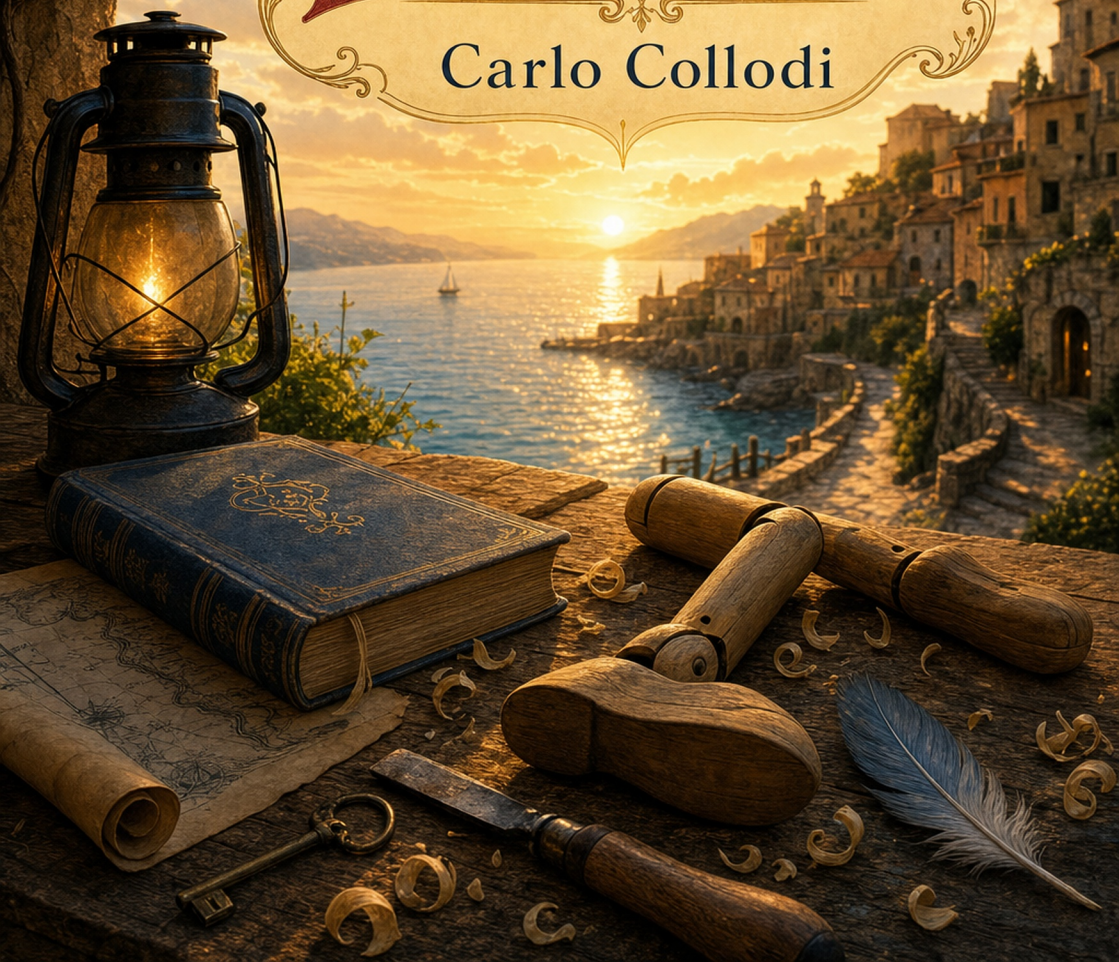

Những
Cuộc Phiêu Lưu
của
Pinocchio
Carlo Collodi

CHƯƠNG 1

Chuyện Mastro Cherry, bác thợ mộc, đã tìm thấy một khúc gỗ biết khóc và cười như một đứa trẻ ra sao.

Ngày xưa ngày xưa có—

“Một ông vua!” các độc giả nhỏ tuổi của tôi hẳn sẽ reo lên ngay.

Không đâu, các em nhầm rồi. Ngày xưa ngày xưa có một khúc gỗ. Nó chẳng phải loại gỗ đắt tiền gì cả, hoàn toàn không. Chỉ là một khúc củi bình thường, một trong những khúc gỗ dày và chắc người ta bỏ vào lò sưởi mùa đông để làm cho những căn phòng lạnh lẽo trở nên ấm áp, dễ chịu.

Tôi cũng không rõ chuyện này thực sự xảy ra thế nào, nhưng sự thật là vào một ngày đẹp trời, khúc gỗ ấy nằm trong xưởng của một bác thợ mộc già. Tên thật của bác là Mastro Antonio, nhưng ai cũng gọi bác là Mastro Cherry, vì chóp mũi bác tròn xoe, đỏ au và bóng lưỡng như một quả anh đào chín.

Vừa nhìn thấy khúc gỗ ấy, Mastro Cherry mừng rỡ hẳn lên. Bác xoa tay khoái chí, lẩm bẩm như nói với chính mình:

“Đến thật đúng lúc. Mình sẽ dùng nó để làm một chân bàn.”

Bác vội cầm lấy chiếc rìu nhỏ để lột vỏ và đẽo khúc gỗ. Nhưng đúng lúc sắp giáng nhát đầu tiên, bác khựng lại, cánh tay lơ lửng, vì bác nghe thấy một giọng nói bé xíu cất lên van nài: “Làm ơn nhẹ tay thôi! Đừng đánh tôi mạnh thế!”

Gương mặt Mastro Cherry hiện rõ vẻ kinh ngạc! Cái vẻ mặt vốn đã buồn cười của bác giờ lại càng buồn cười hơn.

Bác đảo mắt nhìn khắp căn phòng, hoảng hốt tìm xem giọng nói bé xíu ấy phát ra từ đâu, nhưng chẳng thấy ai cả! Bác nhìn xuống dưới bàn thờ—không ai! Bác ngó vào trong tủ—không ai! Bác lục giữa đồng dăm bào—không ai! Bác mở cửa nhìn dọc con phố lên xuống—vẫn không ai!

"À, ra là thế!" bác nói rồi cười, vừa gãi bộ tóc già. "Rõ ràng là mình chỉ tưởng tượng ra cái giọng bé tí ấy nói mấy lời đó thôi! Thôi nào, làm việc tiếp vậy."

Bác giáng xuống khúc gỗ một nhát thật mạnh và dứt khoát.

"Ôi, ôi! Đau quá!" chính giọng nói nhỏ xíu xa xa ấy lại kêu lên.

Mastro Cherry đứng sững người, mắt tròn, miệng há hốc, lưỡi thè cả xuống cằm.

Đến khi hoàn hồn lại, bác run bắn lên vì sợ, vừa lắp bắp vừa nói:

"Xung quanh chẳng có ai, vậy giọng nói đó từ đâu ra? Chẳng lẽ khúc gỗ này đã biết nức nở, khóc lóc như một đứa trẻ? Tôi thật khó mà tin nổi. Đây này—chỉ là một khúc củi bình thường, thứ chỉ đáng quẳng vào bếp lửa đốt đi, chẳng khác gì bao khúc khác. Nhưng mà—hay là có ai đang trốn trong đó? Nếu đúng thế thì hửn toi rồi. Tôi sẽ xử hửn!"

Nói xong, ông chộp lấy khúc gỗ bằng cả hai tay rồi nện nó không thương tiếc. Ông quăng nó xuống sàn, đập vào tường trong phòng, thậm chí còn hất nó lên tận trần nhà.

Ông lắng tai nghe xem giọng nói bé xíu ấy có rên rì hay khóc lóc không. Ông đợi hai phút—không có gì; năm phút—vẫn không; mười phút—cũng không.

“À, ra là vậy,” ông nói, cố cười cho ra vẻ can đảm rồi lấy tay vuốt tung bộ tóc giả. “Rõ ràng là tôi chỉ tưởng tượng ra cái giọng bé xú ấu thôi! Thôi nào, làm việc tiếp!”

Tội nghiệp ông, ông sợ gần chết, nên cố hát một bài vui vẻ để lấy lại can đảm.

Ông đặt cái rìu sang một bên rồi cầm cái bào lên để làm cho khúc gỗ nhẵn và phẳng. Nhưng vừa kéo đi đẩy lại, ông lại nghe thấy chính giọng nói bé xú ấu. Lần này, nó vừa nói vừa khúc khích cười:

“Dừng lại đi! Ôi, dừng lại đi! Ha, ha, ha! Ông làm tôi nhột bụng quá.”

Lần này thì bác Mastro Cherry tội nghiệp ngã vật ra như bị bắn trúng. Khi mở mắt ra, ông thấy mình đang ngồi dưới sàn.

Mặt ông đã đổi khác; nỗi sợ hãi khiến ngay cả chóp mũi cũng chuyển từ đỏ sang tím sẫm.

CHƯƠNG 2

Mastro Cherry đưa khúc gỗ cho người bạn Geppetto, và Geppetto mang nó đi để tự làm cho mình một con rối biết nhảy múa, đấu kiếm và nhào lộn.

Đúng lúc ấy, có tiếng gõ cửa rất to. "Vào đi," bác thợ mộc nói, chẳng còn chút sức nào để đứng dậy nữa.

Vừa dứt lời, cánh cửa mở ra và một ông lão nhỏ nhắn, ăn mặc bảnh bao bước vào. Tên ông là Geppetto, nhưng lũ trẻ trong xóm gọi ông là Polendina, vì bộ tóc giả ông luôn đội có màu vàng y như bắp ngô.

Geppetto nổi tiếng nóng tính. Ai mà gọi ông là Polendina thì đúng là khổ. Ông sẽ nổi điên như thú dữ, chẳng ai dễ nổi.

"Chào bác Mastro Antonio," Geppetto nói. "Bác đang làm gì dưới sàn thế?"

"Tôi đang dạy lũ kiến học A B C."

"Chúc anh may mắn nhé!"

"Điều gì đưa anh đến đây vậy, bác Geppetto?"

"Đôi chân tôi. Và chắc anh sẽ vui khi biết, bác Antonio ạ, tôi đến đây để nhờ anh giúp một việc."

"Tôi đây, sẵn sàng phục vụ anh," bác thợ mộc đáp, chống người ngồi nhồm dậy trên hai đầu gối.

"Sáng nay tôi nảy ra một ý hay."

"Nói nghe xem."

"Tôi định tự làm cho mình một con rối gỗ thật đẹp. Phải là một con thật tuyệt, có thể nhảy múa, đấu kiếm và nhào lộn. Tôi sẽ mang nó đi khắp thế gian để kiếm miếng bánh và ly rượu nuôi thân. Anh thấy sao?"

"Hay lắm, Polendina!" cái giọng the thé ấy lại kêu lên, chẳng ai biết phát ra từ đâu.

Nghe mình bị gọi là Polendina, bác Geppetto đỏ gay như trái ớt chín, quay phắt về phía bác thợ mộc và giận dữ nói:

"Sao anh lại xúc phạm tôi?"

"Ai xúc phạm anh chứ?"

"Anh gọi tôi là Polendina."

"Tôi không hề."

"Chắc anh nghĩ là chính tôi nói đấy chứ gì! Nhưng tôi BIẾT rõ là anh."

"Không!"

"Có!"

"Không!"

"Có!"

Càng lúc họ càng nổi nóng, từ cãi vã chuyển sang động tay động chân, rồi cuối cùng cào cấu, cắn xé và tát nhau túi bụi.

Khi trận ẩu đả kết thúc, bác Antonio đang cầm bộ tóc giả màu vàng của Geppetto trong tay, còn Geppetto thì phát hiện bộ tóc giả xoắn của bác thợ mộc nằm trong miệng mình.

"Trà tóc già cho tôi đây!" bác Antonio gắt lên bằng giọng cộc cằn.

"Anh trả cái của tôi trước, rồi chúng ta lại làm bạn."

Hai ông lão bé nhỏ, mỗi người đội lại bộ tóc già của mình lên đầu, bắt tay nhau và thề sẽ làm bạn tốt với nhau suốt đời.

"Thế nhé, bác Geppetto," bác thợ mộc nói, để tỏ ra rằng mình không còn giận nữa, "anh cần gì nào?"

"Tôi muốn một khúc gỗ để làm con rối. Anh cho tôi được không?"

Mừng rỡ vô cùng, bác Antonio lập tức quay lại bàn thợ để lấy khúc gỗ đã làm bác sợ hết hồn. Nhưng đúng lúc bác định đưa nó cho bạn mình, khúc gỗ bỗng giật mạnh, tuột khỏi tay bác và đập vào đôi chân gầy guộc của bác Geppetto tội nghiệp.

"Ái chà! Mastro Antonio, đây là cách ông tặng quà tử tế đấy à? Ông làm tôi suýt què rồi!"

"Tôi thề với ông, tôi không làm thế!"

"Thế chắc là tôi tự làm đấy!"

"Là lỗi của khúc gỗ này."

"Ông nói đúng; nhưng nhớ cho, chính ông là người ném nó vào chân tôi."

"Tôi không ném nó!"

"Đồ nói dối!"

"Geppetto, đừng xúc phạm tôi, không thì tôi sẽ gọi ông là Polendina đấy."

"Đồ ngốc."

"Polendina!"

"Đồ lừa!"

"Polendina!"

"Đồ khi xấu xí!"

"Polendina!"

Nghe mình bị gọi là Polendina đến lần thứ ba, Geppetto tức điên lên, mất hết bình tĩnh và lao bổ vào bác thợ mộc. Thế là ngay tại chỗ, hai người choảng nhau một trận ra trò.

Sau trận ẩu đả ấy, Mastro Antonio có thêm hai vết cào trên mũi, còn Geppetto thì mất hai cái cúc áo. Thanh toán xong món nợ với nhau, họ bắt tay và thề sẽ làm bạn tốt với nhau suốt đời.

Rồi Geppetto cầm lấy khúc gỗ đẹp, cảm ơn Mastro Antonio và tập tễnh đi về nhà.

CHƯƠNG 3

Vừa về đến nhà, Geppetto bắt tay vào làm con rối và đặt tên cho nó là Pinocchio. Những trò quậy phá đầu tiên của con rối.

Nhà Geppetto tuy nhỏ xíu nhưng gọn gàng và ấm cúng. Đó là một căn phòng nhỏ ở tầng trệt, có một ô cửa sổ tí hon nằm dưới gầm cầu thang. Đồ đạc thì đơn giản hết mức: một chiếc ghế cũ mềm, một cái giường ọp ẹp cũ kỹ và một cái bàn xiêu vẹo sắp hỏng. Trên bức tường đối diện cửa ra vào có vẽ một lò sưởi đầy những khúc củi đang cháy. Phía trên ngọn lửa là hình một cái nồi đang sôi ùng ục vui vẻ, bốc lên những làn hơi trông y như thật.

Vừa về tới nhà, Geppetto lấy dụng cụ ra và bắt đầu đẽo gọt khúc gỗ thành một con rối.

"Mình sẽ đặt tên cho nó là gì đây?" ông tự nhủ. "Mình nghĩ sẽ gọi nó là PINOCCHIO. Cái tên này sẽ mang lại vận may cho nó. Trước đây mình từng biết cả một gia đình họ

Pinocchi—Pinocchio là cha, Pinocchia là mẹ, còn Pinocchi là lũ trẻ—và ai cũng gặp may. Người giàu nhất trong số họ thì sống bằng nghề ăn xin."

Đặt tên xong cho con rối, Geppetto nghiêm túc bắt tay vào làm tóc, trán và đôi mắt. Hãy tưởng tượng ông ngạc nhiên đến mức nào khi thấy đôi mắt ấy cử động rồi nhìn chăm chăm vào mình. Thấy vậy, Geppetto cảm thấy bị xúc phạm và buồn bã nói:

"Đôi mắt gỗ xấu xí kia, sao lại nhìn ta chăm chăm như thế?"

Không có tiếng trả lời.

Làm xong đôi mắt, Geppetto làm đến cái mũi, và vừa hoàn thành thì nó bắt đầu dài ra. Nó cứ dài ra, dài ra mãi, cho đến khi dài đến mức tưởng như không có điểm dừng.

Tội nghiệp Geppetto, ông cứ cắt bớt mãi, nhưng càng cắt thì cái mũi láo xược ấy lại càng dài thêm. Cuối cùng tuyệt vọng, ông đành mặc kệ nó.

Tiếp theo, ông làm cái miệng.

Vừa làm xong, nó đã bắt đầu cười và chế giễu ông.

"Đừng cười nữa!" Geppetto tức giận nói; nhưng nói thế cũng chẳng khác nào nói với bức tường.

"Ta bảo đừng cười nữa!" ông gầm lên như sấm.

Cái miệng thôi cười, nhưng lại lè ra một cái lưỡi thật dài.

Không muốn gây chuyện, Geppetto giả vờ như không thấy gì và tiếp tục làm việc. Sau cái miệng, ông làm cái cằm, rồi đến cổ, vai, bụng, cánh tay và bàn tay.

Đúng lúc sắp sửa hoàn thiện những đầu ngón tay, Geppetto cảm thấy bộ tóc giả của mình bị giật mất. Ông ngược lên nhìn, và thấy gì nào? Bộ tóc giả màu vàng của ông đang nằm trong tay con rối. "Pinocchio, trả tóc giả cho ta!"

Nhưng thay vì trả lại, Pinocchio đội luôn nó lên đầu mình, và cái đầu của nó gần như bị nuốt chửng trong đó.

Trước trò tinh quái bất ngờ ấy, Geppetto buồn bã và chán nản vô cùng, còn hơn bất cứ lúc nào trước đây.

“Pinocchio, con đúng là một đứa trẻ hư!” ông kêu lên. “Con còn chưa được làm xong mà đã bắt đầu hỗn láo với người cha già tội nghiệp của mình rồi. Tệ lắm, con trai ạ, tệ lắm!”

Rồi ông lau đi một giọt nước mắt.

Đôi chân và bàn chân vẫn còn phải làm nốt. Vừa làm xong, Geppetto đã bị đá một cú đau điếng vào chóp mũi.

“Đáng đời mình!” ông tự nhủ. “Lẽ ra mình phải nghĩ đến chuyện này trước khi tạo ra nó. Giờ thì muộn mất rồi!”

Ông nắm con rối dưới hai nách, đặt nó xuống sàn và bắt đầu dạy nó tập đi.

Chân Pinocchio cứng đờ đến mức không nhúc nhích nổi, nên Geppetto phải cầm tay nó, chỉ cho nó cách bước từng chân một.

Khi đôi chân đã dẻo ra, Pinocchio bắt đầu tự đi một mình rồi chạy khắp phòng. Nó lao tới cánh cửa đang mở, nhảy một cái là ra ngoài đường. Thế là nó phóng đi mất!

Tội nghiệp Geppetto, ông vội đuổi theo nhưng không sao bắt kịp, vì Pinocchio chạy nhảy vun vút. Hai bàn chân gỗ của nó đập xuống mặt đường đá, gây ra thứ tiếng ồn chẳng khác gì hai mươi bác nông dân đi guốc gỗ cùng lúc.

“Bắt nó lại! Bắt nó lại!” Geppetto cứ gào lên. Nhưng người đi đường thấy một con rối gỗ chạy nhanh như gió thì chỉ đứng sững lại nhìn và cười đến chảy cả nước mắt.

Cuối cùng, hoàn toàn nhờ may mắn, có một viên hiến binh đi ngang qua. Nghe thấy tiếng ồn ào ấy, ông ta tưởng đâu là một con ngựa non đang sống chuồng, bèn dừng cảm đứng chặn

giữa đường, dang rộng hai chân, quyết tâm ngăn nó lại để khỏi xảy ra rắc rối.

Từ xa, Pinocchio nhìn thấy viên hiến binh và cố hết sức lách qua giữa hai chân ông ta để trốn, nhưng không thành.

Viên hiến binh tóm lấy mũi nó—cái mũi dài ngoằng, như thể sinh ra chỉ để người ta tóm đúng chỗ ấy—rồi giao nó lại cho bác Geppetto.

Ông lão bé nhỏ định kéo tai Pinocchio. Hãy tưởng tượng ông cảm thấy thế nào khi sờ tìm mãi mới phát hiện ra rằng mình quên chưa làm tai cho nó!

Rốt cuộc, ông chỉ còn cách tóm gáy Pinocchio và lôi nó về nhà. Vừa đi, ông vừa lắc nó hai ba cái và giận dữ nói:

"Giờ thì về nhà. Về đến nhà rồi, chúng ta sẽ tính sổ chuyện này!"

Nghe vậy, Pinocchio lập tức nằm vật xuống đất, nhất quyết không chịu bước thêm bước nào nữa. Hết người này đến người khác tụ tập lại quanh hai người.

Người thì nói thế này, người thì nói thế khác.

"Tội nghiệp con rối Marionette quá," một người đàn ông lên tiếng. "Tôi chẳng ngạc nhiên gì khi nó không muốn về nhà. Chắc chắn Geppetto sẽ đánh nó không thương tiếc, ông ta độc ác và tàn nhẫn lắm!"

"Geppetto trông có vẻ là người tử tế," một người khác nói thêm, "nhưng với trẻ con thì đúng là một bạo chúa. Nếu để con rối tội nghiệp ấy rơi vào tay ông ta, biết đâu ông ta sẽ xé xác nó mất!"

Họ nói mãi như thế, đến cuối cùng viên hiến binh chấm dứt mọi chuyện bằng cách thả Pinocchio ra và lôi Geppetto vào tù. Ông lão tội nghiệp không biết phải tự bào chữa thế nào, chỉ biết khóc lóc nức nở như một đứa trẻ và vừa thỏ thức vừa nói:

"Đồ vô ơn! Không ngờ ta đã cố hết sức để biến con thành một Marionette ngoan ngoãn mà lại ra nông nổi này! Nhưng ta cũng đáng bị như vậy thôi! Lẽ ra ta phải suy nghĩ kỹ hơn mới phải."

Những gì xảy ra sau đó gần như khó mà tin nổi, nhưng các em thân mến có thể đọc tiếp trong những chương sau.

CHƯƠNG 4

Câu chuyện về Pinocchio và chú Dế Biết Nói, qua đó ta thấy rằng những đứa trẻ hư không thích bị người hiểu biết hơn mình sửa bảo.

Chẳng mất bao lâu để đưa ông lão Geppetto tội nghiệp vào tù. Trong lúc đó, tên ranh mãnh Pinocchio, giờ đã thoát khỏi tay viên hiến binh, cầm đầu chạy băng qua đồng ruộng và bãi cỏ, liên tiếp rẽ đường tắt để về nhà. Trong cơn hoảng loạn, nó nhay qua bụi gai, bụi rậm, vượt qua suối và ao, như một con dê hay con thỏ đang bị đàn chó săn đuổi riết.

Về đến nhà, nó thấy cửa hé mở một nửa. Nó lén vào phòng, khóa cửa lại, rồi gieo mình xuống sàn, mừng rỡ vì đã trốn thoát.

Nhưng niềm vui ấy chẳng kéo dài được bao lâu, vì đúng lúc đó nó nghe thấy có ai đó nói:

"Cri-cri-cri!"

"Ai gọi tôi đấy?" Pinocchio hỏi, sợ đến run người.

"Tôi đây!"

Pinocchio quay lại và thấy một con dế lớn đang chậm rãi bò lên tường.

"Nói tôi nghe xem, Dế ơi, anh là ai?"

"Ta là Dế Biết Nói, và ta đã sống trong căn phòng này hơn một trăm năm rồi."

"Nhưng hôm nay căn phòng này là của tôi," con rối Marionette nói, "và nếu anh muốn giúp tôi một việc, thì đi ra ngay đi, đừng có quay đầu lại dù chỉ một lần."

"Tôi nhất định không rời khỏi chỗ này," Đế đáp, "cho đến khi nói cho cậu một sự thật rất quan trọng."

"Vậy thì nói đi, và nói nhanh lên."

"Khốn cho những đứa trẻ không chịu nghe lời cha mẹ rồi bỏ nhà ra đi! Chúng sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc trên đời này, và khi lớn lên sẽ vô cùng hối hận."

"Cứ rả rích đi, Đế của tôi, muốn nói gì thì nói. Còn tôi chỉ biết rằng sáng mai, vừa tờ mờ, tôi sẽ rời khỏi đây mãi mãi. Nếu ở lại, tôi cũng sẽ giống như bao đứa trẻ khác: bị đưa đến trường, rồi dù thích hay không cũng phải học. Còn tôi thì nói thật nhé, tôi ghét học lắm! Theo tôi, đuổi bắt bướm, trèo cây và trộm tổ chim còn vui hơn nhiều."

"Tội nghiệp cái đầu óc ngốc nghếch của cậu! Cậu không biết rằng nếu cứ tiếp tục như thế, cậu sẽ thành một con lừa đúng nghĩa và trở thành trò cười cho tất cả mọi người sao?"

"Im đi, đồ Đế xấu xí!" Pinocchio hét lên.

Nhưng Đế, một nhà hiền triết già thông thái, không hề phật ý trước sự hỗn xược của Pinocchio mà vẫn tiếp tục bằng giọng điềm tĩnh như trước:

"Nếu cậu không thích đến trường, vậy ít nhất sao không học một nghề để có thể kiếm sống lương thiện?"

"Để tôi nói cho ông nghe một chuyện nhé?" Pinocchio hỏi, bắt đầu mắt kiên nhẫn. "Trong tất cả các nghề trên đời, chỉ có một nghề thật sự hợp với tôi thôi."

"Nghề gì vậy?"

"Nghề ăn, uống, ngủ, chơi và lang thang từ sáng đến tối."

"Tôi nói cho cậu biết, vì chính lợi ích của cậu thôi, Pinocchio," Đế Biết Nói cất giọng bình thản, "những kẻ theo cái nghề ấy rất cuộc lúc nào cũng kết thúc trong bệnh viện hoặc nhà tù."

"Liệu hồn đấy, đồ Đế xấu xí! Nếu làm tôi nổi giận, ông sẽ phải hối hận!"

"Tội nghiệp Pinocchio, tôi thấy thương cậu."

"Tại sao?"

"Vì cậu là một con Rối, mà tệ hơn nữa, cậu lại có một cái đầu bằng gỗ."

Nghe đến những lời cuối ấy, Pinocchio nổi cơn thịnh nộ, bật dậy, chop lấy một chiếc búa trên bàn thợ rồi ném hết sức về phía Đế Biết Nói.

Có lẽ cậu không nghĩ là mình sẽ ném trúng. Nhưng buồn thay phải kể ra, các em thân mến ạ, cậu đã ném trúng Đế, ngay giữa đầu nó.

Với tiếng "cri-cri-cri" yếu ớt cuối cùng, chú Đế tội nghiệp rơi từ trên tường xuống, chết tươi!

CHƯƠNG 5

Pinocchio đói bụng và đi tìm một quả trứng để tự làm món trứng tráng; nhưng thật bất ngờ, món trứng tráng ấy lại bay vọt ra ngoài cửa sổ.

Nếu cái chết của chú Đế có làm Pinocchio sợ, thì cảm giác ấy cũng chỉ thoáng qua trong chốc lát. Vì khi đêm xuống, một cảm giác kỳ lạ, trống rỗng ở bụng khiến cậu bé người gỗ nhớ ra rằng mình vẫn chưa ăn gì cả.

Cơn thèm ăn của một cậu bé đến rất nhanh, và chỉ một lúc sau, cảm giác trống rỗng kỳ lạ ấy đã biến thành cơn đói, rồi cơn đói cứ lớn dần lên, cho đến chẳng mấy chốc cậu đói cồn cào như một con gấu.

Tội nghiệp Pinocchio, cậu chạy đến lò sưởi, nơi cái nồi đang sôi, rồi đưa tay định nhấc nắp lên. Nhưng cậu kinh ngạc biết bao khi phát hiện cái nồi ấy chỉ là hình vẽ! Thử tưởng tượng xem cậu thất vọng đến mức nào! Cái mũi dài của cậu như dài thêm ít nhất hai inch.

Cậu chạy khắp phòng, lục tung mọi hộp và ngăn kéo, thậm chí còn cúi nhìn dưới gầm giường để tìm một mẩu bánh mì, dù có khô cứng đến đâu, hay một chiếc bánh quy, hoặc biết đâu một chút cá. Lúc ấy, ngay cả một khúc xương chó gặm dở chắc cũng ngon với cậu! Nhưng cậu chẳng tìm thấy gì cả.

Trong khi đó, cơn đói cứ mỗi lúc một dữ dội hơn. Điều duy nhất giúp Pinocchio tội nghiệp thấy đỡ hơn là ngáp; mà cậu ngáp thật, ngáp một cái rõ to đến mức miệng như kéo dài tới tận mang tai. Rồi cậu bắt đầu choáng váng, là đi. Cậu vừa khóc vừa than

thân trách phận: “Chú Dế Biết Nói nói đúng. Mình đã sai khi không nghe lời Cha và bỏ nhà ra đi. Nếu bây giờ Cha ở đây, mình đã không phải đói thế này! Ôi, đói bụng thật khủng khiếp!”

Bỗng nhiên, giữa đồng rác quét dọn ở một góc, cậu nhìn thấy một vật tròn tròn, trắng trắng, trông rất giống trứng gà. Chộp mắt một cái, cậu đã nhào tới chộp lấy. Đúng là một quả trứng.

Niềm vui của cậu bé người gỗ lúc ấy thật không gì tả xiết. Không thể diễn tả nổi, bạn chỉ có thể tự hình dung thôi. Chắc hẳn rằng mình đang mơ, cậu lật đi lật lại quả trứng trong tay, vuốt ve nó, hôn nó, rồi thủ thỉ với nó:

“Giờ thì mình sẽ nấu cậu thế nào đây? Làm trứng tráng nhé? Không, chiên chảo thì hơn! Hay là uống sống? Không, ngon nhất vẫn là chiên trên chảo. Như thế chắc sẽ ngon hơn nhiều.”

Nói là làm ngay. Nó đặt một cái chảo nhỏ lên chiếc lò sưởi chân đầy than hồng. Trong chảo, thay vì đổ dầu hay bơ, nó rót vào một ít nước. Vừa thấy nước sôi lục bục—tách!—nó đập vỡ vỏ trứng. Nhưng thay vì lòng trắng với lòng đỏ, từ trong đó lại chui ra một chú Gà Con vàng óng, mềm xốp, vui tươi và tươi cười. Chú lễ phép cúi chào Pinocchio rồi nói:

“Cảm ơn ông Pinocchio nhiều, nhiều lắm vì đã giúp tôi khỏi phải tự đập vỡ vỏ trứng! Tạm biệt nhé, chúc ông may mắn, và nhớ gửi lời thăm cả nhà giúp tôi!”

Nói xong, chú dang đôi cánh ra, lao vút tới khung cửa sổ đang mở và bay thẳng vào khoảng không cho đến khi khuất hẳn.

Tội nghiệp con Rối, nó đứng sững như hóa đá, mắt mở to, miệng há hốc, hai nửa vỏ trứng rỗng vẫn cầm trên tay. Đến khi hoàn

hồn lại, nó bắt đầu khóc lóc và gào lên hết cỡ, vừa dậm chân xuống đất vừa than vãn:

"Đế Núi Đứng đã nói phải! Giá mà mình không bỏ nhà đi, và nếu bây giờ Cha có ở đây, thì mình đã chẳng phải chết đói thế này. Ôi, đói bụng thật khủng khiếp!"

Và vì bụng nó cứ réo ầm ĩ hơn bao giờ hết mà lại chẳng có gì để lót dạ, nó nghĩ đến chuyện ra ngoài đi bộ tới ngôi làng gần đó, hy vọng gặp được một người tốt bụng nào đó cho mình một mẩu bánh mì.

CHƯƠNG 6

Pinocchio ngủ quên với đôi chân đặt trên lò sưởi chân, và sáng hôm sau tỉnh dậy thì hai bàn chân đã cháy rụi mất.

Pinocchio rất ghét con đường tối om, nhưng vì đói quá nên bất chấp tất cả, nó vẫn chạy ra khỏi nhà. Đêm đen đặc quánh. Sấm rền vang, thỉnh thoảng những tia chớp sáng lòe xé ngang bầu trời, biến cả khoảng không thành một biển lửa. Gió dữ thổi lạnh buốt, cuốn tung những đám bụi dày đặc, còn cây cối thì rung lắc và rên rỉ một cách ghê rợn.

Pinocchio sợ sấm chớp vô cùng, nhưng cơn đói trong bụng còn lớn hơn cả nỗi sợ ấy. Chỉ bằng chừng một tá cú nhảy phóng, nó đã tới làng, một lữ, thở hồng hộc như cá voi, lưỡi thè ra.

Cả ngôi làng tối om và vắng tanh. Các cửa hiệu đều đóng, cửa ra vào đóng, cửa sổ cũng đóng. Ngoài đường, đến một con chó cũng không thấy bóng. Trông cứ như một Ngôi Làng Chết.

Trong cơn tuyệt vọng, Pinocchio chạy bổ đến một cánh cửa, lao người vào chuông và kéo loạn xạ, tự nhủ: "Thế nào cũng sẽ có người ra mở!"

Cậu đoán đúng. Một ông lão đội mũ ngủ mở cửa sổ nhìn ra ngoài rồi tức tối gọi xuống:

"Giờ này còn muốn gì nữa?"

"Ông làm ơn cho cháu một mẩu bánh mì được không? Cháu đói quá."

"Đợi một lát, tôi quay lại ngay," ông lão đáp, nghĩ rằng mình đang gặp phải một trong đám trẻ con thích lang thang ban đêm rồi bấm chuông nhà người khác lúc họ đang ngủ yên.

Một hai phút sau, chính giọng nói ấy lại vang lên:

"Đứng xuống dưới cửa sổ và chìa mũ ra!"

Pinocchio không có mũ, nhưng cậu vẫn kịp chạy xuống dưới cửa sổ để rồi ngay lập tức hứng trọn một gáo nước lạnh buốt đổ ào xuống cái đầu gỗ tội nghiệp, vai và khắp người cậu.

Cậu trở về nhà, ướt sũng như chuột lột, lại kiệt sức vì mệt và đói.

Không còn chút sức nào để đứng nữa, cậu ngồi phịch xuống một chiếc ghế đầu nhỏ và gác hai bàn chân lên bếp lò cho khô.

Rồi cậu ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ, đôi chân gỗ của cậu bắt đầu bén lửa. Từ từ, rất từ từ, chúng cháy đen rồi hóa thành tro.

Pinocchio vẫn ngáy ngon lành, như thể đôi chân ấy chẳng phải của mình. Đến rạng sáng, cậu vừa mở mắt thì nghe tiếng gõ cửa ầm ầm.

"Ai đấy?" cậu vừa ngáp vừa dụi mắt gọi ra.

"Ta đây," một giọng nói đáp lại.

Đó là giọng của Geppetto.

CHƯƠNG 7

Geppetto trở về nhà và nhường bữa sáng của mình cho chú Rối

Chú Rối tội nghiệp vẫn còn ngái ngủ nên chưa hề biết rằng hai bàn chân của mình đã cháy rụi mất rồi. Vừa nghe thấy giọng của Cha, cậu bật dậy khỏi ghế để ra mở cửa, nhưng vừa bước đi thì loạng choạng rồi chúi đầu ngã nhào xuống sàn.

Cú ngã gây ra tiếng động lớn chẳng khác nào một bao củi rơi từ tầng năm của một ngôi nhà xuống.

"Mở cửa cho ta!" Geppetto hét từ ngoài phố.

"Cha ơi, cha yêu quý, con không thể," chú Rối đáp trong tuyệt vọng, vừa khóc vừa lăn lộn trên sàn.

"Sao con không thể?"

"Vì có ai đó đã ăn mất chân của con."

"Và ai đã ăn chúng?"

"Con mèo," Pinocchio đáp, khi thấy con vật nhỏ ấy đang mài mê nghịch mấy mẩu bào trong góc phòng.

"Mở ra đi, ta bảo," Geppetto lặp lại, "nếu không, lúc vào được trong đó ta sẽ cho con một trận đòn nên thân."

"Cha ơi, xin cha tin con, con không đứng dậy được. Ôi trời ơi! Ôi trời ơi! Chắc con sẽ phải đi bằng đầu gối suốt đời mất."

Geppetto nghĩ rằng tất cả những giọt nước mắt và tiếng khóc ấy chỉ là một trò quây khác của chú Rối, nên ông trèo lên theo vách nhà và chui vào bằng cửa sổ.

Ban đầu ông rất tức giận, nhưng khi thấy Pinocchio nằm dài trên sàn và đúng là không còn chân thật, ông bỗng thấy buồn bã và xót xa vô cùng. Ông bế cậu lên khỏi sàn, vuốt ve ôm ấp cậu, vừa nói vừa để nước mắt chảy dài trên má:

“Pinocchio bé nhỏ của cha, Pinocchio yêu quý của cha! Sao con lại làm cháy chân mình thế?”

“Con không biết, cha ơi, nhưng xin cha tin con, đêm qua thật kinh khủng, và con sẽ nhớ nó suốt đời. Sấm thì ầm ầm, chớp thì sáng lòa—mà con lại đói. Rồi Đế Biết Nói bảo con, ‘Đáng đời lắm; vì mày hư;’ và con nói với nó, ‘Liệu hồn đấy, Đế;’ rồi nó bảo con, ‘Mày là một con Rối và mày có cái đầu bằng gỗ;’ thế là con ném búa vào nó và giết nó. Đó là lỗi của nó, vì con đâu có muốn giết nó. Rồi con đặt cái chảo lên than hồng, nhưng Gà Con bay mất và nói, ‘Hẹn gặp lại nhé! Gửi lời hỏi thăm cả nhà giúp tôi.’ Cơn đói của con càng lúc càng dữ, nên con đi ra ngoài, rồi ông già đội mũ ngủ thò đầu ra cửa sổ và hắt nước vào con, thế là con về nhà, đặt chân lên bếp lò cho khô vì con vẫn còn đói, rồi con ngủ thiếp đi, và giờ thì chân con mất rồi mà cơn đói vẫn còn! Ôi!—Ôi!—Ôi!” Và tội nghiệp Pinocchio bắt đầu gào khóc ầm ĩ đến mức người ta có thể nghe thấy từ cách xa hàng dặm.

Geppetto chẳng hiểu gì mấy từ tràng lời lộn xộn ấy, ngoài chuyện chú Rối đang đói, nên ông thấy thương cậu. Ông móc từ túi ra ba quả lê và đưa cho cậu, nói:

"Ba quả lê này là phần điểm tâm của ta, nhưng ta vui lòng cho con hết. Ăn đi rồi nín khóc."

"Nếu muốn con ăn chúng, bố làm ơn gọt vỏ cho con nhé."

"Gọt vỏ à?" Geppetto hỏi, ngạc nhiên ra mặt. "Bố thật không ngờ, con trai yêu của bố, rằng con lại kén ăn và cầu kỳ đến thế. Không được, rất không được! Sống ở đời, ngay từ khi còn nhỏ, ta phải tập ăn mọi thứ, vì chẳng ai biết cuộc sống sẽ mang đến điều gì!"

"Có thể bố nói đúng," Pinocchio đáp, "nhưng nếu lê không được gọt vỏ thì con không ăn đâu. Con không thích."

Thế là bác Geppetto tốt bụng lấy dao ra, gọt ba quả lê và xếp vỏ thành một hàng trên bàn.

Pinocchio ăn hết một quả lê trong nháy mắt rồi định vứt lõi đi, nhưng Geppetto giữ tay cậu lại.

"Ôi không, đừng vứt đi! Trên đời này, thứ gì rồi cũng có thể có ích!"

"Nhưng lõi thì con không ăn đâu!" Pinocchio kêu lên, giọng bực bội.

"Ai mà biết được?" Geppetto bình thản nhắc lại.

Về sau, ba cái lõi cũng được đặt lên bàn, cạnh đống vỏ.

Pinocchio ăn hết cả ba quả lê, đúng hơn là ngấu nghiến sạch trơn. Rồi cậu ngáp dài và than vãn:

"Con vẫn còn đói."

"Nhưng bố chẳng còn gì cho con nữa."

"Thật sự không còn gì—không còn gì hết sao?"

"Bố chỉ còn ba cái lõi này và chỗ vỏ này thôi."

"Thôi được," Pinocchio nói, "nếu không còn gì khác thì con sẽ ăn chúng."

Ban đầu cậu nhăn mặt, nhưng rồi từng miếng vỏ, từng cái lõi một, đều biến mất.

"À! Giờ thì con thấy khỏe hẳn rồi!" cậu nói sau khi ăn xong cái cuối cùng.

"Con thấy chưa," Geppetto nói, "bố đã đúng khi bảo con rằng đừng quá kén chọn và cầu kỳ trong chuyện ăn uống. Con yêu à, ta chẳng bao giờ biết cuộc đời sẽ dành sẵn điều gì cho mình!"

CHƯƠNG 8

Geppetto làm cho Pinocchio một đôi chân mới, rồi bán áo khoác của mình để mua cho cậu một quyển sách vỡ lòng.

Con rối vừa no bụng xong đã bắt đầu càu nhàu, khóc lóc đòi một đôi chân mới.

Nhưng bác Geppetto, để phạt cậu vì trò nghịch ngợm của mình, cứ mặc kệ cậu suốt cả buổi sáng. Sau bữa trưa, ông nói với cậu:

"Sao ta phải làm lại chân cho con? Để rồi lại thấy con bỏ nhà chạy đi nữa à?"

"Con hứa mà," chú Rối nức nở đáp, "từ nay con sẽ ngoan—"

"Bọn trẻ lúc nào chẳng hứa thế khi chúng muốn xin xỏ điều gì," Geppetto nói.

"Con hứa ngày nào cũng sẽ đi học, chăm chỉ học hành và học cho nên người—"

"Hể muốn làm theo ý mình thì bọn trẻ lại ca đúng điệu khúc ấy."

"Nhưng con không giống những đứa trẻ khác! Con tốt hơn tất cả bọn chúng, và con luôn nói thật. Con hứa với cha, con sẽ học một nghề, rồi sẽ là chỗ dựa và niềm an ủi cho tuổi già của cha."

Geppetto cố tỏ ra thật nghiêm khắc, nhưng khi thấy Pinocchio khổ sở đến vậy, mắt ông vẫn nhòe lệ và lòng ông cũng mềm lại. Ông không nói thêm gì nữa, chỉ cầm dụng cụ cùng hai mẫu gỗ lên và cặm cùi bắt tay vào làm.

Chưa đầy một giờ sau, đôi chân đã xong: hai bàn chân nhỏ thon gọn, nhanh nhẹn, chắc khỏe, linh hoạt, đẹp như thể được nặn nên bởi bàn tay của một nghệ sĩ.

"Nhắm mắt lại và ngủ đi!" Geppetto nói với chú Rối.

Pinocchio nhắm mắt, giả vờ ngủ, còn Geppetto thì dùng một ít keo đun chảy trong vỏ trứng để gắn hai bàn chân vào. Ông làm khéo đến mức gần như không thể nhìn ra chỗ nối.

Vừa cảm thấy đôi chân mới của mình, chú Rối liền nhảy phắt khỏi bàn rồi tung tăng chạy nhảy khắp nơi, như thể vui sướng đến phát cuồng.

"Để tỏ cho cha thấy con biết ơn cha đến mức nào, bây giờ con sẽ đi học. Nhưng muốn đi học thì con cần có quần áo."

Geppetto không có nổi một đồng trong túi, nên ông làm cho con trai mình một bộ quần áo nhỏ bằng giấy hoa, một đôi giày bằng vỏ cây và một chiếc mũ tí xíu bằng một mẩu bột nhào.

Pinocchio chạy đi soi mình trong một bát nước, vui sướng đến mức vênh váo nói:

"Giờ trông con như một quý ông rồi."

"Đúng thế," Geppetto đáp. "Nhưng con phải nhớ rằng quần áo đẹp không làm nên con người, trừ khi chúng gọn gàng và sạch sẽ."

"Đúng lắm," Pinocchio đáp, "nhưng để đi học thì con cần một thứ rất quan trọng."

"Thứ gì?"

"Một cuốn sách vỡ lòng."

"Đúng rồi! Nhưng chúng ta kiếm nó bằng cách nào đây?"

"Dễ thôi. Ta sẽ đến hiệu sách mua nó."

"Thế tiền đâu?"

"Con không có."

"Ta cũng không có," ông lão buồn bã nói.

Pinocchio vốn lúc nào cũng vui vẻ, nhưng nghe những lời ấy thì buồn rầu hẳn đi. Khi cái nghèo hiện ra trước mắt, đến cả những cậu bé tinh nghịch cũng hiểu nó có nghĩa là gì.

"Thì có sao đâu?" Geppetto bồng kêu lên, rồi bật dậy khỏi ghế. Ông khoác chiếc áo cũ chằng chịt chỗ vá lên người và chạy vụt ra khỏi nhà, không nói thêm lời nào.

Một lúc sau ông quay về. Trên tay ông là quyển sách vẫn cho con trai, nhưng chiếc áo cũ thì không còn nữa. Tội nghiệp ông lão, ông chỉ còn mặc áo sơ mi giữa lúc trời lạnh.

"Áo khoác của cha đâu rồi?"

"Cha bán rồi."

"Sao cha lại bán áo khoác đi?"

"Vì nó nóng quá."

Pinocchio hiểu ngay câu trả lời ấy. Không kìm được nước mắt, cậu ôm chầm lấy cổ cha và hôn ông hết lần này đến lần khác.

CHƯƠNG 9

Pinocchio bán quyền sách vẫn để lấy tiền vào Nhà hát Múa rối.

Hãy nhìn Pinocchio vội vã đến trường, kẹp dưới nách quyển sách vẫn mới tinh! Vừa đi, đầu óc cậu vừa mãi mê vẽ ra hàng trăm điều tuyệt vời, xây biết bao lâu đài trên mây. Lắm lắm một mình, cậu nói:

"Hôm nay đến trường, mình sẽ học đọc; ngày mai học viết; ngày kia học số học. Rồi với đầu óc lanh lợi của mình, mình sẽ kiếm được khối tiền. Ngay những đồng xu đầu tiên kiếm được, mình sẽ mua cho cha một chiếc áo khoác vải mới. Mà vải gì chứ? Không, phải là áo bằng vàng bằng bạc, đính cúc kim cương mới được. Người cha tội nghiệp ấy hoàn toàn xứng đáng với điều đó; vì suy cho cùng, chẳng phải cha đang phải mặc độc áo sơ mi chi vì đã tốt bụng mua sách cho mình sao? Lại còn đứng vào ngày lạnh thế này nữa! Cha mẹ đúng là luôn tốt với con cái!"

Đang tự nói một mình, cậu chợt nghe như có tiếng sáo và tiếng trống vọng lại từ xa: pi-pi-pi, pi-pi-pi... zum, zum, zum, zum.

Cậu dừng lại để lắng nghe. Những âm thanh ấy vọng ra từ một con đường nhỏ dẫn đến một ngôi làng nhỏ ven bờ biển.

"Tiếng gì vậy nhỉ? Phiền thật, mình lại phải đến trường! Nếu không thì..."

Đến đó thì nó dừng lại, bối rối vô cùng. Nó cảm thấy mình phải quyết định dứt khoát: đi học hay đi theo tiếng sáo?

"Hôm nay mình sẽ đi theo tiếng sáo, còn ngày mai sẽ đi học. Đi học thì lúc nào mà chẳng còn thời gian," thằng nhóc tính quái

cuối cùng quyết định, vừa nhún vai.

Nghĩ là làm ngay. Nó lao xuống phố, chạy nhanh như gió. Nó cứ thế cắm đầu chạy, và tiếng sáo tiếng trống càng lúc càng to: pi-pi-pi, pi-pi-pi, pi-pi-pi... zum, zum, zum, zum.

Bỗng nhiên, nó thấy mình đang đứng trong một quảng trường lớn, đông nghịt người, tất cả đều tụ tập trước một căn nhà gỗ nhỏ sơn màu rực rỡ.

"Cái nhà kia là gì vậy?" Pinocchio hỏi một cậu bé đứng gần mình.

"Đọc tám biển đi rồi biết."

"Tớ cũng muốn đọc lắm, nhưng chẳng hiểu sao hôm nay lại không đọc được."

"Ồ, thế à? Vậy để tớ đọc cho mà nghe. Này nhé, viết bằng những chữ như lửa cháy, tớ thấy dòng chữ: NHÀ HÁT MÚA RỐI VĨ ĐẠI.

"Buổi diễn bắt đầu từ khi nào?"

"Đang bắt đầu ngay bây giờ đấy."

"Thế vào cửa phải trả bao nhiêu?"

"Bốn xu."

Pinocchio tò mò phát điên vì muốn biết bên trong đang diễn ra chuyện gì, nên quên sạch cả lòng tự trọng mà trơ trẽn nói với cậu bé:

"Cậu cho tớ mượn bốn xu đến ngày mai được không?"

"Tớ sẵn lòng cho cậu lắm," cậu kia đáp, giọng chế giễu, "nhưng lúc này thì tớ không thể cho cậu được."

"Với giá bốn xu, tớ bán cho cậu cái áo khoác của tớ."

"Nếu trời mưa thì tớ làm gì với cái áo bằng giấy hoa đó? Mà đã mặc vào rồi thì cũng chẳng cởi ra được nữa."

"Thế cậu có muốn mua giày của tớ không?"

"Đôi đó chỉ đáng để nhóm lửa thôi."

"Còn cái mũ của tớ thì sao?"

"Món hời ghê nhỉ! Một cái mũ bằng bột! Chuột mà thấy thì có khi bò tới gặm luôn trên đầu tớ mất!"

Pinocchio gần như sắp khóc. Nó định đưa ra một lời đề nghị cuối cùng, nhưng lại không đủ can đảm. Nó chần chừ, phân vân, không sao quyết được. Cuối cùng nó nói:

"Cậu có thể cho tớ bốn xu để lấy quyển sách này không?"

"Tôi là con trai, mà tôi thì chẳng mua gì từ con trai cả," cậu bé đáp, tinh táo hơn hẳn Chú Rối.

"Tôi trả cậu bốn xu cho cuốn sách vần A-B-C ấy," một người nhặt giẻ đứng gần đó nói.

Ngay lúc ấy, cuốn sách đổi chủ. Nghĩ mà xem, bác Geppetto tội nghiệp đang ngồi ở nhà chỉ mặc áo sơ mi, run lên vì lạnh, vì đã bán chiếc áo khoác của mình để mua cuốn sách nhỏ ấy cho con trai!

CHƯƠNG 10

Các Chú Rối nhận ra người anh em Pinocchio của mình và reo hò chào đón cậu; nhưng đúng lúc đó, ông bầu Gã Ăn Lửa xuất hiện, và Pinocchio tội nghiệp suýt mất mạng.

Nhanh như chớp, Pinocchio biến mất vào Nhà hát Chú Rối. Rồi một chuyện xảy ra, suýt nữa gây nên cả một cuộc náo loạn.

Màn đã kéo lên và buổi diễn đã bắt đầu.

Harlequin và Pulcinella đang đọc lời thoại trên sân khấu, và như thường lệ, họ dọa nạt nhau bằng gậy gộc và những cú đánh.

Nhà hát chật kín khán giả; ai nấy đều thích thú với màn trình diễn và cười đến chảy nước mắt trước những trò hề của hai Chú Rối.

Vở diễn tiếp tục thêm vài phút nữa, rồi đột nhiên, không hề báo trước, Harlequin ngừng nói. Quay xuống phía khán giả, anh chỉ về cuối dàn nhạc và hét toáng lên:

"Nhìn kìa, nhìn kìa! Tôi đang ngủ hay đang thức thế này? Hay là tôi thật sự nhìn thấy Pinocchio ở đó?"

"Đúng, đúng! Là Pinocchio!" Pulcinella thét lên.

"Đúng rồi! Đúng rồi!" bà Rosaura ré lên, thò đầu nhìn từ cánh gà.

"Là Pinocchio! Là Pinocchio!" tất cả các Chú Rối gào lên, ủa cả ra từ hai bên cánh gà. "Là Pinocchio. Là người anh em Pinocchio của chúng ta! Hoan hô Pinocchio!"

"Pinocchio, lên đây với tôi!" Harlequin gọi lớn. "Hãy đến trong vòng tay của những người anh em gố của cậu!"

Trước lời mời đầy yêu thương ấy, Pinocchio chỉ nhảy một cái từ cuối dàn nhạc là đã tới những hàng ghế đầu. Nhảy cái nữa, cậu đứng trên đầu người chỉ huy dàn nhạc. Nhảy cái thứ ba, cậu đáp xuống sân khấu.

Không sao tả xiết những tiếng reo vui, những cái ôm nồng nhiệt, những cú vỗ, và những lời chào thân tình mà đoàn diễn viên nam nữ kỳ lạ ấy dành cho Pinocchio.

Đó là một cảnh tượng đau lòng đến xé ruột, nhưng khán giả thấy vở diễn bị ngừng lại thì nổi giận và bắt đầu la ó:

“Diễn tiếp đi, diễn tiếp đi, chúng tôi muốn xem kịch!”

Nhưng la hét cũng vô ích, vì đám rối gỗ chẳng những không diễn tiếp mà còn làm ầm ĩ gấp đôi lúc trước. Rồi họ nhắc Pinocchio lên vai, rước cậu đi một vòng quanh sân khấu như thể đang ăn mừng chiến thắng.

Đúng lúc ấy, ông bầu bước ra khỏi phòng. Trông ông ta đáng sợ đến mức chỉ cần nhìn một cái cũng đủ khiến người ta kinh hãi. Bộ râu của ông đen như hắc ín, dài thượt từ cằm chấm xuống tận bàn chân. Miệng ông rộng như cái lò, răng vàng nhọn hoắt như nanh thú, còn đôi mắt thì đỏ rực như hai cục than hồng. Trong đôi bàn tay to lớn đầy lông, ông cầm một cây roi dài kết từ rắn xanh và đuôi mèo đen xoắn lại, quất vun vút trong không khí đầy đe dọa.

Trước sự xuất hiện bất ngờ ấy, không ai dám thở mạnh. Yên lặng đến mức gần như có thể nghe thấy cả tiếng ruồi bay qua. Tất cả những con rối tội nghiệp đều run lên bần bật như lá trong cơn bão.

"Tại sao mày lại gây náo loạn trong rạp hát của tao thế hả?" gã khổng lồ hỏi Pinocchio bằng giọng của một con quỷ khổng lồ đang bị cảm lạnh.

"Xin ngài tin cháu, lỗi không phải tại cháu."

"Đủ rồi! Im đi! Lát nữa tao sẽ xử lý mày."

Ngay khi vở diễn kết thúc, ông bầu đi xuống bếp, nơi một con cừu béo to đang được quay chậm rãi trên xiên. Muốn nướng chín hẳn thì cần thêm củi. Ông gọi Harlequin và Pulcinella lại rồi bảo:

"Mang con rối kia đến cho tao! Trông nó như làm bằng thứ gỗ khô già rất tốt. Nó sẽ cho một ngọn lửa tuyệt vời để nướng xiên thịt này."

Harlequin và Pulcinella chần chừ một lúc. Nhưng rồi, hoảng sợ trước cái nhìn của ông chủ, họ rời khỏi bếp để làm theo lệnh. Vài phút sau, họ quay lại, khiêng theo Pinocchio tội nghiệp. Cậu giãy giụa quằn quại như một con lươn và khóc lóc thảm thiết:

"Cha ơi, cứu con với! Con không muốn chết! Con không muốn chết đâu!"

CHƯƠNG 11

Fire Eater hắt hơi rồi tha cho Pinocchio, và Pinocchio cứu bạn mình là Harlequin khỏi chết.

Trong rạp hát, không khí náo động bao trùm khắp nơi.

Kẻ Nuốt Lửa (đó đúng là tên thật của ông ta) rất xấu xí, nhưng ông ta hoàn toàn không xấu xa như vẻ ngoài. Bằng chứng là khi thấy chú Rối tội nghiệp bị điệu vào trước mặt mình, run lên vì sợ và khóc nức nở: "Tôi không muốn chết! Tôi không muốn chết!", ông ta bỗng thấy thương. Ban đầu ông còn do dự, rồi dần mềm lòng. Cuối cùng, ông không kìm được nữa và hắt hơi thật to.

Nghe tiếng hắt hơi ấy, Harlequin, nãy giờ buồn rĩ như canh liều ướm, bỗng tươi hẳn lên. Anh ghé sát chú Rối và thì thầm:

"Tin mừng đấy, anh em ơi! Kẻ Nuốt Lửa đã hắt hơi, mà đó là dấu hiệu cho thấy ông ta đang thương cậu. Cậu thoát rồi!"

Phải biết rằng, trong khi người khác lúc buồn khổ thì khóc và lau nước mắt, Kẻ Nuốt Lửa lại có một thói quen rất lạ: cứ mỗi lần thấy không vui là ông ta hắt hơi. Đó cũng là một cách chẳng kém gì cách nào khác để bộc lộ tấm lòng tốt bụng của mình.

Hắt hơi xong, Kẻ Nuốt Lửa, vẫn xấu xí như thường, quát Pinocchio:

"Nín khóc đi! Tiếng gào của mày làm bụng tao thấy khó chịu và—Hắt xì!—Hắt xì!" Hai cái hắt hơi vang dội khéps lại câu nói của ông ta.

"Chúc ông mạnh khỏe!" Pinocchio nói.

"Cảm ơn! Bố mẹ cậu còn sống cả chứ?" Kẻ Nuốt Lửa hỏi dồn.

"Bố tôi thì còn. Còn mẹ thì tôi chưa từng biết."

"Tội nghiệp bố cậu, ông ấy sẽ đau khổ biết bao nếu ta đem cậu làm củi đốt. Tội nghiệp ông lão! Ta thấy thương ông ấy quá! Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!" Ba cái hắt hơi nữa lại vang lên, còn to hơn trước.

"Chúc ông mạnh khỏe!" Pinocchio nói.

"Cảm ơn! Nhưng lúc này ta cũng phải thương cho chính mình nữa. Bữa tối ngon lành của ta hỏng mất rồi. Ta chẳng còn củi cho lửa, mà con cừu thì mới chín có một nửa. Thôi được! Thay vì cậu, ta sẽ đốt một chú Rối khác. Này! Lính đầu!"

Vừa nghe gọi, hai viên lính gỗ xuất hiện, dài ngoằng và gầy nhẳng như hai sợi dây, đầu đội những chiếc mũ kỳ quặc, tay cầm kiếm.

Kẻ Nuốt Lửa gào lên bằng giọng khàn đặc:

"Bắt Harlequin, trói nó lại rồi quăng vào lửa. Ta muốn con cừu của ta phải chín kỹ!"

Hãy thử tưởng tượng xem Harlequin tội nghiệp hoảng sợ đến mức nào! Anh sợ đến nỗi chân khuyu hẳn xuống và ngã vật ra sàn.

Thấy cảnh đau lòng ấy, Pinocchio lao đến quỳ dưới chân Fire Eater, khóc nức nở và cất giọng van xin thảm thiết, nhỏ đến mức gần như không nghe thấy:

"Xin ngài thương xót, tôi cầu xin ngài!"

"Ở đây không có ngài nào hết!"

"Xin ông tốt bụng rủ lòng thương!"

"Ở đây không có ông nào hết!"

"Xin Đức ngài thương xót!"

Nghe mình được gọi là Đức ngài, ông bầu gánh hát Múa rối ngồi bật thẳng người trên ghế, vượt bộ râu dài, rồi bỗng nhiên trở nên hiền hòa, đầy trầm ẩn, mỉm cười đắc ý và nói với Pinocchio:

"Nào, bây giờ cậu muốn gì ở ta đây, chú Rối?"

"Tôi xin ngài tha mạng cho người bạn tội nghiệp của tôi, Harlequin, người suốt đời chưa từng làm hại ai dù chỉ một chút."

"Ở đây không có chuyện tha thứ đâu, Pinocchio. Ta đã tha cho cậu rồi. Harlequin phải cháy thay cậu. Ta đang đói, và bữa tối của ta phải được nấu chín."

"Nếu vậy," Pinocchio kiêu hãnh nói, vừa đứng bật dậy vừa quăng chiếc mũ bằng bột của mình đi, "nếu vậy thì bổn phận của tôi đã rõ rồi. Nào, các lính đầu! Trói tôi lại và ném tôi vào đống lửa kia đi. Không, thật không công bằng chút nào nếu Harlequin tội nghiệp, người bạn thân nhất trên đời của tôi, lại phải chết thay tôi!"

Những lời can đảm ấy, được nói bằng một giọng vang lên sắc nhọn, khiến tất cả các con Rối khác đều bật khóc. Ngay cả đám lính, vốn cũng làm bằng gỗ, cũng khóc như hai đứa trẻ con.

Lúc đầu Fire Eater vẫn lạnh lùng, cứng rắn như một tảng băng; nhưng rồi dần dần ông mềm lòng và bắt đầu hắt hơi. Sau bốn, năm cái hắt hơi, ông dang rộng vòng tay và nói với Pinocchio:

"Cậu là một cậu bé dũng cảm! Lại đây ôm ta và hôn ta nào!"

Pinocchio chạy vụt đến, rồi nhanh nhẹn leo tót lên bộ râu đen dài như một con sóc, và đặt lên chóp mũi Fire Eater một nụ hôn đầy yêu mến.

"Thế là tôi được tha rồi sao?" Harlequin tội nghiệp hỏi bằng giọng mỏng đến mức gần như chỉ còn là hơi thở.

"Cậu được tha rồi đấy!" Fire Eater đáp; rồi vừa thở dài vừa lắc đầu, ông nói thêm: "Thôi được, tối nay ta đành phải ăn thịt cừu còn tái một nửa vậy, nhưng lần sau thì liệu hồn đấy, lũ Rối!"

Nghe tin Harlequin đã được tha, đám Rối chạy ào lên sân khấu, thấp sáng tất cả đèn lên, rồi nhảy múa ca hát cho đến tận bình minh.

CHƯƠNG 12

Người Nuốt Lửa đưa cho Pinocchio năm đồng vàng để mang về cho cha cậu là Geppetto; nhưng trên đường, chú Rối lại gặp một con Cáo và một con Mèo rồi đi theo chúng.

Sáng hôm sau, Người Nuốt Lửa gọi Pinocchio lại một bên và hỏi:

"Cha cháu tên là gì?"

"Geppetto."

"Ông ấy làm nghề gì?"

"Cha cháu là thợ chạm gỗ."

"Ông ấy kiếm được nhiều không?"

"Cha cháu kiếm nhiều đến mức trong túi chẳng bao giờ có nổi một xu. Chỉ cần nghĩ mà xem, để mua cho cháu một cuốn sách vỡ lòng đi học, cha đã phải bán chiếc áo khoác duy nhất mình có, mà chiếc áo ấy vá chằng vá đụp đến phát tội."

"Tội nghiệp ông ấy quá! Ta thấy thương ông ấy thật. Đây, cầm lấy năm đồng vàng này. Về đưa cho ông ấy, và gửi lời thăm hỏi thân tình nhất của ta."

Pinocchio, như ai cũng có thể đoán được, cảm ơn ông ta không biết bao nhiêu lần. Cậu hôn từng chú Rối một, kể cả các viên chức, rồi vui sướng đến ngây ngất, lên đường trở về nhà.

Cậu mới đi được chưa đầy nửa dặm thì gặp một con Cáo què và một con Mèo mù đang sánh bước bên nhau như đôi bạn thân. Con Cáo què dựa vào con Mèo, còn con Mèo mù thì để con Cáo dắt đi.

"Chào buổi sáng, Pinocchio," con Cáo lịch sự lên tiếng chào cậu.

"Sao ông biết tên tôi?" chú Rối hỏi.

"Ta quen cha cậu rất rõ."

"Ông gặp cha tôi ở đâu?"

"Hôm qua ta thấy ông ấy đứng trước cửa nhà."

"Thế cha tôi đang làm gì?"

"Ông ấy chỉ mặc áo sơ mi, run lên vì lạnh."

"Tội nghiệp cha quá! Nhưng từ hôm nay, nếu Chúa muốn, cha sẽ không còn phải khổ nữa."

"Tại sao?"

"Vì tôi đã thành người giàu rồi."

"Mày mà giàu á?" con Cáo nói rồi phá lên cười. Con Mèo cũng cười, nhưng cố giấu đi bằng cách vuốt bộ ria dài của nó.

"Có gì mà phải cười," Pinocchio tức giận kêu lên. "Tôi rất tiếc khi làm các ông thèm thuồng, nhưng đây này, như các ông thấy đấy, là năm đồng vàng mới tinh."

Nói rồi, cậu rút ra những đồng vàng mà Người Nuốt Lửa đã cho mình.

Nghe tiếng vàng leng keng vui tai, Cáo vô thức đưa ngay cái chân vốn được cho là bị què ra, còn Mèo thì mở to hai mắt đến mức đỏ rực như than hồng, nhưng nó khép lại nhanh đến nỗi Pinocchio không hề nhận ra.

"Thế cho tôi hỏi," Cáo lên tiếng, "cậu định làm gì với ngân ấ tiền?"

"Trước hết," con Rối đáp, "tôi muốn mua cho cha tôi một chiếc áo khoác mới thật đẹp, một chiếc áo bằng vàng bạc với khuy kim cương; sau đó, tôi sẽ mua cho mình một quyển sách vỡ lòng."

"Cho mình cậu à?"

"Đúng, cho tôi. Tôi muốn đi học và chăm chỉ học hành."

"Nhìn tôi đây này," Cáo nói. "Chỉ vì cái lý do ngớ ngẩn là muốn học, tôi đã mất một chân."

"Nhìn tôi đây," Mèo nói. "Cũng vì cái lý do ngu ngốc ấy mà tôi đã mất ánh sáng của cả hai mắt."

Đúng lúc ấy, một con Chim Đen đậu trên hàng rào ven đường cất tiếng lanh lảnh, rõ ràng:

"Pinocchio, đừng nghe lời xúi bậy. Nếu nghe theo, cậu sẽ hối hận đấy!"

Tội nghiệp chú Chim Đen bé nhỏ! Giá mà nó biết giữ những lời ấy cho riêng mình! Chỉ trong chớp mắt, Mèo đã phóng tới, vồ lấy nó và nuốt chửng cả lông lẫn xác.

Ăn xong con chim, nó vuốt sạch ria mép, nhắm mắt lại, rồi lại trở thành mù như trước.

"Tội nghiệp Chim Đen quá!" Pinocchio nói với Mèo. "Sao anh lại giết nó?"

"Tôi giết nó để cho nó một bài học. Nó nói nhiều quá. Lần sau nó sẽ biết giữ mồm giữ miệng."

Lúc này, ba người bạn đồng hành đã đi được một quãng khá xa. Bỗng nhiên, Cáo khựng lại, quay sang con Rối và nói:

"Cậu có muốn số đồng vàng của mình tăng gấp đôi không?"

"Ý anh là sao?"

"Cậu có muốn từ năm đồng vàng còm côi của mình mà có được một trăm, một nghìn, hai nghìn đồng vàng không?"

"Có chứ, nhưng bằng cách nào?"

"Cách đó rất đơn giản. Thay vì quay về nhà, hãy đi với bọn tôi."

"Và các anh sẽ đưa tôi đi đâu?"

"Đến Thành phố của những Kè Khờ Khạo."

Pinocchio suy nghĩ một lúc rồi quả quyết nói:

"Không, tôi không muốn đi. Nhà ở ngay gần đây, và tôi đang đến chỗ Cha đang đợi tôi. Chắc hẳn Cha buồn lắm vì tôi vẫn chưa về! Tôi đã là một đứa con hư, và Để Biết Nói đã đúng khi bảo rằng một cậu bé không vâng lời thì không thể hạnh phúc trên đời này. Tôi đã phải tự mình trả giá mới hiểu ra điều đó. Ngay cả tối qua ở rạp hát, khi Kè Nuốt Lửa... Brrrr!!!! ... Chỉ cần nghĩ đến thôi là tôi đã nổi da gà rồi."

"Thế thì," Cáo nói, "nếu cậu thật sự muốn về nhà thì cứ đi đi, nhưng rồi cậu sẽ hối hận đấy."

"Cậu sẽ hối hận đấy," Mèo nhắc lại.

"Nghĩ cho kỹ đi, Pinocchio, cậu đang quay lưng lại với Bà May Mắn đấy."

"Với Bà May Mắn đấy," Mèo lặp lại.

"Ngày mai năm đồng vàng của cậu sẽ thành hai nghìn!"

"Hai nghìn!" Mèo lặp lại.

"Nhưng làm sao chúng có thể thành ra nhiều đến thế được?" Pinocchio ngạc nhiên hỏi.

"Để tôi giải thích," Cáo nói. "Cậu phải biết rằng ngay bên ngoài Thành phố của những Kề Khờ Khạo có một cánh đồng kỳ diệu gọi là Cánh Đồng Phép Lạ. Ở đó, cậu đào một cái hố rồi chôn một đồng vàng xuống. Sau khi lấp đất lại, cậu tưới nước cho thật kỹ, rắc thêm một chút muối lên trên, rồi đi ngủ. Trong đêm, đồng vàng sẽ nảy mầm, lớn lên, trổ hoa, và sáng hôm sau cậu sẽ thấy một cái cây tuyệt đẹp, trĩu đầy những đồng vàng."

"Vậy nếu tôi chôn năm đồng vàng của mình xuống," Pinocchio kêu lên, càng lúc càng kinh ngạc, "thì sáng hôm sau tôi sẽ thấy—bao nhiêu?"

"Tính ra thì đơn giản lắm," Cáo đáp. "Cậu đếm trên đầu ngón tay cũng được! Cứ cho là mỗi đồng sinh ra năm trăm đồng, thì lấy năm trăm nhân với năm. Sáng hôm sau cậu sẽ có hai nghìn năm trăm đồng vàng mới tinh, sáng lấp lánh."

"Hay quá! Hay quá!" Pinocchio reo lên, nhảy cẫng vì sung sướng. "Và ngay khi có số đó, tôi sẽ giữ lại hai nghìn cho mình, còn năm trăm kia tôi sẽ tặng cho hai bác."

"Tặng cho chúng tôi ư?" Cáo kêu lên, giả vờ bị xúc phạm. "Ôi, tất nhiên là không rồi!"

"Tất nhiên là không rồi!" Mèo lặp lại.

"Chúng tôi không làm việc vì lợi lộc," Cáo đáp. "Chúng tôi chỉ làm để làm giàu cho người khác thôi."

"Làm giàu cho người khác thôi!" Mèo lặp lại.

"Đúng là người tốt bụng," Pinocchio trầm nghĩ. Rồi quên bằng cha mình, quên bộ quần áo mới, quyển sách vỡ lòng và mọi lời hứa tốt đẹp, cậu nói với Cáo và Mèo:

"Đi thôi. Tôi đi với các anh."

CHƯƠNG 13

Quán Tôm Hùm Đỏ

Mèo, Cáo và chú Rối đi mãi, đi mãi, đi mãi. Cuối cùng, vào lúc chập tối, mệt rã rời, họ đến Quán Tôm Hùm Đỏ.

"Ta dừng ở đây một lát nhé," Cáo nói, "ăn chút gì đó rồi nghỉ vài tiếng. Đến nửa đêm, chúng ta sẽ lên đường lại, vì sáng sớm mai phải có mặt ở Cánh Đồng Kỳ Diệu."

Họ bước vào quán trọ, cả ba cùng ngồi xuống một bàn. Nhưng chẳng ai trong số họ thật sự thấy đói lắm.

Tội nghiệp Mèo, nó thấy người rất yếu, nên chỉ ăn được ba mươi lăm con cá đối sốt cà chua và bốn phần lòng bò rắc phô mai. Chưa hết, vì đang cần bồi bổ sức lực, nó còn phải ăn thêm bốn phần bơ và phô mai nữa.

Còn Cáo, sau một hồi được năn nỉ mãi, mới cố ăn lấy một chút. Bác sĩ bắt nó phải ăn kiêng, nên nó đành bằng lòng với một con thỏ nhỏ dọn kèm mười hai con gà xuân non mềm. Ăn xong thỏ, nó gọi thêm mấy con gà gô, vài con trĩ, hai con thỏ nữa, cùng mười hai con ếch và thần lằn. Chỉ có thế thôi. Nó bảo trong người khó chịu nên không ăn thêm nổi miếng nào nữa.

Pinocchio là người ăn ít nhất. Cậu chỉ xin một mẩu bánh mì và vài hạt óc chó, rồi gần như không đụng đến. Tội nghiệp cậu bé, đầu óc cứ nghĩ mãi đến Cánh Đồng Kỳ Diệu, đến mức bị "khó tiêu" vì những đồng tiền vàng.

Ăn tối xong, Cáo nói với chủ quán:

"Cho chúng tôi hai phòng tốt nhé, một phòng cho ngài Pinocchio, còn một phòng cho tôi và bạn tôi. Trước khi lên đường, chúng tôi sẽ chợp mắt một lát. Nhớ gọi chúng tôi đúng nửa đêm, vì chúng tôi phải tiếp tục cuộc hành trình."

"Vâng, thưa ngài," chủ quán đáp, rồi nháy mắt đầy ẩn ý với Cáo và Mèo, như muốn nói: "Tôi hiểu rồi."

Vừa đặt lưng xuống giường, Pinocchio đã ngủ say và bắt đầu mơ. Cậu mơ thấy mình đang đứng giữa một cánh đồng. Cánh đồng ấy đầy những dây nho trĩu quả. Nhưng những chùm nho đó lại chính là những đồng tiền vàng, đung đưa trong gió và va vào nhau leng keng vui tai. Chúng như đang nói: "Ai muốn chúng tôi thì cứ đến mà lấy!"

Đúng lúc Pinocchio vừa đưa tay ra định vốc lấy một nắm, cậu bị đánh thức bởi ba tiếng gõ cửa thật to. Đó là ông chủ quán trọ đến báo rằng đồng hồ đã điểm nửa đêm.

"Bạn tôi sẵn sàng chưa?" chú rối hỏi ông ta.

"Sẵn rồi chứ! Họ đi cách đây hai tiếng đồng hồ rồi."

"Sao lại vội thế?"

"Tiếc là Mèo nhận được một bức điện báo nói rằng đứa con đầu lòng của nó bị cước chân và đang hấp hối. Nó thậm chí không kịp chờ để chào tạm biệt cậu."

"Thế họ đã trả tiền bữa tối chưa?"

"Sao họ có thể làm thế được? Là những người vô cùng lịch thiệp, họ không muốn xúc phạm cậu nặng nề đến mức tước mất vinh dự được trả hóa đơn của cậu."

"Tiếc thật! Kiểu xúc phạm ấy thì tôi lại thích quá đi mất," Pinocchio vừa nói vừa gãi đầu.

"Bạn tốt của tôi bảo sẽ đợi tôi ở đâu?" cậu hỏi thêm.

"Ở Cánh đồng Phép lạ, vào lúc mặt trời mọc sáng mai."

Pinocchio trả một đồng vàng cho ba bữa tối rồi lên đường đến cánh đồng sẽ biến cậu thành người giàu có.

Cậu cứ đi mãi mà chẳng biết mình đang đi đâu, vì trời tối đen, tối đến mức không nhìn thấy gì cả. Xung quanh, không một chiếc lá nào lay động. Thình thoảng vài con dơi sà ngang qua mũi làm cậu sợ khiếp vía. Có lúc cậu hét lên: "Ai đấy?" và từ những ngọn đồi xa xa vọng lại: "Ai đấy? Ai đấy? Ai đấy...?"

Đang đi, Pinocchio chợt thấy trên thân một cái cây có một côn trùng tí hon đang le lói sáng, một sinh vật nhỏ phát ra thứ ánh sáng nhợt nhạt, dịu mềm.

"Anh là ai?" cậu hỏi.

"Ta là hồn ma của Dế Biết Nói," sinh vật nhỏ đáp bằng giọng yếu ớt như vọng về từ một thế giới rất xa.

"Anh muốn gì?" chú rối hỏi.

"Ta muốn cho cậu vài lời khuyên chân thành. Hãy quay về nhà và đưa bốn đồng vàng còn lại cho người cha già tội nghiệp của cậu, người đang khóc vì đã nhiều ngày không được gặp cậu."

"Ngày mai cha tôi sẽ thành người giàu, vì bốn đồng vàng này sẽ biến thành hai nghìn."

"Đừng nghe những kẻ hứa sẽ cho cháu giàu lên chỉ sau một đêm, cậu bé ạ. Thường thì họ либо là đồ ngốc, либо là phường lừa đảo! Nghe ta đi, về nhà đi."

"Nhưng cháu muốn đi tiếp!"

"Muộn lắm rồi!"

"Cháu muốn đi tiếp."

"Đêm tối lắm."

"Cháu muốn đi tiếp."

"Con đường này nguy hiểm."

"Cháu muốn đi tiếp."

"Nhớ lấy, những đứa trẻ cứ khăng khăng làm theo ý mình thì sớm muộn gì cũng chuốc lấy tai họa."

"Lại mấy lời nhảm nhí ấy. Tạm biệt nhé, Đế."

"Chúc ngủ ngon, Pinocchio, và mong Trời phù hộ cho cậu khỏi bọn Sát nhân."

Mọi thứ im lặng trong chốc lát, rồi ánh sáng của Đế Biết Nói bỗng vụt tắt, như thể có ai vừa thổi phụt đi. Con đường lại chìm vào bóng tối.

CHƯƠNG 14

Pinocchio vì không nghe lời khuyên đúng đắn của Dế Biết Nói nên rơi vào tay bọn Sát nhân.

"Ôi trời ơi! Nghĩ lại mới thấy," con Rối tự nhủ khi lại lên đường, "bọn trẻ chúng ta đúng là xui xẻo thật. Ai cũng mắng, ai cũng khuyên, ai cũng cảnh cáo. Nếu cứ để mặc họ, ai cũng muốn làm cha làm mẹ của chúng ta; ai cũng thế, kể cả Dế Biết Nói. Cứ nhìn ta mà xem. Chỉ vì ta không chịu nghe con Dế phiền phức ấy, ai mà biết còn bao nhiêu chuyện rắc rối đang chờ ta phía trước! Sát nhân cơ đấy! Ít nhất thì ta chưa bao giờ tin có chúng, và cũng sẽ chẳng bao giờ tin. Nói cho hợp lý thì, ta nghĩ bọn sát nhân là do cha mẹ bịa ra để dọa những đứa trẻ muốn bỏ nhà đi vào ban đêm. Với lại, kể cả có gặp chúng giữa đường thì đã sao? Ta cứ bước thẳng tới trước mặt chúng rồi nói: 'Này các ngài, các ngài muốn gì? Nhớ cho kỹ, đừng hòng giỡn mặt với ta! Đi chỗ khác và lo việc của các ngài đi.' Chỉ cần nghe thế thôi, ta gần như thấy trước cảnh mấy gã tội nghiệp ấy co giò chạy biến. Còn nếu chúng không chạy, thì ta chạy vậy. . ."

Pinocchio không còn kịp tự cãi lý với mình nữa, vì cậu chợt tưởng như nghe thấy một tiếng sột soạt rất khẽ trong đám lá phía sau lưng.

Hắn quay lại nhìn, và kìa, trong bóng tối hiện ra hai cái bóng đen to lớn, từ đầu đến chân trùm kín trong những bao vải đen. Cả hai lao về phía hắn nhẹ đến mức như ma hiện hình.

"Chúng đến rồi!" Pinocchio tự nhủ, rồi vì không biết giấu những đồng tiền vàng ở đâu, cậu nhét cả bốn đồng xuống dưới lưỡi.

Cậu định bỏ chạy, nhưng vừa mới bước được một bước thì đã thấy hai cánh tay mình bị chộp lấy, đồng thời nghe hai giọng trầm khùng khiếp gằn lên: "Tiền hay mạng!"

Vì trong miệng đang ngậm những đồng tiền vàng nên Pinocchio không nói được lời nào. Cậu chỉ còn biết dùng đầu, tay và cả người ra hiệu hết sức có thể rằng mình chỉ là một chú rối tội nghiệp, trong túi không có nổi một xu.

"Thôi đi, bớt trò vớ vẩn lại và nộp tiền ra đây!" hai tên trộm quát lên bằng giọng đầy đe dọa.

Pinocchio lại dùng đầu và tay ra hiệu: "Tôi không có một xu nào cả."

"Mau nhả tiền ra, không thì mày chết," tên Sát Nhân cao hơn trong hai tên nói.

"Chết," tên kia nhắc lại.

"Và sau khi giết mày xong, bọn tao sẽ giết cả cha mày nữa."

"Cả cha mày nữa!"

"Không, không, không, đừng động đến Cha tôi!" Pinocchio hét lên, kinh hoàng đến phát dại; nhưng vừa kêu, những đồng tiền vàng trong miệng cậu đã va vào nhau leng keng.

"À, đồ ranh mãnh! Ra là thế! Mày giấu tiền dưới lưỡi. Nhả ra ngay!"

Nhưng Pinocchio vẫn bướng bỉnh như trước.

"Mày điếc à? Đợi đấy, nhóc con, bọn tao sẽ moi nó ra khỏi mồm mày trong chớp mắt!"

Một tên túm lấy mũi chú rối, tên kia giữ cầm, rồi chúng kéo qua kéo lại không chút nường tay để bắt cậu há miệng ra.

Nhưng tất cả đều vô ích. Môi của chú rối như thể đã bị đóng đinh chặt vào nhau. Chúng nhất quyết không chịu mở.

Tức tối, tên Sát Nhân thấp hơn rút từ túi ra một con dao dài và định dùng nó cạy miệng Pinocchio.

Nhanh như chớp, chú rối ngoạm thật sâu vào tay tên Sát Nhân, cắn đứt rồi nhỏ phắt ra. Hãy tưởng tượng cậu kinh ngạc đến mức nào khi thấy đó không phải là bàn tay, mà là một cái chân mèo.

Được khích lệ bởi chiến thắng đầu tiên ấy, cậu vùng ra khỏi những móng vuốt của bọn tấn công mình, rồi nhảy qua những bụi cây ven đường và lao vun vút băng qua cánh đồng. Hai kẻ đuổi theo lập tức bám sát, như hai con chó săn đuổi một con thỏ.

Chạy được chừng bảy dặm, Pinocchio gần như kiệt sức. Thấy mình khó thoát, cậu trèo lên một cây thông khổng lồ và ngồi đó để quan sát xung quanh. Hai tên Sát Nhân cũng định trèo lên, nhưng chúng trượt chân ngã xuống.

Nhưng chúng không hề bỏ cuộc, trái lại càng quyết tâm hơn. Chúng gom một bó củi, chất dưới gốc thông rồi châm lửa. Chỉ trong chớp mắt, cái cây bắt đầu nổ lép bép và bốc cháy như một ngọn nến bị gió tạt. Pinocchio nhìn ngọn lửa leo lên mỗi lúc một cao. Không muốn kết thúc đời mình như một chú Rối bị quay chín, cậu lập tức nhảy xuống đất rồi lại cầm đầu chạy, còn hai tên Sát Nhân vẫn bám theo sát nút như trước.

Trời vừa hừng sáng thì bất ngờ, không hề có chút báo trước nào, Pinocchio thấy lối đi của mình bị chặn lại bởi một vũng nước sâu, màu đục như cà phê bùn.

Biết làm sao bây giờ? Cậu hô "Một, hai, ba!" rồi lấy đà nhảy vọt qua. Hai tên Sát Nhân cũng nhảy theo, nhưng vì ước lượng sai khoảng cách—tôm!!!—chúng rơi thẳng xuống giữa vũng nước. Nghe tiếng nước bắn tung tóe và cảm nhận được điều đó, Pinocchio vừa cười vừa hét lên, chân vẫn không ngừng chạy:

"Chúc hai ngài tắm vui vẻ nhé, signori!"

Cậu nghĩ chắc hẳn chúng đã chết đuối nên ngoái đầu lại nhìn. Nhưng kìa, hai bóng đen u ám ấy vẫn đang đuổi theo, dù những cái bao đen của chúng đã ướt sũng và nhỏ nước ròng ròng.

CHƯƠNG 15

Hai tên Sát Nhân đuổi theo Pinocchio, bắt được cậu và treo cậu lên một cành của cây sồi khổng lồ.

Càng chạy, chú Rối càng tin chắc rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ rơi vào tay bọn đuổi bắt. Bỗng nhiên cậu nhìn thấy giữa những hàng cây trong rừng một ngôi nhà nhỏ trắng toát như tuyết đang ánh lên.

"Nếu mình còn đủ hơi để tới được ngôi nhà nhỏ kia, có lẽ mình sẽ được cứu," cậu tự nhủ.

Không chần chừ thêm một giây nào, cậu lao vút qua khu rừng, còn hai tên Sát Nhân vẫn bám theo phía sau.

Sau một cuộc chạy trốn dữ dội kéo dài gần một giờ, mệt lả và thở không ra hơi, cuối cùng Pinocchio cũng tới được trước cửa ngôi nhà nhỏ và gõ cửa. Không ai trả lời.

Cậu lại gõ cửa, mạnh hơn lúc trước, vì phía sau đã vang lên tiếng chân và hơi thở nặng nhọc của những kẻ đang truy đuổi mình. Nhưng đáp lại vẫn chỉ là im lặng.

Thấy gõ cửa chẳng ích gì, Pinocchio tuyệt vọng bắt đầu đập và đâm thành thịch vào cánh cửa như muốn phá tung nó ra. Nghe tiếng động, một ô cửa sổ bật mở, và một thiếu nữ xinh đẹp thò đầu ra nhìn. Cô có mái tóc xanh biếc và gương mặt trắng như sáp. Mắt cô nhắm nghiền, hai tay bắt chéo trên ngực. Bằng giọng yếu ớt đến mức gần như không nghe thấy, cô thì thầm:

"Không có ai sống trong ngôi nhà này cả. Mọi người đều chết rồi."

"Ít ra cô cũng mở cửa cho tôi vào chứ?" Pinocchio kêu lên bằng giọng van nài.

"Tôi cũng chết rồi."

"Chết rồi à? Thế sao cô còn đứng ở cửa sổ?"

"Tôi đang đợi quan tài đến mang tôi đi."

Nói xong, cô bé biến mất, và khung cửa sổ khép lại không một tiếng động.

"Ôi, cô gái xinh đẹp tóc xanh biếc," Pinocchio kêu lên, "xin hãy mở cửa, tôi van cô. Xin thương một cậu bé tội nghiệp đang bị hai tên Sát nhân đuổi—"

Cậu chưa kịp nói hết, vì hai bàn tay khỏe như gọng kìm đã chộp lấy cổ cậu, và cũng chính hai giọng nói ghê rợn ấy gầm lên đầy đe dọa: "Giờ thì tóm được mày rồi!"

Con Rối thấy cái chết như đang nhảy múa ngay trước mắt mình thì run bần bật, đến mức các khớp chân va vào nhau lách cách, còn những đồng tiền giấu dưới lưỡi thì leng keng.

"Sao nào," bọn Sát nhân hỏi, "bây giờ mày có chịu mở miệng ra chưa? À, không trả lời à? Được thôi, lần này thì mày sẽ phải mở ra."

Chúng rút ra hai con dao dài và sắc, rồi giáng hai nhát thật mạnh vào lưng Con Rối.

May cho Pinocchio là cậu được làm bằng thứ gỗ rất cứng, nên hai con dao vỡ tan thành hàng nghìn mảnh. Bọn Sát nhân hoảng hốt nhìn nhau, trên tay chỉ còn trơ lại cán dao.

"Tao hiểu rồi," một tên nói với tên kia, "giờ chẳng còn cách nào khác ngoài treo cổ nó lên."

"Treo cổ nó lên," tên kia nhắc lại.

Chúng trói hai tay Pinocchio quặt ra sau vai rồi thông dây lọng vào cổ cậu. Quăng sợi dây qua một cành cao của cây sồi khổng lồ, chúng kéo lên cho đến khi Con Rối tội nghiệp bị treo lơ lửng tít trên không.

Hài lòng với việc mình làm, chúng ngồi xuống bãi cỏ, chờ Pinocchio trút hơi thở cuối cùng. Nhưng ba tiếng trôi qua mà mắt chú Rối vẫn mở, miệng vẫn ngậm chặt, còn hai chân thì đạp mạnh hơn bao giờ hết.

Chờ mãi đến mệt, bọn Sát nhân gọi với lên, giọng đầy chế nhạo: "Tạm biệt nhé, hẹn đến mai. Sáng mai quay lại, bọn ta mong người sẽ tử tế để bọn ta thấy người đã chết hẳn rồi, biến mất luôn, miệng há toang ra." Nói xong, chúng bỏ đi.

Vài phút sau, một cơn gió dữ nổi lên. Gió rít gào, than vãn, hắt cậu bé tội nghiệp qua lại như quả lắc chuông. Bị đung đưa như thế, cậu thấy buồn nôn như say sóng, còn sợi dây thông lọng thì siết chặt dần, làm cậu nghẹt thở. Từ từ, một màn mờ phủ lên mắt cậu.

Cái chết ngày một đến gần, mà chú Rối vẫn hy vọng sẽ có một người tốt bụng nào đó đến cứu mình. Nhưng chẳng có ai xuất hiện. Khi sắp chết, cậu nghĩ đến người cha già tội nghiệp của

mình, rồi gần như không còn biết mình đang nói gì, khẽ thì thầm:

“Ôi, Cha ơi, Cha yêu quý! Giá mà Cha ở đây!”

Đó là những lời cuối cùng của cậu. Cậu nhắm mắt lại, há miệng ra, duỗi thẳng hai chân, rồi buông mình treo lủng lẳng như thể đã chết.

CHƯƠNG 16

Cô gái xinh đẹp với mái tóc xanh biếc cho gọi chú Rối tội nghiệp, đặt cậu lên giường, rồi mời ba vị Bác sĩ đến để cho biết Pinocchio còn sống hay đã chết.

Nếu chú Rối tội nghiệp còn bị treo lơ lửng ở đó thêm một lúc nữa, thì mọi hy vọng đã tiêu tan. May cho cậu, Cô gái xinh đẹp với mái tóc xanh biếc lại một lần nữa nhìn ra cửa sổ. Thấy cậu bé đáng thương bị gió quật tới quật lui đến bất lực, cô động lòng thương và vỗ tay thật mạnh ba cái.

Ngay theo tín hiệu ấy, vang lên tiếng vỗ cánh lao đi vun vút, và một con Chim ưng lớn bay tới đậu xuống bậc cửa sổ.

"Người muốn sai bảo gì, thưa nàng Tiên duyên dáng của tôi?" Chim ưng hỏi, cúi mỏ xuống đầy kính cẩn (vì cần phải nói rõ ràng, rốt cuộc, Cô gái xinh đẹp với mái tóc xanh biếc không ai khác chính là một nàng Tiên vô cùng nhân hậu, đã sống hơn một nghìn năm ở vùng gần khu rừng ấy).

"Người có thấy chú Rối đang treo trên cành của cây sồi khổng lồ kia không?"

"Tôi thấy."

"Được rồi. Bay đến chỗ cậu ấy ngay đi. Dùng chiếc mỏ khỏe của anh cắt đứt nút thắt đang trói cậu ấy, hạ cậu ấy xuống, rồi nhẹ nhàng đặt cậu ấy lên bãi cỏ dưới gốc sồi."

Chim Ưng bay đi, và hai phút sau quay lại, nói: "Tôi đã làm đúng như bà sai."

“Anh thấy cậu ấy thế nào? Còn sống hay đã chết?”

“Thoạt nhìn, tôi tưởng cậu ta đã chết. Nhưng rồi tôi biết mình nhầm, vì ngay khi tôi nới nút thắt quanh cổ cậu ta, cậu ta thở dài một hơi và lẩm bẩm bằng giọng yếu ớt: ‘Giờ tôi thấy đỡ hơn rồi!’”

Bà Tiên vỗ tay hai cái. Một chú chó Poodle lông lầy xuất hiện, đi bằng hai chân sau y như người. Nó mặc đồng phục hầu cận trong triều. Trên bộ tóc giả xoăn trắng xõa xuống tận thắt lưng là một chiếc mũ ba góc viền ren vàng, đội lệch đầy kiểu cách. Nó khoác một chiếc áo nhung màu sô-cô-la rất bảnh, đính khuy kim cương, với hai cái túi khổng lồ lúc nào cũng đầy xương do bà chủ yêu quý thả vào đó sau bữa tối. Quần chần nhung đỏ thẫm, tất lụa và đôi giày thấp có khóa bạc hoàn thiện bộ trang phục của nó. Đuôi nó được bọc trong một ống lụa xanh để tránh bị mưa làm ướt.

“Lại đây, Medoro,” bà Tiên nói với nó. “Chuẩn bị cỗ xe đẹp nhất của ta rồi đi ngay vào rừng. Khi đến cây sồi, người sẽ thấy một chú Rối Gỗ tội nghiệp, nửa sống nửa chết, đang nằm duỗi trên cỏ. Hãy nhẹ nhàng bế cậu ấy lên, đặt cậu ấy lên những tấm đệm lụa trong xe, rồi đưa cậu ấy về đây cho ta.”

Để tỏ ý đã hiểu, chú Poodle ve vẩy cái đuôi bọc lụa hai ba cái rồi nhanh nhẹn lên đường.

Chỉ vài phút sau, một cỗ xe nhỏ xinh bằng kính, bên trong lót mềm như kem đánh bông và bánh pudding sô-cô-la, nhồi đầy lông chim hoàng yến, lăn bánh ra khỏi chuồng xe. Cỗ xe được một trăm đôi chuột bạch kéo đi, còn chú Poodle ngồi trên ghế đánh xe, vui vẻ quất roi vun vút trong không trung như một bác xà ích thực thụ đang vội đến nơi.

Mười lăm phút sau, cỗ xe quay về. Bà Tiên, đang đứng chờ ở cửa nhà, bế chú Rối Gỗ tội nghiệp vào lòng, đưa cậu vào một căn phòng xinh xắn có những bức tường khảm xà cừ, đặt cậu lên giường, rồi lập tức cho mời những vị bác sĩ nổi tiếng nhất vùng đến gặp mình.

Các bác sĩ lần lượt kéo đến: một con Quạ, một con Cú, và một chú Đế Biết Nói.

"Tôi muốn biết, thưa các ngài," Bà Tiên nói, quay sang ba vị bác sĩ đang đứng quanh giường Pinocchio, "tôi muốn biết con Rối tội nghiệp này chết rồi hay còn sống."

Nghe vậy, Quạ bước ra, bắt mạch Pinocchio, sờ mũi cậu, rồi đến cả ngón chân út. Xong, ông ta trịnh trọng tuyên bố:

"Theo tôi, con Rối này chết hẳn rồi; nhưng nếu chẳng may mà nó chưa chết, thì đó hẳn là dấu hiệu chắc chắn cho thấy nó vẫn còn sống!"

"Tôi rất tiếc," Cú nói, "vì phải bác lại ý kiến của Quạ, người bạn và đồng nghiệp lừng danh của tôi. Theo tôi, con Rối này còn sống; nhưng nếu chẳng may mà nó không còn sống nữa, thì đó hẳn là dấu hiệu chắc chắn cho thấy nó chết hẳn rồi!"

"Còn ông, ông có ý kiến gì không?" Bà Tiên hỏi Đế Biết Nói.

"Tôi cho rằng một bác sĩ khôn ngoan, khi không biết mình đang nói gì, thì ít nhất cũng nên biết im miệng. Dù sao thì con Rối kia không xa lạ gì với tôi. Tôi biết nó đã lâu lắm rồi!"

Pinocchio, nãy giờ vẫn nằm im thín thít, bỗng run lên dữ dội đến mức cả chiếc giường cũng rung theo.

"Con Rối ấy," Đế Biết Nói nói tiếp, "là một thằng nhóc hư đốn hết chỗ nói."

Pinocchio mở mắt ra rồi lại nhắm ngay lại.

"Nó hỗn láo, lười biếng, lại còn bỏ nhà đi nữa."

Pinocchio trùm chần kín mặt.

"Con Rối ấy là một đứa con bất hiếu, đang làm tan nát trái tim cha nó!"

Rồi người ta nghe thấy những tiếng nức nở kéo dài, tiếng khóc, và những tiếng thở dài náo nê. Hãy tưởng tượng mọi người ngạc nhiên đến mức nào khi vén chần lên, họ thấy Pinocchio gần như tan chảy trong nước mắt!

"Khi người chết biết khóc, nghĩa là họ bắt đầu hồi phục rồi," Quạ trịnh trọng nói.

"Tôi rất tiếc phải trái ý người bạn và đồng nghiệp lừng danh của tôi," Cú nói, "nhưng theo tôi, khi người chết khóc, điều đó có nghĩa là họ không muốn chết."

CHƯƠNG 17

Pinocchio ăn đường, nhưng nhất quyết không chịu uống thuốc. Đến khi những người phu đòn đến mang cậu đi, cậu mới uống thuốc và thấy đỡ hơn. Sau đó cậu nói dối, và để trừng phạt, mũi cậu cứ dài ra mãi.

Vừa khi ba bác sĩ rời khỏi phòng, Tiên Nữ bước đến bên giường Pinocchio. Chạm tay lên trán cậu, nàng nhận ra cậu đang sốt hầm hập.

Nàng lấy một cốc nước, cho vào đó một ít bột trắng, rồi dịu dàng đưa cho Chú Rối và nói:

"Uống cái này đi, vài ngày nữa là con sẽ khỏe lại và xuống giường được."

Pinocchio nhìn cái cốc, nhăn mặt rồi cất giọng mè nheo hỏi: "Nó ngọt hay đắng?"

"Đắng, nhưng tốt cho con."

"Nếu đắng thì con không uống đâu."

"Uống đi!"

"Con ghét mọi thứ đắng."

"Uống đi rồi ta sẽ cho con một viên đường để hết vị đắng trong miệng."

"Đường đâu?"

"Đây này," Tiên Nữ nói, vừa lấy một viên đường từ chiếc bát đường bằng vàng.

"Con muốn ăn đường trước, rồi con mới uống nước đắng."

"Con hứa chứ?"

"Vâng."

Tiên Nữ đưa đường cho cậu, và Pinocchio vừa nhai nuốt xong trong chớp mắt đã chép miệng nói:

"Giá mà đường là thuốc thì ngày nào con cũng uống."

"Giờ thì giữ lời đi và uống mấy ngụm nước này. Nó sẽ tốt cho con."

Pinocchio cầm cái cốc bằng cả hai tay rồi dí mũi vào người. Cậu đưa cốc lên miệng, rồi lại một lần nữa chúi mũi vào đó.

"Đắng quá, đắng khủng khiếp! Con không uống nổi."

"Sao con biết được khi con còn chưa nếm thử?"

"Con tưởng tượng ra được mà. Con nghĩ thấy rồi. Cho con thêm một viên đường nữa, rồi con sẽ uống."

Tiên Nữ, với tất cả sự kiên nhẫn của một người mẹ hiền, lại cho cậu thêm đường và một lần nữa đưa cái cốc cho cậu.

"Con không thể uống kiểu này được," Chú Rối nói, mặt lại nhăn nhó hơn nữa.

"Sao nữa?"

"Vì cái gối lông kê dưới chân con làm con khó chịu."

Tiên Nữ cất cái gối đi.

"Vẫn vô ích thôi. Giờ con vẫn không uống được."

"Bây giờ lại sao nữa?"

"Tôi không thích cái cách cánh cửa kia trông như thế. Nó đang hé mở một nửa."

Nàng Tiên đóng cửa lại.

"Cháu không uống đâu!" Pinocchio òa khóc nức nở. "Cháu không uống thứ nước kinh khủng này đâu. Không uống. Không uống! Không, không, không, không!"

"Con sẽ hối hận đấy."

"Cháu không quan tâm."

"Con đang ốm rất nặng."

"Cháu không quan tâm."

"Chỉ vài giờ nữa thôi, cơn sốt sẽ đưa con sang một thế giới khác."

"Cháu không quan tâm."

"Con không sợ chết sao?"

"Không sợ chút nào. Cháu thà chết còn hơn uống thứ thuốc kinh khủng ấy."

Đúng lúc đó, cửa phòng bật tung ra, và bốn con Thỏ đen như mực bước vào, trên vai khiêng một chiếc quan tài nhỏ màu đen.

"Các anh muốn gì ở tôi?" Pinocchio hỏi.

"Chúng tôi đến đón cậu," con Thỏ to nhất nói.

"Đón tôi à? Nhưng tôi vẫn chưa chết mà!"

"Đúng, chưa chết hẳn; nhưng chỉ lát nữa thôi cậu sẽ chết, vì cậu đã từ chối uống thứ thuốc lẽ ra đã làm cậu khỏe lại."

"Ôi, Tiên ơi, Tiên của cháu ơi," chú Rối kêu lên, "đưa cho cháu cái ly đó đi! Nhanh lên, làm ơn! Cháu không muốn chết! Không, không, chưa phải bây giờ—chưa phải bây giờ!"

Rồi ôm chặt cái ly bằng cả hai tay, cậu uống cạn thuốc trong một hơi.

"Thế đấy," bốn con Thỏ nói, "lần này chúng tôi đi chuyến này công cốc rồi."

Nói rồi, chúng quay gót, nghiêm trang bước ra khỏi phòng, khiêng theo chiếc quan tài đen nhỏ và cầm nắm cầu nhàu trong miệng.

Chỉ trong chớp mắt, Pinocchio thấy khỏe hẳn. Cậu nhảy phắt xuống giường và mặc quần áo ngay.

Thấy cậu chạy nhảy khắp phòng vui như chim sổ lồng, Nàng Tiên nói:

"Rốt cuộc thì thuốc của ta cũng tốt cho con đấy chứ, phải không?"

"Tốt quá đi chứ! Nó như cho cháu một cuộc sống mới."

"Vậy thì tại sao ta phải năn nỉ mãi con mới chịu uống?"

"Vì cháu là con trai mà, và bọn con trai thì ghét thuốc còn hơn cả ghét bệnh."

"Thật đáng tiếc! Con trai lẽ ra phải hiểu rằng uống thuốc kịp lúc có thể giúp chúng tránh được rất nhiều đau đớn, thậm chí cả cái

chết."

"Lần sau sẽ không cần phải nắn nì tôi đến thế nữa đâu. Tôi sẽ nhớ đến những con Thỏ đen khiêng chiếc quan tài đen trên vai, rồi tôi sẽ cầm cốc lên và phum một cái!—uống sạch ngay!"

"Lại đây nào, rồi kể cho ta nghe vì sao con lại rơi vào tay bọn Sát nhân."

"Chuyện là bác Fire Eater đưa cho cháu năm đồng vàng để mang về cho Cha cháu, nhưng dọc đường cháu gặp một con Cáo và một con Mèo. Chúng hỏi cháu: 'Mày có muốn năm đồng này biến thành hai nghìn đồng không?' Cháu đáp: 'Có.' Thế là chúng bảo: 'Đi với bọn tao đến Cánh đồng Kỳ diệu.' Cháu nói: 'Đi thôi.' Rồi chúng lại bảo: 'Ta ghé Quán Tôm Hùm Đồ ăn tối đã, quá nửa đêm rồi sẽ lên đường tiếp.' Chúng cháu ăn xong rồi đi ngủ. Khi cháu tỉnh dậy thì chúng đã biến mất, còn cháu một mình lên đường trong bóng tối. Trên đường, cháu gặp hai tên Sát nhân mặc đồ đen như những cái bao than, chúng nói với cháu: 'Đưa tiền đây hoặc mất mạng!' Cháu đáp: 'Tôi không có tiền'; vì, cô biết đấy, cháu đã giấu tiền dưới lưỡi. Một tên thò tay vào miệng cháu, cháu cắn đứt rồi nhổ phun ra; nhưng đó không phải tay người, mà là chân mèo. Thế là chúng đuổi theo cháu, còn cháu cứ chạy mãi, chạy mãi, cho đến cuối cùng chúng bắt được cháu, thắt dây vào cổ rồi treo cháu lên cây. Chúng nói: 'Ngày mai bọn tao sẽ quay lại. Lúc ấy mày sẽ chết, miệng sẽ há ra, và bọn tao sẽ lấy năm đồng vàng mày giấu dưới lưỡi.'"

"Thế bây giờ những đồng vàng ấy ở đâu?" nàng Tiên hỏi.

"Cháu làm mất rồi," Pinocchio đáp, nhưng cậu nói dối, vì chúng vẫn ở trong túi cậu.

Vừa nói xong, cái mũi vốn đã dài của cậu lại dài thêm ít nhất hai inch.

"Con làm mất chúng ở đâu?"

"Trong khu rừng gần đây."

Với lời nói dối thứ hai này, mũi cậu lại dài thêm vài inch nữa.

"Nếu con làm mất chúng trong khu rừng gần đây," nàng Tiên nói, "thì chúng ta sẽ đi tìm và sẽ tìm ra thôi, vì bất cứ thứ gì mất ở đó rồi cũng luôn được tìm thấy."

"À, giờ cháu nhớ ra rồi," con Rối đáp, càng lúc càng bối rối. "Cháu không làm mất những đồng vàng. Cháu đã nuốt chúng vào khi uống thuốc."

Đến lời nói dối thứ ba này, mũi cậu dài ra hơn bao giờ hết, dài đến mức cậu không thể xoay người nổi. Quay sang phải thì mũi đập vào giường hoặc húc vào ô kính cửa sổ; quay sang trái thì va vào tường hay cánh cửa; còn chỉ cần ngẩng lên một chút thôi là suýt chọc trúng mắt bà Tiên.

Bà Tiên ngồi nhìn cậu và bật cười.

"Sao bà lại cười?" Con Rối hỏi, giờ đã bắt đầu lo lắng khi thấy cái mũi mình cứ dài ra.

"Ta cười vì những lời nói dối của con."

"Sao bà biết là con đang nói dối?"

“Nói dối ấy mà, con trai, người ta nhận ra ngay. Có hai kiểu nói dối: loại chân ngắn và loại mũi dài. Còn lời nói dối của con lúc này thì đúng là loại mũi dài.”

Pinocchio không biết giấu nỗi xấu hổ vào đâu, bèn định chạy khỏi phòng, nhưng mũi cậu đã dài đến nỗi không thể lọt qua cửa.

CHƯƠNG 18

Pinocchio lại gặp Cáo và Mèo, rồi đi cùng chúng đến gieo những đồng tiền vàng ở Cánh đồng Kỳ Diệu.

Khóc như thể tim mình sắp vỡ ra, Con Rối than thân trách phận suốt hàng giờ vì cái mũi quá dài của mình. Dù cố cách nào, cậu cũng không đưa nó qua nổi khung cửa. Bà Tiên không hề tỏ ra thương hại, vì bà muốn cho cậu một bài học nhớ đời để cậu chữa thói nói dối — thói xấu tệ nhất mà một đứa trẻ có thể mắc phải. Nhưng khi thấy cậu tái mét vì sợ, mắt như muốn lồi ra vì kinh hãi, bà bắt đầu động lòng và vỗ hai tay vào nhau. Một nghìn con chim gõ kiến bay qua cửa sổ vào phòng rồi đậu kín trên mũi Pinocchio. Chúng mổ liên hồi, mạnh đến mức chỉ trong chốc lát, cái mũi khổng lồ ấy đã trở lại kích thước như trước.

"Bà tốt quá, bà Tiên ơi," Pinocchio vừa lau nước mắt vừa nói, "và con yêu bà biết bao!"

"Ta cũng yêu con," bà Tiên đáp, "và nếu con muốn ở lại với ta, con có thể làm em trai nhỏ của ta, còn ta sẽ là chị gái tốt của con."

"Con rất muốn ở lại — nhưng còn người cha tội nghiệp của con thì sao?"

"Ta đã lo liệu mọi chuyện rồi. Người ta đã đi đón cha con, và trước tối nay ông ấy sẽ đến đây."

"Thật sao?" Pinocchio reo lên vui sướng. "Vậy thì, cô Tiên tốt bụng ơi, nếu cô đồng ý, cháu muốn đi gặp ông ấy ngay. Cháu không chờ nổi để ôm hôn người cha già thân yêu ấy, người đã vì

cháu mà khổ biết bao."

"Tất nhiên rồi, cứ đi đi, nhưng nhớ cẩn thận kẻo lạc đường. Cứ theo lối mòn trong rừng, thế nào cháu cũng sẽ gặp ông ấy."

Pinocchio lên đường, và vừa bước vào rừng là cậu chạy nhanh như thỏ. Đến cây sồi khổng lồ, cậu dừng lại, vì tưởng như nghe thấy tiếng sột soạt trong bụi rậm. Cậu không nghe nhầm. Ở đó là Cáo và Mèo, hai người bạn đồng hành mà cậu từng ăn cùng ở quán Trôm Hùm Đỏ.

"Kìa, Pinocchio thân mến của chúng ta đến rồi!" Cáo kêu lên, vừa ôm vừa hôn cậu. "Sao cậu lại đến đây thế?"

"Sao cậu lại đến đây thế?" Mèo nhắc lại.

"Chuyện dài lắm," chú rối nói. "Để tôi kể cho hai bạn nghe. Tối hôm kia, sau khi hai bạn bỏ tôi lại một mình ở quán trọ, tôi gặp bọn Sát Nhân trên đường—"

"Bọn Sát Nhân à? Ôi, tội nghiệp bạn tôi quá! Thế chúng muốn gì?"

"Chúng muốn lấy những đồng vàng của tôi."

"Đồ khốn!" Cáo nói.

"Loại khốn nạn nhất!" Mèo thêm vào.

"Nhưng tôi bắt đầu chạy," chú rối kể tiếp, "và chúng đuổi theo tôi, cho đến khi bắt kịp rồi treo cổ tôi lên cành cây sồi kia."

Pinocchio chỉ vào cây sồi khổng lồ ở gần đó.

"Còn gì tệ hơn thế được nữa chứ?" Cáo nói.

"Đúng là một thế giới kinh khủng để sống! Biết tìm đâu ra một nơi an toàn cho những người tử tế như chúng ta đây?"

Trong lúc Cáo nói như vậy, Pinocchio để ý thấy Mèo đang treo chân phải trước trong băng.

"Chân cậu bị sao thế?" cậu hỏi.

Mèo định trả lời, nhưng lời lẽ cứ lúu cả lại đến mức Cáo phải lên tiếng đỡ lời.

"Bạn tôi khiêm tốn quá nên không muốn tự nói thôi. Để tôi nói thay. Khoảng một giờ trước, chúng tôi gặp một con sói già trên đường. Nó đói là đi và van xin giúp đỡ. Không có gì để cho nó, cậu đoán xem bạn tôi đã làm gì vì lòng tốt của mình? Cậu ấy dùng răng cắn đứt bàn chân trước của chính mình rồi ném cho con vật tội nghiệp ấy, để nó có cái mà ăn."

Vừa nói, Cáo vừa đưa tay lau một giọt nước mắt.

Pinocchio, suýt bật khóc, ghé vào tai Mèo thì thầm:

"Nếu con mèo nào cũng như anh, lũ chuột đúng là may mắn biết bao!"

"Thế cậu làm gì ở đây?" Cáo hỏi chú rói.

"Tôi đang đợi cha tôi. Chắc ông sẽ đến đây bất cứ lúc nào."

"Thế còn những đồng vàng của cậu?"

"Tôi vẫn để chúng trong túi, trừ một đồng tôi đã tiêu ở quán Tôm Hùm Đỏ."

"Nghĩ mà xem, bốn đồng vàng ấy ngày mai có thể thành hai nghìn đồng. Sao cậu không nghe tôi? Sao cậu không gieo chúng

ở Cánh Đồng Kỳ Diệu?"

"Hôm nay thì không thể. Để hôm khác tôi đi với các anh."

"Để ngày khác thì muộn mất rồi," Cáo nói.

"Tại sao?"

"Vì cánh đồng ấy đã được một người rất giàu mua lại, và hôm nay là ngày cuối cùng nó còn mở cho mọi người vào."

"Cánh Đồng Kỳ Diệu đó cách đây bao xa?"

"Chỉ có hai dặm thôi. Cậu đi với bọn tôi chứ? Nửa tiếng là tới. Cậu gieo tiền xuống, rồi chỉ vài phút sau là có thể thu về hai nghìn đồng xu và trở về nhà trong giàu có. Cậu đi không?"

Pinocchio ngập ngừng một lúc mới trả lời, vì cậu nhớ đến nàng Tiên tốt bụng, ông lão Geppetto và những lời khuyên của Đế Biết Nói. Nhưng rồi cậu lại làm đúng điều mà mọi đứa trẻ vẫn làm khi không có quyết tâm và cũng chẳng suy nghĩ bao nhiêu. Cậu nhún vai rồi nói với Cáo và Mèo:

"Đi thôi! Tôi đi với các anh."

Và thế là họ lên đường.

Họ đi mãi, đi mãi suốt ít nhất nửa ngày, cuối cùng cũng tới thị trấn mang tên Thành Phố Những Kẻ Khờ Khạo. Vừa bước vào thị trấn, Pinocchio đã thấy khắp các con phố đầy những con chó trụi lông, đói đến ngáp dài; những con cừu bị xén trụi, run lên vì rét; những con gà không còn mào, đang van xin một hạt lúa mì; những con bướm to lớn không thể dùng đôi cánh vì đã bán hết những màu sắc xinh đẹp của mình; những con công cụt đuôi, xấu hổ không dám lộ mặt; và những con trĩ xơ xác, lật đật chạy

đi, đau buồn vì bộ lông vàng bạc rực rỡ của chúng đã mất vĩnh viễn.

Giữa đám đông những kẻ nghèo khổ và ăn xin ấy, thỉnh thoảng lại có một cỗ xe tuyệt đẹp chạy qua. Bên trong là một con Cáo, một con Diều Hâu hoặc một con Kền Kền ngồi chễm chệ.

"Cánh đồng Kỳ Diệu ở đâu vậy?" Pinocchio hỏi, bắt đầu sốt ruột vì phải chờ lâu.

"Cứ kiên nhẫn đi. Chỉ còn vài bước nữa thôi."

Họ đi xuyên qua thành phố, rồi vừa ra khỏi tường thành thì bước vào một cánh đồng vắng vẻ, trông cũng chẳng khác mấy những cánh đồng khác.

"Đến nơi rồi," Cáo nói với chú Rối. "Đào một cái hố ở đây rồi bỏ những đồng tiền vàng vào."

Chú Rối làm theo. Nó đào hố, bỏ bốn đồng tiền vàng vào, rồi cẩn thận lấp đất lại. "Giờ thì," Cáo nói, "đi ra con suối gần đây, mang về một gàu nước, rồi tưới lên chỗ đó."

Pinocchio làm đúng từng lời dặn, nhưng vì không có gàu, nó cởi một chiếc giày ra, múc đầy nước rồi tưới lên lớp đất phủ trên những đồng vàng. Xong, nó hỏi:

"Còn gì nữa không?"

"Không còn gì nữa," Cáo đáp. "Giờ thì chúng ta có thể đi. Hai mươi phút nữa quay lại đây, cậu sẽ thấy dây nho đã mọc lên, cành lá đầy những đồng tiền vàng."

Mừng rỡ đến phát cuồng, Pinocchio cảm ơn Cáo và Mèo hết lần này đến lần khác, rồi hứa sẽ tặng mỗi người một món quà thật

đẹp.

“Bọn ta không cần quà cáp gì của cậu đâu,” hai tên bịp bợm đáp. “Chỉ cần đã giúp cậu trở nên giàu có mà hầu như chẳng phải tốn công gì là đủ cho bọn ta rồi. Chừng đó cũng khiến bọn ta vui sướng như vua.”

Họ chào tạm biệt Pinocchio, chúc nó gặp may, rồi tiếp tục lên đường.

CHƯƠNG 19

Pinocchio bị cướp mất những đồng tiền vàng, và để trừng phạt, nó bị kết án bốn tháng tù.

Nếu người ta bảo chú Rối phải đợi một ngày thay vì hai mươi phút, thì với nó thời gian cũng chẳng thể trôi chậm hơn được nữa. Nó đi đi lại lại đầy sốt ruột, rồi cuối cùng quay mũi về phía Cánh đồng Kỳ Diệu.

Và khi nó bước đi vội vã, tim nó đập rộn ràng tic, tac, tic, tac như một chiếc đồng hồ treo tường, còn đầu óc thì không ngừng nghĩ:

"Nếu thay vì một nghìn, mình tìm thấy hai nghìn thì sao? Hoặc thay vì hai nghìn, mình tìm thấy năm nghìn—hay một trăm nghìn? Mình sẽ xây cho mình một tòa lâu đài thật đẹp, với một nghìn chuồng ngựa đầy một nghìn con ngựa gỗ để chơi, một hầm chứa tràn ngập nước chanh và soda kem, cùng một thư viện đầy kẹo và trái cây, bánh ngọt và bánh quy."

Mãi mê tự vẽ ra những viễn cảnh ấy, cậu đến cánh đồng. Đến nơi, cậu dừng lại xem có may ra nhìn thấy một cây nho trĩu đầy đồng tiền vàng nào không. Nhưng chẳng thấy gì cả! Cậu bước thêm vài bước, vẫn không có gì! Cậu đi hẳn vào trong ruộng. Cậu đến đúng chỗ mình đã đào hố và chôn những đồng vàng xuống. Vẫn không có gì! Pinocchio bắt đầu suy nghĩ căng thẳng, rồi quên sạch cả phép tắc, rút một tay khỏi túi và gãi đầu lia lịa.

Đúng lúc đó, cậu nghe thấy một tràng cười sảng khoái vang lên ngay trên đầu. Cậu quay phắt lại, và kia, trên cành một cái cây ngay phía trên, có một con Vẹt lớn đang ngồi, mãi mê tia lông.

"Anh cười cái gì thế?" Pinocchio cúi kinh hỏi.

"Tôi cười vì lúc tia lông, tôi tự làm nhột mình dưới cánh."

Con rối không đáp. Cậu đi ra bờ suối, múc đầy nước vào chiếc giày của mình, rồi lại tưới xuống lớp đất phủ lên những đồng vàng.

Giữa cánh đồng yên ắng, lại vang lên một tràng cười nữa, còn xác xược hơn cả lần đầu.

"Này," con rối lần này giận dữ quát lên, "ông Vẹt, tôi có thể biết điều gì làm ông thích thú đến thế không?"

"Tôi cười những kẻ ngốc tin hết mọi điều mình nghe thấy và dễ dàng để mình sa vào những cái bẫy người ta giăng sẵn cho chúng."

"Có phải ông đang ám chỉ tôi không?"

"Đúng, tôi đang nói cậu đấy, Pinocchio tội nghiệp—cậu ngốc đến mức tin rằng có thể gieo vàng xuống ruộng như gieo đậu hay bí. Trước đây tôi cũng từng tin như thế, và hôm nay tôi vô cùng hối hận. Đến hôm nay—dù đã quá muộn!—tôi mới rút ra được rằng muốn có tiền một cách lương thiện thì phải làm việc và biết kiếm nó bằng tay hoặc bằng trí óc."

"Tôi chẳng hiểu ông đang nói gì cả," con rối đáp, và cậu bắt đầu run lên vì sợ.

"Tệ thật! Để tôi nói cho rõ hơn," con Vẹt bảo. "Trong lúc cậu lên thành phố, Cáo và Mèo đã vội vã quay lại đây. Chúng lấy bốn đồng vàng cậu chôn rồi chạy biến nhanh như gió. Nếu cậu bắt được chúng thì đúng là gan thật đấy!"

Pinocchio há hốc miệng. Cậu không tin lời con Vẹt, liền cuống cuống đào bới mặt đất. Cậu đào mãi, đào mãi, cho đến khi cái hố to gần bằng người mình, nhưng chẳng thấy tiền đâu cả. Mất sạch từng đồng.

Trong cơn tuyệt vọng, cậu chạy vào thành phố và đi thẳng đến tòa án để trình báo vụ trộm với quan tòa. Vị thẩm phán là một con Khi, một con Đột khổng lồ đã cao niên và rất đáng kính. Bộ râu trắng dài phủ kín ngực ông, và ông đeo cặp kính gọng vàng dù trông kính đã rơi mất. Ông bảo mình vẫn đeo chúng vì mắt đã yếu đi sau bao năm làm việc.

Đứng trước mặt ông, Pinocchio kể lại câu chuyện đáng thương của mình, từng lời một. Cậu nêu tên và mô tả bọn cướp, rồi khẩn khoản xin được công lý.

Vị thẩm phán kiên nhẫn lắng nghe. Ánh mắt ông ánh lên vẻ hiền từ. Ông tỏ ra rất quan tâm đến câu chuyện; ông xúc động; suýt nữa thì bật khóc. Khi chú Rối kể xong, vị thẩm phán đưa tay ra và rung chuông.

Vừa nghe tiếng chuông, hai con chó ngao lớn xuất hiện, mặc đồng phục lính hiến binh.

Rồi vị quan tòa chỉ vào Pinocchio và nói bằng giọng hết sức trang nghiêm:

"Tên gốc đáng thương này đã bị cướp mất bốn đồng vàng. Vậy hãy bắt nó và tống vào ngục." Nghe bản án dành cho mình, chú Rối sững sờ hoàn toàn. Cậu cố lên tiếng phản đối, nhưng hai viên lính đã bịt miệng cậu lại và lôi xềnh xệch vào nhà giam.

Ở đó, cậu phải ở lại suốt bốn tháng dài đằng đẳng, mệt mỏi. Và nếu không nhờ một vận may hiếm có, có lẽ cậu còn phải ngồi đó lâu hơn nữa. Vì, các em thân mến, đúng vào lúc ấy, vị hoàng đế trẻ cai trị Thành phố Những Kẻ Khờ Khạo vừa giành được một chiến thắng lớn trước kẻ thù. Để ăn mừng, ngài ra lệnh thả đèn khắp nơi, bắn pháo hoa, mở đủ loại hội hè, và tuyệt nhất là mở tung tất cả cửa nhà giam.

"Người khác được đi thì tôi cũng đi," Pinocchio nói với người cai ngục.

"Không phải mày," người cai ngục đáp. "Mày thuộc loại—"

"Xin lỗi nhé," Pinocchio ngắt lời, "tôi cũng là kẻ trộm mà."

"Vậy thì anh cũng được tự do," người cai ngục nói. Ông ta cười mũ, cúi chào thật thấp rồi mở cửa ngục. Pinocchio lập tức lao ra ngoài, chạy biến đi mà không hề ngoái đầu nhìn lại.

CHƯƠNG 20

Được thả khỏi ngục, Pinocchio lên đường quay về với Cô Tiên; nhưng dọc đường cậu gặp một con Rắn khổng lồ, rồi sau đó còn mắc bẫy.

Hãy tưởng tượng xem Pinocchio sung sướng đến mức nào khi thấy mình được tự do! Chẳng nói chẳng rằng, cậu trốn khỏi thành phố và lên đường trở về ngôi nhà của nàng Tiên xinh đẹp.

Trời đã mưa suốt nhiều ngày, con đường lầy lội đến mức có lúc Pinocchio lún xuống gần tới đầu gối.

Nhưng cậu vẫn can đảm bước tiếp.

Bị thôi thúc bởi nỗi khao khát được gặp cha và cô chị tiên tóc xanh biếc, cậu lao đi nhanh như chó săn. Càng chạy, bùn càng bắn tung tóe lên người cậu, văng cả tới chiếc mũ.

“Mình đã khổ sở biết bao,” cậu tự nhủ. “Nhưng tất cả cũng đáng đời mình thôi, vì mình đúng là vừa bướng bỉnh vừa ngốc nghếch! Lúc nào mình cũng chỉ muốn làm theo ý mình. Mình chẳng chịu nghe lời những người yêu thương mình và hiểu biết hơn mình. Nhưng từ nay, mình sẽ khác. Mình sẽ cố trở thành một cậu bé thật ngoan ngoãn. Giờ thì mình đã hiểu quá rõ rằng những đứa trẻ không vâng lời thì chẳng thể nào hạnh phúc, và rốt cuộc lúc nào cũng thiệt thân. Không biết cha có đang đợi mình không nhỉ? Liệu mình có gặp cha ở nhà Cô Tiên không? Tội nghiệp cha, đã lâu lắm rồi mình chưa được gặp, mà mình nhớ những cái ôm và nụ hôn của cha biết bao. Còn Cô Tiên, liệu bà có tha thứ cho tất cả những gì mình đã làm không? Chính bà đã tốt với mình đến thế, và mình còn nợ bà cả mạng sống này! Trên đời này có

đứa bé nào tệ hơn, vô tâm hơn mình nữa không?”

Đang nói, cậu bỗng khựng lại, cứng người vì kinh hãi.

Có chuyện gì vậy? Một con Rắn khổng lồ đang nằm chắn ngang đường—da xanh biếc, đôi mắt rực lửa sáng quắc, và cái đuôi nhọn phun khói như ống khói.

Tội nghiệp Pinocchio, cậu sợ đến chết khiếp! Cậu cuống cuống chạy ngược lại gần nửa dặm, rồi cuối cùng trèo lên một đồng đá ngồi chờ con Rắn bò đi chỗ khác để con đường lại thông cho mình.

Cậu đợi một giờ, rồi hai giờ, rồi ba giờ; nhưng Con Rắn vẫn cứ ở đó. Ngay cả từ xa, người ta vẫn thấy ánh đỏ lóe lên từ đôi mắt nó và cột khói bốc ra từ cái đuôi dài, nhọn hoắt.

Pinocchio cố tỏ ra thật can đảm, bước thẳng đến trước mặt nó và cất giọng ngọt ngào, dịu dàng:

“Xin lỗi ngài Rắn, ngài có thể làm ơn tránh sang một bên để tôi đi qua được không?”

Nói với nó cũng chẳng khác gì nói với bức tường. Con Rắn không hề nhúc nhích.

Cậu lại lên tiếng, vẫn bằng giọng dịu dàng như thế:

“Ngài nên biết, thưa ngài Rắn, là tôi đang về nhà, nơi cha tôi đang đợi tôi. Đã lâu lắm rồi tôi chưa gặp ông! Ngài có phiền lắm không nếu tôi đi qua?”

Cậu đứng chờ một dấu hiệu trả lời nào đó cho những câu hỏi của mình, nhưng chẳng có gì cả. Trái lại, con Rắn xanh, lúc này còn có vẻ tỉnh táo và đầy sức sống, bỗng nhiên nằm im thín thít.

Mắt nó khép lại, còn cái đuôi thì thôi không phun khói nữa.

“Chẳng lẽ nó chết rồi sao?” Pinocchio nói, vui mừng xoa hai tay vào nhau. Không chần chừ lấy một giây, cậu định bước qua mình nó, nhưng vừa mới nhấc một chân lên thì con Rắn bật dựng dậy như lò xo, khiến chú Rối ngã lộn nhào ngửa ra sau. Cậu ngã vụng về đến mức đầu cắm xuống bùn, còn hai chân thì chổng thẳng lên trời.

Thấy chú Rối đập chân giãy giụa như một cơn lốc con, con Rắn cười sằng sặc, cười mãi, cười đến mức cuối cùng vỡ mạch máu và chết ngay tại chỗ.

Pinocchio thoát khỏi tư thế trở trêu ấy rồi lại cắm đầu chạy, mong tới nhà Bà Tiên trước khi trời tối. Nhưng càng đi, cơn đói càng quặn lên dữ dội. Không chịu nổi nữa, cậu nhảy vào một vườn nho để hái vài chùm nho trông thật hấp dẫn. Khốn cho cậu!

Cậu vừa chạm tới giàn nho thì—rắc!—hai chân đã mắc bẫy.

Tội nghiệp chú Rối, cậu đã bị sập vào cái bẫy mà một bác nông dân đặt ở đó để bắt lũ Chồn, những con vẫn đêm đêm mò đến trộm gà của bác.

CHƯƠNG 21

Pinocchio bị một bác nông dân bắt được và bị dùng làm chó giữ chuồng gà.

Pinocchio, như bạn cũng dễ hình dung, bắt đầu la hét, khóc lóc và van xin; nhưng tất cả đều vô ích, vì chẳng thấy một ngôi nhà nào và cũng không có lấy một bóng người đi qua con đường ấy.

Đêm xuống.

Một phần vì hai chân đau buốt, một phần vì sợ hãi khi thấy mình lơ lửng giữa cánh đồng tối om, chú rối sắp ngất đi thì chợt thấy một con đom đóm nhỏ lập lòe bay ngang qua. Cậu gọi nó lại và nói:

"Đom đóm nhỏ ơi, bạn có thể thả tôi ra được không?"

"Tội nghiệp cậu bé!" đom đóm đáp, dừng lại nhìn cậu đầy thương cảm. "Sao cậu lại mắc vào cái bẫy này thế?"

"Tôi bước vào cánh đồng vắng này để hái vài chùm nho, rồi—"

"Nho đó là của cậu à?"

"Không."

"Ai dạy cậu lấy những thứ không thuộc về mình?"

"Tại tôi đói."

"Đói bụng, cậu bé ạ, không phải là lý do để lấy thứ thuộc về người khác."

"Đúng, đúng vậy!" Pinocchio vừa khóc vừa kêu lên. "Tôi sẽ không làm thế nữa."

Đúng lúc ấy, cuộc trò chuyện bị cắt ngang bởi tiếng chân đang tiến lại gần. Đó là chủ ruộng, ông ta đang rón rén đi tới để xem thử có phải lần này ông đã bắt được lũ chồn vẫn hay ăn trộm gà của mình không.

Ông ta vô cùng sửng sốt khi giờ cao chiếc đèn lồng lên và thấy rằng, thay vì một con chồn, thứ mắc bẫy lại là một cậu bé!

"À, thằng nhóc ăn trộm!" bác nông dân nói bằng giọng giận dữ. "Thì ra chính mày là đứa ăn cắp gà của tao!"

"Không phải cháu! Không, không!" Pinocchio vừa nức nở vừa kêu lên. "Cháu đến đây chỉ để hái có vài chùm nho thôi."

"Đứa nào ăn trộm nho thì cũng rất dễ ăn trộm gà. Cứ tin lời ta đi, ta sẽ cho mày một bài học để mày nhớ thật lâu."

Ông ta mở bẫy, túm cổ áo chú rối và xách cậu về nhà như xách một con cún. Đến sân trước nhà, ông quăng cậu xuống đất, đặt chân lên cổ cậu rồi cộc cằn nói: "Giờ đã khuya, đến lúc đi ngủ rồi. Ngày mai chúng ta sẽ tính sổ. Còn bây giờ, vì con chó giữ nhà của ta hôm nay vừa chết, mày sẽ thế chỗ nó mà canh chuồng gà cho ta."

Nói là làm ngay. Ông ta quàng một chiếc vòng cổ chó vào cổ Pinocchio rồi siết chặt để nó không tuột ra. Một sợi xích sắt dài được buộc vào vòng cổ. Đầu kia của sợi xích bị đóng chặt vào tường.

“Nếu đêm nay trời mưa,” bác nông dân nói, “mày có thể ngủ trong cái chuồng chó nhỏ gần đây, ở đó có rất nhiều rơm làm giường êm. Đó là chỗ ngủ của Melampo suốt ba năm nay, và với mày thì thế là quá đủ rồi. Còn nếu chẳng may có trộm đến, nhớ sủa đấy!”

Dặn dò xong câu cuối cùng ấy, bác nông dân đi vào nhà, đóng cửa lại rồi cài then.

Tội nghiệp Pinocchio co ro nép sát bên chuồng chó, lạnh, đói và sợ đến mức gần như sống dở chết dở. Thình thoảng cậu lại giằng giật chiếc vòng cổ gần như làm cậu nghẹt thở, rồi cất tiếng yếu ớt:

“Mình đáng bị thế này! Đúng, mình đáng bị như vậy! Mình chỉ là một đứa lêu lổng và lang thang. Mình chưa bao giờ nghe lời ai, lúc nào cũng chỉ làm theo ý mình. Giá mà mình được như bao người khác, chịu học hành, làm việc và ở bên người cha già tội nghiệp của mình, thì giờ đây mình đâu đến nỗi phải ở chốn này, giữa cánh đồng tối om, thay chỗ cho con chó giữ nhà của một bác nông dân. Ôi, giá mà mình có thể bắt đầu lại từ đầu! Nhưng chuyện đã rồi thì không thể đổi lại được, và mình phải biết nhẫn nại thôi!”

Tự giảng cho mình nghe một bài học ngắn như thế, từ tận đáy lòng, Pinocchio chui vào chuồng chó và ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG 22

Pinocchio phát hiện bọn trộm và, để thưởng cho lòng trung thành của cậu, cậu được trả lại tự do.

Dù một cậu bé có buồn khổ đến đâu, cậu cũng hiếm khi mất ngủ vì những nỗi lo của mình. Chú rối gỗ cũng không ngoại lệ. Cậu ngủ ngon lành thêm vài tiếng nữa, mãi đến gần nửa đêm mới bị đánh thức bởi những tiếng thì thầm lạ lùng và những âm thanh rón rén vọng lên từ sân. Cậu thò mũi ra khỏi chuồng chó và nhìn thấy bốn con vật mình thon dài, lông lá. Đó là chồn, loài vật rất mê trứng và gà. Một con rời khỏi đám bạn, tiến đến cửa chuồng chó và cất giọng ngọt ngào:

"Chào buổi tối, Melampo."

"Tên tôi không phải là Melampo," Pinocchio đáp.

"Thế anh là ai?"

"Tôi là Pinocchio."

"Vậy anh làm gì ở đây?"

"Tôi là chó giữ nhà."

"Nhưng Melampo đâu? Con chó già từng sống trong ngôi nhà này đâu rồi?"

"Nó chết sáng nay rồi."

"Chết rồi sao? Tôi nghiệp quá! Nó là một con vật tốt biết bao! Nhưng nhìn mặt cậu, tôi nghĩ cậu chắc cũng là một con chó hiền lành."

"Xin lỗi, tôi không phải chó!"

"Thế thì cậu là gì?"

"Tôi là một con rối gỗ."

"Cậu đang thay chỗ con chó giữ nhà à?"

"Rất tiếc là đúng vậy. Tôi đang bị phạt."

"Vậy thì tôi sẽ thỏa thuận với cậu y như đã từng thỏa thuận với Melampo quá cố. Tôi tin là nghe xong cậu sẽ thích thôi."

"Thỏa thuận thế nào?"

"Kế hoạch của bọn tôi là thế này: thỉnh thoảng, như trước đây, bọn tôi sẽ ghé thăm chuồng gà này rồi bắt đi tám con gà. Trong số đó, bảy con là của bọn tôi, còn một con cho cậu, với điều kiện dĩ nhiên là cậu cứ giả vờ ngủ và đừng sửa để gọi bác nông dân."

"Melampo thật sự đã làm thế à?" Pinocchio hỏi.

"Đúng thế, và cũng vì vậy mà bọn tôi là bạn thân của nhau. Cứ yên tâm ngủ đi, và nhớ là trước khi đi bọn tôi sẽ để lại cho cậu một con gà béo ngon, sẵn sàng cho bữa sáng mai. Hiểu chứ?"

"Hiểu quá đi chứ," Pinocchio đáp. Rồi lắc đầu đầy vẻ đe dọa, cậu như muốn nói: "Chỉ vài phút nữa thôi, các anh bạn, rồi ta sẽ tính chuyện này."

Ngay khi bốn con chồn bàn bạc xong, chúng đi thẳng tới chuồng gà nằm sát cạnh ổ chó. Cắm đầu đào bới bằng răng và móng, chúng mở được cánh cửa nhỏ rồi lèn vào trong. Nhưng vừa chui vào xong, chúng đã nghe cánh cửa sập lại đánh rầm

một cái.

Người bày trò đó chính là Pinocchio. Chưa dừng ở đó, cậu còn kéo một tảng đá nặng chặn ngay trước cửa. Xong xuôi, cậu bắt đầu sủa, sủa y như một con chó giữ nhà thật sự: "Gâu, gâu, gâu! Gâu, gâu!"

Bác nông dân nghe tiếng sủa dữ dội thì bật khỏi giường. Vớ lấy khẩu súng, bác lao tới bên cửa sổ và hét lên: "Có chuyện gì thế?"

"Bọn trộm ở đây rồi," Pinocchio đáp.

"Chúng ở đâu?"

"Trong chuồng gà."

"Tôi xuống ngay đây."

Quả đúng vậy, chỉ trong chớp mắt cậu đã có mặt dưới sân và lao thẳng về phía chuồng gà.

Ông mở cửa, lôi từng con Chồn ra ngoài, rồi trối chúng vào một cái bao. Xong xuôi, ông vui vẻ nói với chúng: "Cuối cùng thì chúng mày cũng rơi vào tay tao! Tao có thể trừng phạt chúng mày ngay bây giờ, nhưng tao sẽ chờ. Sáng mai, chúng mày sẽ theo tao đến quán trọ, và ở đó chúng mày sẽ trở thành một bữa tối tuyệt hảo cho một kẻ phàm trần đang đói. Đó thật sự là một vinh dự quá lớn đối với chúng mày, một vinh dự mà chúng mày không hề xứng đáng; nhưng như chúng mày thấy đấy, tao đúng là một người rất tốt bụng và hào phóng, nên tao sẽ làm điều đó cho chúng mày!"

Rồi ông bước đến chỗ Pinocchio và bắt đầu vuốt ve, âu yếm cậu.

"Sao cháu lại phát hiện ra chúng nhanh đến thế? Nghĩ mà xem, Melampo trung thành của ta suốt bao nhiêu năm nay còn chẳng hề nhận ra chúng!"

Lúc ấy, Pinocchio hoàn toàn có thể kể hết mọi điều cậu biết về thỏa thuận đáng xấu hổ giữa con chó và bọn Chồn. Nhưng nghĩ đến con chó đã chết, cậu tự nhủ: "Melampo chết rồi. Tổ cáo nó thì có ích gì? Người chết đã đi rồi, họ không thể tự bào chữa cho mình. Tốt nhất là cứ để họ yên nghỉ!"

"Lúc chúng đến thì cháu đang thức hay đang ngủ?" bác nông dân hỏi tiếp.

"Cháu đang ngủ," Pinocchio đáp, "nhưng tiếng thì thào của chúng làm cháu tỉnh giấc. Một con còn đến tận cửa chuồng chó và nói với cháu: 'Nếu anh hứa không sửa, bọn tôi sẽ biếu anh một con gà để ăn sáng.' Bác nghe thấy chưa? Chúng dám trơ trên đề nghị với cháu như thế đấy! Bác phải biết rằng, dù cháu là một con rối rất hư, đầy khuyết điểm, thì cháu chưa bao giờ và cũng sẽ không bao giờ chịu nhận hối lộ."

"Giỏi lắm, cậu bé!" bác nông dân kêu lên, thân mật vỗ vai cậu. "Cháu có quyền tự hào về mình. Và để cho cháu biết ta nghĩ gì về cháu, từ giây phút này cháu được tự do!"

Rồi ông tháo chiếc vòng cổ chó ra khỏi cổ cậu.

CHƯƠNG 23

Pinocchio bật khóc khi biết Cô gái xinh đẹp Tóc Xanh đã chết. Cậu gặp một chú Bò câu, và chú chở cậu ra bờ biển. Cậu lao mình xuống biển để đi cứu cha.

Vừa thoát khỏi cái vòng cổ chó nhục nhã trên cổ, Pinocchio liền lao băng qua đồng ruộng và bãi cỏ, chạy một mạch không dừng cho đến khi ra tới con đường lớn dẫn về nhà của Tiên Nữ.

Đến nơi, cậu nhìn xuống thung lũng sâu phía dưới và thấy khu rừng nơi xui xẻo thay cậu đã gặp Cáo và Mèo, cùng cây sồi cao nơi cậu từng bị treo cổ. Nhưng dù nhìn khắp gần xa, cậu vẫn không thấy ngôi nhà của Tiên Nữ Tóc Xanh.

Pinocchio hoảng sợ vô cùng. Cậu chạy hết tốc lực và cuối cùng đến đúng chỗ ngôi nhà từng đứng. Nhưng căn nhà nhỏ đã biến mất. Thay vào đó là một tấm bia đá cẩm thạch nhỏ, trên đó khắc dòng chữ buồn bã này:

Đọc những dòng ấy xong, chú rối tội nghiệp như tan nát cõi lòng. Cậu ngã quỵ xuống đất, ôm lấy phiến đá lạnh mà hôn tới tấp rồi bật khóc nức nở. Cậu khóc suốt đêm, đến lúc bình minh lên vẫn còn ở đó. Nước mắt đã cạn, chỉ còn những tiếng nấc khô khốc làm rung cả thân gỗ của cậu. Nhưng chúng vang đến mức cả những ngọn đồi xa cũng nghe thấy.

Vừa nức nở, cậu vừa tự nhủ:

"Ôi, Tiên Nữ của con, Tiên Nữ yêu quý của con, sao người lại chết? Sao không phải là con chết đi, đứa tội tệ như con, mà lại là người, tốt bụng đến thế? Còn cha con nữa—cha đang ở đâu? Xin

Tiên Nữ yêu dấu, hãy nói cho con biết cha ở đâu, rồi con sẽ không bao giờ, không bao giờ rời xa cha nữa! Người đâu có thật sự chết, đúng không? Nếu người yêu con, người sẽ quay về, sống như trước. Người không thấy thương con sao? Con cô độc quá. Nếu hai tên Sát Nhân kia quay lại, chúng sẽ treo cổ con lần nữa trên cây sồi khổng lồ, và lần này con sẽ chết thật. Một mình giữa đời, con biết làm sao đây? Giờ người đã chết, cha con lại mất tích, con sẽ ăn ở đâu? Ngủ ở đâu? Ai sẽ may quần áo mới cho con? Ôi, con muốn chết! Đúng vậy, con muốn chết! Ôi, ôi, ôi!"

Tội nghiệp Pinocchio! Cậu còn định giật tóc mình nữa, nhưng tóc chỉ được vẽ trên cái đầu gỗ, nên đến một sợi cậu cũng không thể kéo ra.

Đúng lúc ấy, một con Bồ Câu lớn bay ngang rất cao phía trên cậu. Trông thấy chú rối, nó gọi xuống:

"Này cậu bé, cho tôi biết, cậu đang làm gì ở đó vậy?"

"Ông không thấy sao? Tôi đang khóc đây," Pinocchio kêu lên, ngẩng đầu về phía tiếng nói và lấy tay áo dụi mắt.

"Cho tôi hỏi," Bồ Câu nói, "cậu có tình cờ biết một chú rối tên là Pinocchio không?"

"Pinocchio! Cậu nói Pinocchio à?" Con Rối đáp, bật phắt dậy.

"Tôi chính là Pinocchio đây!"

Nghe câu trả lời ấy, Chim Bồ Câu sà nhanh xuống đất. Nó to hơn cả một con gà tây.

"Vậy cậu cũng biết Geppetto sao?"

"Biết ông ấy ư? Ông ấy là cha tôi, người cha tội nghiệp, thân yêu của tôi! Có phải ông ấy đã nhắc đến tôi với bác không? Bác đưa tôi đến gặp ông ấy được không? Ông ấy vẫn còn sống chứ? Làm ơn trả lời tôi đi! Ông ấy vẫn còn sống chứ?"

"Ba ngày trước tôi rời ông ấy ở bờ một vùng biển lớn."

"Ông ấy đang làm gì vậy?"

"Ông ấy đang đóng một chiếc thuyền nhỏ để vượt đại dương. Suốt bốn tháng qua, người đàn ông tội nghiệp ấy đã lang thang khắp châu Âu để tìm cậu. Vì vẫn chưa tìm thấy, ông ấy quyết định sang Tân Thế Giới tìm cậu, ở tận bên kia đại dương."

"Từ đây ra bờ biển bao xa?" Pinocchio lo lắng hỏi.

"Hơn năm mươi dặm."

"Năm mươi dặm ư? Ôi, Bò Câu thân mến, giá mà tôi có đôi cánh như bác!"

"Nếu cậu muốn đi, tôi sẽ chờ cậu theo."

"Bằng cách nào?"

"Cưỡi lên lưng tôi. Cậu có nặng lắm không?"

"Nặng á? Không hề. Tôi nhẹ như lông hồng."

"Được thôi."

Không nói thêm lời nào, Pinocchio nhảy phóc lên lưng Chim Bò Câu, vừa ngồi vững chỗ đã vui vẻ reo lên:

"Phi đi, phi đi, chiến mã xinh đẹp của ta! Tôi đang vội lắm."

Chim Bồ Câu cất cánh bay đi, và chỉ vài phút sau đã lên tới mây. Con Rối cúi nhìn xuống phía dưới. Cậu hoa cả mắt, sợ đến mức cuống quýt ôm chặt cổ Chim Bồ Câu để khỏi rơi.

Họ bay suốt cả ngày. Đến chiều tối, Chim Bồ Câu nói:

"Tôi khát quá!"

"Còn tôi thì đói meo!" Pinocchio nói.

"Ta ghé xuống chuồng bồ câu dưới kia nghỉ vài phút nhé. Rồi sáng mai ta đi tiếp là sẽ tới bờ biển."

Họ chui vào cái chuồng trống không, và ở đó chỉ thấy một bát nước cùng một chiếc giỏ nhỏ đựng đầy đậu gà.

Con Rối vốn luôn ghét đậu gà. Theo lời nó, thứ đó lúc nào ăn vào cũng làm nó khó chịu; vậy mà tối hôm ấy, nó lại ăn ngon lành. Ăn xong, nó quay sang Chim Bồ Câu và nói:

"Tôi không ngờ đậu gà lại ngon đến thế!"

"Con phải nhớ này, cậu bé," Chim Bồ Câu đáp, "đói thì ăn gì cũng thấy ngon!"

Nghỉ thêm vài phút nữa, họ lại lên đường. Sáng hôm sau, họ đến bờ biển.

Pinocchio nhảy xuống khỏi lưng Chim Bồ Câu, còn Chim Bồ Câu thì không muốn nhận lời cảm ơn vì việc tốt mình đã làm, nên lập tức vỗ cánh bay đi và biến mất.

Trên bờ đông ngiht người, ai nấy vừa la hét vừa vò đầu bứt tóc khi nhìn ra phía biển.

"Có chuyện gì vậy?" Pinocchio hỏi một bà lão nhỏ bé.

"Một ông lão tội nghiệp đã mất đứa con trai duy nhất từ lâu, và hôm nay ông tự đóng cho mình một chiếc thuyền con để vượt biển đi tìm nó. Biển đang động dữ lắm, chúng tôi sợ ông ấy sẽ chết đuối."

"Chiếc thuyền đâu?"

"Kìa, ngay đằng kia," bà lão đáp, vừa chỉ vào một cái bóng nhỏ xíu, không lớn hơn vỏ hạt dẻ, đang nổi trên mặt biển.

Pinocchio chăm chú nhìn một lúc, rồi bỗng thét lên:

"Cha tôi! Cha tôi!"

Trong lúc đó, chiếc thuyền nhỏ bị mặt biển dữ dội quăng quật, lúc hiện ra lúc lại mất hút giữa những con sóng. Còn Pinocchio đứng trên một mỏm đá cao, căng mắt tìm đến mệ là, vẫy gọi ông bằng tay, bằng mũ, thậm chí bằng cả cái mũi.

Có vẻ như Geppetto, dù ở rất xa bờ, vẫn nhận ra con trai mình, vì ông cời mũ ra và cũng vẫy lại. Trông ông như đang cố cho mọi người hiểu rằng nếu có thể, ông sẽ quay về, nhưng biển động quá dữ nên ông chẳng làm gì nổi với đôi mái chèo. Bất ngờ, một con sóng khổng lồ ập tới, và chiếc thuyền biến mất.

Mọi người chờ mãi, chờ mãi, nhưng chiếc thuyền không còn thấy đâu nữa.

"Tội nghiệp quá!" những người dân chài trên bờ nói, khẽ thì thầm một lời cầu nguyện rồi quay về nhà.

Đúng lúc ấy, một tiếng kêu tuyệt vọng vang lên. Ngoảnh lại, những người dân chài thấy Pinocchio lao mình xuống biển và nghe nó hét lên:

"Tôi sẽ cứu ông! Tôi sẽ cứu cha tôi!"

Vì làm bằng gỗ nên chú Rối nổi bông bênh rất dễ dàng, bơi giữa dòng nước dữ như một con cá. Lúc ẩn lúc hiện, cậu cứ thế trôi đi rồi lại nhô lên. Chỉ trong chớp mắt, cậu đã ở rất xa bờ. Cuối cùng, cậu khuất hẳn khỏi tầm mắt.

"Tội nghiệp thằng bé!" những người dân chài trên bờ kêu lên, rồi vừa lẩm nhẩm vài lời cầu nguyện vừa quay về nhà.

CHƯƠNG 24

Pinocchio đến Đảo Ong Chăm Chỉ và lại gặp Tiên Nữ.

Được thúc đẩy bởi hy vọng tìm thấy cha mình và kịp thời cứu ông, Pinocchio bơi suốt cả đêm.

Đó là một đêm khủng khiếp biết bao! Mưa trút như thác, mưa đá rơi ào ào, sấm gầm vang trời, còn chớp sáng lòe đến mức biến đêm thành ngày.

Đến lúc rạng đông, cậu nhìn thấy cách mình không xa một dải cát dài. Đó là một hòn đảo giữa biển.

Pinocchio cố hết sức để vào đó, nhưng không sao tới được. Sóng cứ đùa giỡn với cậu, quăng quật cậu như một cành cây nhỏ hay một cọng rơm. Cuối cùng, may cho cậu, một con sóng khổng lồ hất cậu đúng vào nơi cậu muốn đến. Cú va của con sóng mạnh đến mức khi ngã xuống đất, các khớp người cậu kêu răng rắc, suýt nữa thì gãy. Nhưng chẳng hề nao núng, cậu bật dậy và kêu lên:

“Lại thêm một lần nữa mình thoát chết!”

Dần dần, bầu trời quang hẳn. Mặt trời rực rỡ lộ ra, và biển yên ả như mặt hồ.

Rồi chú Rối cởi quần áo ra, trải lên cát cho khô. Cậu nhìn ra mặt biển, hy vọng có thể thấy một con thuyền với một người đàn ông bé nhỏ ngồi trong đó. Cậu nhìn mãi, nhìn mãi, nhưng chẳng thấy gì ngoài biển và trời, và ở rất xa chỉ có vài cánh buồm nhỏ xíu, nhỏ đến mức có thể lầm là chim.

"Giá mà mình biết tên hòn đảo này!" cậu tự nhủ. "Chỉ cần biết ở đây có những người như thế nào cũng được! Nhưng mình biết hỏi ai bây giờ? Ở đây chẳng có một ai cả."

Ý nghĩ thấy mình lạc vào một nơi cô quạnh đến thế khiến cậu buồn đến mức sắp bật khóc, thì đúng lúc ấy cậu trông thấy một con Cá lớn đang bơi gần đó, đầu ngoi hẳn lên khỏi mặt nước.

Không biết nên gọi nó thế nào, chú Rối bèn nói với nó:

"Này, ông Cá ơi, tôi có thể hỏi ông vài lời được không?"

"Nếu cậu muốn thì hai câu cũng được," con cá đáp; mà đó lại là một chú Cá Heo rất lịch sự.

"Làm ơn cho tôi biết, trên hòn đảo này có chỗ nào người ta có thể ăn mà không nhất thiết bị ăn lại không?"

"Tất nhiên là có," Cá Heo đáp. "Thật ra, ngay gần đây thôi cậu sẽ thấy một chỗ như thế."

"Thế tôi phải đến đó bằng cách nào?"

"Đi theo con đường bên trái cậu rồi cứ men theo đó. Cậu không thể lạc được đâu."

"Cho tôi hỏi thêm một chuyện nữa. Ông đi khắp biển ngày đêm như vậy, có tình cờ gặp một chiếc thuyền nhỏ chở cha tôi không?"

"Cha cậu là ai?"

"Ông ấy là người cha tốt nhất trên đời, cũng như tôi là đứa con tệ nhất có thể tìm thấy."

"Trong cơn bão đêm qua," Cá Heo đáp, "chiếc thuyền nhỏ ấy hẳn đã bị lật chìm rồi."

"Còn cha tôi?"

"Đến lúc này thì chắc ông ấy đã bị con Cá Mập Khủng Khiếp nuốt mất rồi, con quái vật mấy ngày nay gieo kinh hoàng khắp vùng biển này."

"Con cá mập ấy lớn lắm sao?" Pinocchio hỏi, bắt đầu run lên vì sợ.

"Lớn à?" Cá Heo đáp. "Để cậu dễ hình dung, tôi nói thế này: nó còn lớn hơn cả một tòa nhà năm tầng, và cái miệng của nó rộng và sâu đến mức cả một đoàn tàu cùng đầu máy cũng có thể chui lọt vào một cách dễ dàng."

"Mẹ ơi!" con Rối kêu lên, sợ đến chết khiếp; rồi vừa mặc quần áo thật nhanh, nó vừa quay sang Cá Heo và nói:

"Tạm biệt ông Cá nhé. Xin thứ lỗi vì đã làm phiền, và cảm ơn ông rất nhiều vì lòng tốt của ông."

Nói rồi, nó lao đi trên con đường ấy nhanh đến mức như đang bay, và cứ nghe thấy một tiếng động nhỏ nào là lại hoảng hốt ngoái đầu nhìn xem con Cá Mập Khủng Khiếp cao năm tầng, miệng ngậm cả đoàn tàu, có đang đuổi theo mình không.

Đi được nửa giờ, nó tới một xứ nhỏ tên là Xứ sở của những Con Ong Chăm Chỉ. Đường phố chật kín những người tất bật ngược xuôi với công việc của mình. Ai cũng làm việc, ai cũng có việc để làm. Dù có cầm đèn lồng đi tìm, người ta cũng không thể thấy nổi một kẻ lười biếng hay một tên lang thang nào.

"Tôi hiểu rồi," Pinocchio lập tức nói, giọng đầy chán nản, "chỗ này không dành cho tôi! Tôi sinh ra đâu phải để làm việc."

Nhưng lúc ấy, cậu bắt đầu thấy đói, vì đã hai mươi bốn tiếng rồi cậu chưa ăn gì.

Giờ phải làm sao đây?

Cậu chỉ còn hai cách để kiếm chút gì bỏ bụng: либо đi làm, либо đi xin.

Cậu thấy xấu hổ khi phải đi xin, vì cha cậu vẫn luôn dạy rằng chỉ người già yếu hoặc bệnh tật mới nên ăn xin. Ông nói rằng trên đời này, những người nghèo thật sự đáng được thương xót và giúp đỡ chỉ là những ai vì tuổi già hoặc vì đau ốm mà không còn khả năng tự kiếm miếng ăn bằng chính đôi tay mình. Còn những người khác thì phải làm việc; nếu họ không làm mà phải chịu đói, thì cũng đành chịu.

Đúng lúc đó, một người đàn ông đi ngang qua, mệt mỏi và mồ hôi nhễ nhại, đang chật vật kéo hai xe than nặng trĩu.

Pinocchio nhìn ông ta, đoán qua vẻ ngoài rằng đó là một người tốt bụng, rồi cúi gằm mặt vì ngượng mà nói:

"Ông làm ơn cho cháu một xu được không, cháu đói là rồi?"

"Không chỉ một xu đâu," người phu than đáp. "Ta sẽ cho cậu bốn xu, nếu cậu giúp ta kéo hai chiếc xe này."

"Thật quá đáng!" Chú Rối đáp, vô cùng phật ý. "Tôi cho ông biết, tôi chưa bao giờ là lừa, cũng chưa từng kéo xe bao giờ."

"Thế thì càng tốt cho cậu!" người phu than đáp. "Vậy thì, cậu bé ạ, nếu cậu thật sự đói là, cứ ăn hai lát lòng kiêu ngạo của mình

đi; chỉ mong là nó không làm cậu khó tiêu."

Vài phút sau, một người thợ nề đi ngang qua, vác trên vai một thùng đầy vữa trát.

"Bác tốt bụng ơi, bác làm ơn cho một cậu bé đáng thương đang ngáp vì đói một xu được không?"

"Được chứ," người thợ nề đáp. "Đi theo tôi và xách giúp ít vữa, thay vì một xu, tôi sẽ cho cậu năm xu."

"Nhưng vữa nặng lắm," Pinocchio đáp, "mà việc đó cũng quá vất vả với tôi."

"Nếu công việc nặng quá với cậu, cậu bé ạ, thì cứ việc ngáp tiếp đi, và chúc những cái ngáp ấy mang lại may mắn cho cậu!"

Chưa đầy nửa tiếng sau, ít nhất hai mươi người đã đi qua, và Pinocchio xin từng người một, nhưng ai cũng trả lời:

"Cậu không thấy xấu hổ à? Thay vì đi ăn xin ngoài đường, sao cậu không tìm việc mà tự kiếm bánh ăn?"

Cuối cùng, có một người phụ nữ nhỏ bé đi ngang qua, tay xách hai vò nước.

"Bác tốt bụng ơi, bác cho cháu xin uống một ngụm từ một vò được không?" Pinocchio hỏi, khát đến cháy cả người.

"Được chứ, cậu bé!" bà đáp, rồi đặt hai vò xuống đất trước mặt cậu.

Uống đã khát xong, Pinocchio vừa lau miệng vừa càu nhàu:

"Hết khát rồi. Giá mà cơn đói cũng dễ hết như vậy!"

Nghe vậy, người phụ nữ tốt bụng liền nói ngay:

“Nếu cháu giúp ta mang mấy vò này về nhà, ta sẽ cho cháu một miếng bánh mì.”

Pinocchio nhìn cái vò, không nói đồng ý mà cũng chẳng từ chối.

“Ngoài bánh mì, ta còn cho cháu một đĩa súp lơ trắng sốt trắng ngon lành nữa.”

Pinocchio lại nhìn cái vò thêm lần nữa, vẫn không nói đồng ý cũng không nói không.

“Và sau món súp lơ, sẽ có bánh ngọt với mứt nữa.”

Đến lời dụ dỗ cuối cùng này thì Pinocchio không cưỡng lại nổi nữa, cậu dứt khoát nói:

“Được thôi. Cháu sẽ mang cái vò về nhà giúp bác.”

Cái vò nặng lắm, mà Chú Rối không đủ khỏe để ôm bằng tay, nên đành phải đội nó lên đầu.

Về đến nhà, người phụ nữ nhỏ bé bảo Pinocchio ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ rồi dọn ra trước mặt cậu bánh mì, súp lơ và bánh ngọt. Pinocchio không phải là ăn nữa, mà là ngấu nghiến. Cái bụng cậu như một cái hố không đáy.

Khi cơn đói cuối cùng cũng dịu xuống, cậu ngẩng đầu lên để cảm ơn ân nhân tốt bụng của mình. Nhưng mới nhìn bà được một lúc, cậu đã kêu lên kinh ngạc rồi ngồi sững ra, mắt mở to, chiếc nĩa lơ lửng trên không, miệng vẫn đầy bánh mì và súp lơ.

“Sao lại ngạc nhiên đến thế?” người phụ nữ tốt bụng hỏi, bật cười.

“Bởi vì—” Pinocchio đáp, lấp bắp cà lăm, “bởi vì—bác giống—bác làm cháu nhớ đến—đúng rồi, đúng rồi, cũng giọng nói ấy, cũng đôi mắt ấy, cũng mái tóc ấy—đúng rồi, đúng rồi, đúng rồi, bác cũng có mái tóc xanh biếc như cô ấy—Ôi, cô Tiên nhỏ của cháu, cô Tiên nhỏ của cháu! Hãy nói với cháu rằng đúng là cô đi! Đừng làm cháu phải khóc nữa! Nếu cô biết được thì—cháu đã khóc nhiều lắm, đã khổ sở biết bao!”

Rồi Pinocchio lao mình xuống sàn và ôm chặt lấy đầu gối của người phụ nữ bí ẩn.

CHƯƠNG 25

Pinocchio hứa với bà Tiên rằng cậu sẽ ngoan ngoãn và chăm học, vì cậu đã chán ngấy cảnh làm một con rối và muốn trở thành một cậu bé thật sự.

Thấy Pinocchio cứ khóc mãi như thế thì chắc sẽ tan chảy mất, người phụ nữ nhỏ bé cuối cùng đành thú nhận rằng bà chính là bà Tiên Tóc Xanh.

"Đồ con rối tinh quái! Sao con biết là ta?" bà vừa cười vừa hỏi.

"Chính tình yêu con dành cho bà đã cho con biết bà là ai."

"Con còn nhớ không? Khi ta còn là một bé gái, con đã bỏ ta lại, vậy mà giờ con gặp ta khi ta đã là một phụ nữ trưởng thành rồi. Ta già đến mức gần như có thể làm mẹ con được đấy!"

"Con mừng lắm, vì như vậy con có thể gọi bà là mẹ thay vì chị. Từ lâu con đã mong có một người mẹ như bao đứa trẻ khác. Nhưng sao bà lớn nhanh thế?"

"Đó là bí mật!"

"Nói cho con biết đi. Con cũng muốn lớn thêm một chút. Bà nhìn con xem! Con chẳng bao giờ cao hơn nổi một miếng pho mát đáng một xu."

"Nhưng con không thể lớn được đâu," bà Tiên đáp.

"Tại sao ạ?"

"Vì những con rối thì không bao giờ lớn lên. Chúng sinh ra là rối, sống là rối, và chết cũng vẫn là rối."

"Ôi, con chán ngấy việc lúc nào cũng chỉ là một con rối rồi!" Pinocchio bực bội kêu lên. "Đến lúc con phải lớn thành một người đàn ông như mọi người khác chứ."

"Và con sẽ làm được, nếu con xứng đáng—"

"Thật ạ? Con phải làm gì mới xứng đáng?"

"Đơn giản lắm. Hãy cố cư xử như một đứa trẻ ngoan."

"Bà không nghĩ là con vẫn đang như thế sao?"

"Hoàn toàn không! Những đứa trẻ ngoan thì biết vâng lời, còn con thì ngược lại—"

"Còn con thì chẳng bao giờ vâng lời cả."

"Những đứa trẻ ngoan yêu thích học hành và làm việc, còn con thì—"

"Còn con thì ngược lại, quanh năm chỉ là một thằng lười biếng và lang thang."

"Những đứa trẻ ngoan lúc nào cũng nói thật."

"Còn con thì lúc nào cũng nói dối."

"Những đứa trẻ ngoan vui vẻ đến trường."

"Còn con thì cứ đến trường là phát ốm. Từ giờ trở đi con sẽ khác."

"Con hứa chứ?"

"Con hứa. Con muốn trở thành một đứa trẻ ngoan và là niềm an ủi cho cha con. Giờ cha tội nghiệp của con đang ở đâu?"

"Tôi không biết."

"Liệu rồi tôi có may mắn tìm được ông ấy và lại được ôm ông ấy thêm một lần nữa không?"

"Ta nghĩ là có. Thật ra, ta tin chắc như vậy."

Nghe câu trả lời ấy, Pinocchio vui sướng vô cùng. Cậu nắm lấy hai bàn tay của Tiên Nữ rồi hôn tới tấp, cứ như mừng đến mất cả bình tĩnh. Sau đó ngẩng mặt lên, cậu nhìn bà đầy yêu thương và hỏi: "Mẹ nhỏ ơi, mẹ không chết thật đâu, đúng không?"

"Có vẻ là không đâu," Tiên Nữ mỉm cười đáp.

"Giá mà mẹ biết tôi đã đau khổ và khóc nhiều đến mức nào khi đọc dòng chữ 'Nơi đây yên nghỉ—'"

"Ta biết chứ, và vì thế ta đã tha thứ cho con. Nỗi đau sâu sắc của con khiến ta nhận ra con có một trái tim nhân hậu. Với những cậu bé có trái tim như con, dù nghịch ngợm đến đâu, vẫn luôn còn hy vọng. Vì vậy ta mới đi xa đến thế để tìm con. Từ giờ trở đi, ta sẽ là người mẹ nhỏ của riêng con."

"Ôi! Tuyệt quá!" Pinocchio reo lên, nhảy cẫng vì sung sướng.

"Con sẽ luôn nghe lời ta và làm theo điều ta muốn chứ?"

"Vâng ạ, sẵn lòng lắm, rất sẵn lòng, còn hơn cả sẵn lòng nữa!"

"Bắt đầu từ ngày mai," Tiên Nữ nói, "ngày nào con cũng sẽ đến trường."

Mặt Pinocchio xị xuống một chút.

"Sau đó con sẽ chọn nghề mà con thích nhất."

Pinocchio bỗng nghiêm mặt hơn.

"Con đang làm bầm gì một mình thế?" Tiên Nữ hỏi.

"Con chỉ đang nói," Chú Rối rên rì khe khẽ, "rằng bây giờ đi học thì có vẻ muộn quá rồi."

"Không đâu. Hãy nhớ rằng học bao giờ cũng không muộn."

"Nhưng con chẳng muốn học nghề hay theo nghề nghiệp nào cả."

"Tại sao?"

"Vì làm việc mệt lắm!"

"Con trai yêu quý của ta," Tiên Nữ nói, "những người nói như con thường kết thúc cuộc đời либо trong nhà tù, либо trong bệnh viện. Hãy nhớ lấy, một con người, dù giàu hay nghèo, cũng phải làm một việc gì đó trên đời này. Không ai có thể tìm thấy hạnh phúc nếu không lao động. Khốn thay cho kẻ lười biếng! Lười biếng là một căn bệnh nghiêm trọng, và phải chữa ngay lập tức; đúng vậy, phải chữa từ khi còn nhỏ. Nếu không, cuối cùng nó sẽ giết chết con."

Những lời ấy chạm đến trái tim Pinocchio. Cậu ngược lên nhìn Bà Tiên và nghiêm túc nói: "Con sẽ làm việc, con sẽ học hành, con sẽ làm mọi điều mẹ bảo. Nói thật, cuộc sống của một con rối đã khiến con chán ngấy rồi, và con muốn trở thành một cậu bé, dù có khó đến đâu. Mẹ hứa chứ?"

"Ừ, ta hứa, còn bây giờ là tùy ở con."

CHƯƠNG 26

Pinocchio cùng bạn bè ra bờ biển để xem Con Cá Mập Khủng Khiếp.

Sáng sớm tinh mơ, Pinocchio lên đường đến trường.

Thử tưởng tượng xem đám con trai đã nói gì khi thấy một con rỗi bước vào lớp! Chúng cười đến chảy cả nước mắt. Đứa nào cũng bày trò chọc phá cậu. Một đứa giật mũ của cậu, đứa khác kéo áo cậu, đứa thứ ba còn định vẽ ria mép dưới mũi cậu. Có đứa thậm chí còn tìm cách buộc dây vào tay chân cậu để bắt cậu nhảy múa.

Lúc đầu Pinocchio vẫn rất bình tĩnh và im lặng. Nhưng rồi cuối cùng cậu cũng hết chịu nổi, quay sang đám hành hạ mình và đe dọa:

"Liệu hồn đấy, các cậu. Tôi đến đây không phải để cho các cậu chế giễu. Tôi sẽ tôn trọng các cậu, và tôi cũng muốn các cậu tôn trọng tôi."

"Hoan hô bác học biết tuốt! Nói năng cứ như sách in!" lũ con trai gào lên, cười nghiêng ngả. Một đứa trong bọn, lão xược hơn cả, chìa tay ra định kéo mũi con rỗi.

Nhưng nó không nhanh đủ, vì Pinocchio đã duỗi chân xuống dưới gầm bàn và đá mạnh vào ống quyển của nó.

"Ôi, chân gì mà cứng thế!" thằng bé kêu lên, vừa xoa chỗ bị con rỗi đá.

"Còn khuỷu tay nữa! Còn cứng hơn cả chân!" một đứa khác hét lên; vì một trò nghịch nào đó khác, nó đã lĩnh một cú vào bụng.

Sau cú đá và cú thúc ấy, Pinocchio bỗng được tất cả mọi người quý mến. Ai cũng khâm phục cậu, quần quýt quanh cậu, vuốt ve và chiều chuộng cậu.

Ngày qua ngày, rồi tuần qua tuần, đến cả thầy giáo cũng khen cậu, vì thầy thấy cậu chăm chú, siêng năng và lanh lợi, lúc nào cũng là người đến sớm nhất vào buổi sáng và ra về muộn nhất khi tan học.

Khuyết điểm duy nhất của Pinocchio là cậu có quá nhiều bạn. Trong số đó có không ít đứa nổi tiếng là đồ tinh quái, chẳng hề bận tâm chút nào đến chuyện học hành hay thành đạt.

Ngày nào thầy giáo cũng nhắc nhở cậu, và cả nàng Tiên tốt bụng cũng nhiều lần dặn đi dặn lại:

"Cẩn thận đấy, Pinocchio! Đám bạn xấu ấy sớm muộn gì cũng sẽ khiến con mất hứng học hành. Rồi sẽ có ngày chúng lôi con đi lạc đường."

"Chẳng có gì phải lo cả," chú Rối đáp, nhún vai rồi chỉ lên trán mình, như muốn nói: "Tôi khôn lắm."

Thế rồi một hôm, trên đường đến trường, cậu gặp mấy đứa con trai chạy ùa tới và nói:

"Cậu nghe tin gì chưa?"

"Chưa!"

"Có một con Cá Mập to như quả núi vừa xuất hiện gần bờ."

"Thật à? Không biết có phải đúng con mà tớ từng nghe nói đã làm cha tớ chết đuối không?"

"Bọn tớ đang đi xem đây. Cậu có đi không?"

"Không, tớ không đi. Tớ phải đến trường."

"Trường với lớp thì có gì quan trọng? Mai cậu đi cũng được. Học hơn một buổi hay kém một buổi thì bọn mình vẫn cứ là lũ lừa như nhau thôi."

"Thế thầy giáo sẽ nói sao?"

"Kệ thầy nói. Thầy được trả tiền để cầm rơm suốt ngày mà."

"Còn mẹ tớ thì sao?"

"Mẹ thì có biết gì đâu," lũ ranh con ấy đáp.

"Các cậu biết tớ sẽ làm gì không?" Pinocchio nói. "Vì vài lý do riêng, tớ cũng muốn nhìn thấy con Cá Mập ấy; nhưng tớ sẽ đi sau giờ học. Lúc đó xem cũng như bây giờ thôi."

"Đồ ngốc tội nghiệp!" một thằng bé kêu lên. "Cậu tưởng con cá to đến thế sẽ đứng đó chờ cậu chắc? Nó chỉ quay mình một cái là bơi mất, rồi chẳng ai còn biết nó đi đâu nữa."

"Từ đây ra bờ biển mất bao lâu?" chú Rối hỏi. "Đi rồi về hết một giờ."

"Được thôi. Thế thì xem ai tới đó trước nào!" Pinocchio reo lên.

Vừa có hiệu lệnh, cả bọn ôm sách dưới nách lao băng qua cánh đồng. Pinocchio dẫn đầu, chạy nhanh như có cánh, còn những đứa kia cố sức bám theo.

Thình thoảng cậu ngoái lại, thấy đám theo sau mờ mờ nhể nhại, một phờ, lưởi thè ra, thì cười khoái chí. Tội nghiệp thằng bé! Giá lúc ấy cậu biết trước những chuyện kinh khủng sắp ập xuống vì sự không vâng lời của mình!

CHƯƠNG 27

Trận đánh lớn giữa Pinocchio và đám bạn nghịch ngợm. Có một đứa bị thương. Pinocchio bị bắt.

Chạy nhanh như gió, Pinocchio chỉ mất một lúc là tới bờ biển. Cậu đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy bóng con Cá Mập đâu cả. Mặt biển phẳng lặng như gương.

"Này các cậu! Con Cá Mập đâu rồi?" cậu quay sang hỏi đám bạn.

"Chắc nó đi ăn sáng rồi," một đứa vừa cười vừa nói.

"Hoặc biết đâu nó đi ngủ trưa một lát rồi," một đứa khác cũng cười nói.

Nghe những câu trả lời ấy cùng tròng cười theo sau, Pinocchio hiểu ngay là bọn con trai đã chơi khăm mình.

"Thế là sao?" cậu tức giận hỏi chúng. "Trò đùa gì đây?"

"Thì cậu mới là trò cười đấy!" đám chuyên bắt nạt cậu hét lên, cười còn khoái chí hơn trước và nhảy múa vui vẻ quanh chú rối.

"Ý các cậu là sao?"

"Là bọn tớ đã lừa được cậu bỏ học để đi theo bọn tớ. Cậu không thấy xấu hổ à, lúc nào cũng ngoan ngoãn quá mức, lại còn học hành chăm chỉ thế? Cậu chẳng biết vui chơi gì cả."

"Tôi có học thì liên quan gì đến các cậu?"

"Ý cậu là thầy giáo sẽ nghĩ gì về bọn tớ chứ gì?"

"Sao cơ?"

"Cậu không hiểu à? Nếu cậu học còn bọn tớ không học, thì bọn tớ thiệt. Nói cho cùng, ai cũng phải biết lo cho mình chứ."

"Thế các cậu muốn tôi làm gì?"

"Hãy ghét trường lớp, sách vở và thầy giáo như bọn tớ đây. Chúng là kẻ thù tệ nhất của cậu đấy, và lúc nào cũng chỉ muốn làm cậu khổ sở hơn thôi."

"Nếu tôi vẫn tiếp tục học thì các cậu sẽ làm gì tôi?"

"Cậu sẽ phải trả giá!"

"Thật tình là các cậu làm tôi buồn cười quá," chú rồi đáp, vừa gật đầu.

"Này, Pinocchio," đứa cao nhất bọn quát lên, "thế là đủ rồi. Bọn tao chán nghe mày khoác lác về bản thân lắm rồi, đồ gà trống con! Có thể mày không sợ bọn tao, nhưng nhớ cho kỹ: bọn tao cũng chẳng sợ mày đâu! Mày chỉ có một mình, còn bọn tao là bầy đứa."

"Như bầy mối tội đầu ấy nhỉ," Pinocchio vẫn cười nói.

"Nghe nó nói chưa? Nó xúc phạm cả bọn mình. Nó gọi bọn mình là tội lỗi."

"Pinocchio, xin lỗi ngay vì câu đó, không thì liệu hồn!"

"Cu—cu!" Con Rối vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên mũi để chọc tức chúng.

"Rồi mày sẽ hối hận!"

"Cu—cu!"

"Bọn tao sẽ cho mày một trận nên thân!"

"Cu—cu!"

"Mày sẽ về nhà với cái mũi gãy cho mà xem!"

"Cu—cu!"

"Được thôi! Ăn lấy cái này, để dành cho bữa tối luôn nhé," thằng tảo tợn nhất trong đám hành hạ cậu hét lên.

Vừa dứt lời, nó giáng cho Pinocchio một cú thật mạnh vào đầu.

Pinocchio đáp trả bằng một cú đánh khác, và đó là tín hiệu mở màn cho cuộc ẩu đả. Chỉ trong chốc lát, hai bên đã lao vào đánh nhau dữ dội.

Dù chỉ có một mình, Pinocchio vẫn chống trả rất gan dạ. Với đôi chân gỗ ấy, cậu ra đòn nhanh đến mức đối thủ phải giữ khoảng cách. Chỗ nào chân cậu quét trúng là để lại đau điếng, khiến lũ con trai chỉ còn biết vừa chạy vừa tru tréo.

Điên tiết vì không thể áp sát để đánh Con Rối, chúng bắt đầu ném vào cậu đủ loại sách. Sách tập đọc, địa lý, lịch sử, ngữ pháp bay tứ tung. Nhưng Pinocchio mắt tinh, người lại nhanh nhẹn, nên những cuốn sách chỉ lướt qua đầu cậu, rơi xuống biển rồi biến mất.

Lũ cá tưởng đó là thứ gì ăn được nên nổi lên mặt nước từng đàn. Con thì rìa thử, con thì ngoạm một miếng, nhưng vừa nếm được một hai trang là chúng nhỏ phì ra, mặt nhăn nhó như muốn nói:

"Kinh khủng quá! Đồ ăn của bọn ta còn ngon hơn nhiều!"

Trong lúc đó, trận chiến càng lúc càng dữ dội. Nghe tiếng ồn, một con Cua lớn chậm chạp bò từ dưới nước lên, rồi cất giọng khàn khàn như tiếng kèn trombone bị cảm lạnh mà quát:

"Dừng tay đi, lũ ranh con! Mấy trận đánh nhau giữa bọn trẻ con hiểm khi có kết cục tốt đẹp. Thế nào các người cũng chuốc họa vào thân!"

Tội nghiệp con Cua! Nó có nói với gió cũng thế thôi. Thay vì nghe lời khuyên chí tình ấy, Pinocchio quay sang nó và cộc cằn hết mức:

"Im đi, đồ lắm mồm xấu xí! Tốt hơn là ông nên ngậm vài viên kẹo ho cho hết cơn cảm kia đi. Về giường mà ngủ đi! Sáng mai ông sẽ thấy khá hơn."

Trong lúc đó, đám con trai đã ném hết sách sách vở của mình nên bắt đầu đào mắt tìm thứ khác để làm đạn. Thấy bọc đồ của Pinocchio nằm ngay gần đó, chúng liền tìm cách chộp lấy.

Trong số đó có một cuốn rất dày, là sách số học, bìa da đóng cứng nặng trĩu. Đó là niềm tự hào của Pinocchio. Trong tất cả sách của mình, cậu thích cuốn ấy nhất.

Nghĩ rằng đó sẽ là một thứ ném rất đặc dụng, một thằng bé chộp lấy cuốn sách và dốc hết sức ném thẳng vào đầu Pinocchio. Nhưng thay vì trúng cậu bé người gỗ, cuốn sách lại đập vào một đứa khác. Mặt nó tái mét như ma, cất tiếng yếu ớt: "Mẹ ơi, cứu con! Con chết mất!" rồi ngã vật xuống đất, bất tỉnh.

Vừa thấy thân hình nhỏ bé tái nhợt ấy nằm bất động, cả bọn hoảng sợ đến mức quay đầu bỏ chạy. Chỉ trong chốc lát, tất cả đã biến mất.

Chỉ trừ Pinocchio. Dù khiếp đảm trước cảnh tượng vừa xảy ra, cậu vẫn chạy ra biển, nhúng khăn tay vào làn nước mát rồi dùng nó lau đầu cho cậu bạn học tội nghiệp. Vừa nức nở, cậu vừa gọi bạn:

"Eugene! Eugene tội nghiệp của tớ! Mở mắt ra nhìn tớ đi! Sao cậu không trả lời? Cậu biết mà, không phải tớ đánh cậu đâu. Tin tớ đi, tớ không làm thế. Mở mắt ra đi, Eugene! Nếu cậu cứ nhắm mắt mãi, chắc tớ cũng chết mất. Ôi trời ơi, giờ tớ còn dám về nhà thế nào nữa? Làm sao tớ còn dám nhìn mẹ bé nhỏ của tớ? Rồi tớ sẽ ra sao? Tớ biết đi đâu? Biết trốn ở đâu? Ôi, giá mà tớ đi học thì tốt biết bao, tốt hơn gấp ngàn lần! Sao tớ lại nghe lời bọn kia chứ? Chúng lúc nào cũng chỉ kéo người khác vào chuyện xấu! Ấy thế mà thầy đã dặn tớ—mẹ tớ cũng dặn nữa—'Phải tránh bạn xấu!' Mẹ đã nói đúng như thế. Nhưng tớ bướng bỉnh, lại kiêu căng. Người ta nói thì tớ nghe đấy, nhưng rồi lúc nào tớ cũng làm theo ý mình. Và sau đó tớ phải trả giá. Từ khi sinh ra đến giờ, tớ chưa từng có lấy một phút yên ổn! Ôi trời ơi! Rồi tớ sẽ thành ra thế nào đây? Tớ sẽ ra sao đây?"

Pinocchio cứ thế khóc lóc, rên rĩ, tự đập đầu mình. Hết lần này đến lần khác cậu gọi tên người bạn nhỏ, thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân nặng nề đang tiến lại gần.

Ngẩng lên, cậu thấy hai viên Carabineers cao lớn đang đứng gần mình.

"Cậu nằm dài dưới đất làm gì thế?" họ hỏi Pinocchio.

"Tôi đang giúp bạn học này của tôi."

"Cậu ấy ngất rồi à?"

"Tôi cũng nghĩ vậy," một người lính Carabineers nói, cúi xuống nhìn Eugene. "Cậu bé này bị thương ở thái dương. Ai đã làm nó bị thương?"

"Không phải tôi," con Rối lắp bắp, gần như không còn chút hơi sức nào trong người.

"Nếu không phải cậu, vậy thì là ai?"

"Không phải tôi," Pinocchio lặp lại.

"Cậu ấy bị thương bởi cái gì?"

"Bằng quyển sách này," con Rối nói rồi nhặt cuốn sách số học lên để đưa cho viên sĩ quan xem.

"Quyển sách này là của ai?"

"Của tôi."

"Đủ rồi."

"Không được nói thêm lời nào nữa! Đứng dậy ngay và đi theo chúng tôi."

"Nhưng tôi—"

"Đi theo chúng tôi!"

"Nhưng tôi vô tội."

"Đi theo chúng tôi!"

Trước khi lên đường, các viên sĩ quan gọi mấy người đánh cá đang chèo thuyền ngang qua và nói với họ:

“Hãy chăm sóc cậu bé bị thương này. Đưa cậu ấy về nhà và băng bó vết thương cho cậu ấy. Ngày mai chúng tôi sẽ quay lại đón.”

Rồi họ giữ lấy Pinocchio, đặt cậu vào giữa hai người, và nói bằng giọng cộc cằn: “Đi đi! Và đi cho nhanh, không thì sẽ khổ đấy!”

Họ không cần phải nhắc lại lần thứ hai. Con Rối bước thật nhanh trên con đường dẫn vào làng. Nhưng tội nghiệp thay, cậu gần như chẳng còn biết mình đang làm gì. Cậu thấy như đang gặp ác mộng. Người cậu khó chịu rã rời. Mắt cậu nhìn gì cũng thành đôi, chân run lẩy bẩy, lưỡi khô khốc, và dù cố đến mấy cậu cũng không thốt nổi một lời. Thế nhưng, ngay cả trong trạng thái tê dại ấy, cậu vẫn đau đớn vô cùng khi nghĩ đến việc phải đi ngang qua cửa sổ nhà cô Tiên nhỏ tốt bụng của mình. Nếu thấy cậu bị kẹp giữa hai người lính Carabineers, cô ấy sẽ nói gì đây?

Họ vừa vào đến làng thì một cơn gió bất ngờ thổi bay chiếc mũ của Pinocchio, cuốn nó lăn xa xuống tận cuối phố.

“Các ông có thể cho tôi,” con Rối hỏi hai người lính Carabineers, “chạy đi nhặt chiếc mũ của tôi được không?”

“Được thôi, đi đi; nhưng nhanh lên.”

Con Rối chạy đi nhặt mũ—nhưng thay vì đội lên đầu, cậu ngậm nó giữa hai hàm răng rồi lao thẳng về phía biển.

Cậu phóng đi nhanh như viên đạn vừa rời nòng súng.

Bọn hiến binh thấy bắt nó không dễ chút nào nên thả theo một con chó ngao thật to, từng đoạt giải nhất trong mọi cuộc đua chó. Pinocchio chạy rất nhanh, nhưng con chó còn nhanh hơn. Nghe ồn ào như thế, người ta thò đầu ra cửa sổ hoặc ủa xuống

đường, nôn nóng chờ xem cuộc rượt đuổi sẽ kết thúc ra sao.
Nhưng rồi họ thất vọng, vì con chó và Pinocchio cuốn bụi mù
mịt trên đường, chỉ một lát sau là không còn ai nhìn thấy họ nữa.

CHƯƠNG 28

Pinocchio đối mặt với nguy cơ bị rán trên chảo như một con cá

Trong cuộc truy đuổi điên cuồng ấy, Pinocchio đã trải qua một khoảnh khắc kinh hoàng, khi cậu gần như tin chắc mình tiêu rồi. Đó là lúc Alidoro (tên của con chó ngao) lao đi như phát cuồng và áp sát đến mức gần như chộp được cậu.

Con rối nghe rõ ngay sau lưng tiếng thở nặng nhọc của con vật đang bám sát mình, thỉnh thoảng còn cảm thấy cả hơi thở nóng hổi của nó phả tới.

May thay, lúc ấy cậu đã ở rất gần bờ biển và đã nhìn thấy mặt biển; thật ra chỉ còn cách vài bước ngắn nữa thôi.

Vừa đặt chân lên bãi cát, Pinocchio liền nhảy bổ xuống nước. Alidoro cố dừng lại, nhưng vì đang lao quá nhanh nên không kịp, thế là nó cũng văng ra xa ngoài biển. Lạ lùng thật, con chó ấy lại không biết bơi. Nó quẫy chân đập nước để nổi lên, nhưng càng cố bao nhiêu thì lại càng chìm sâu bấy nhiêu. Khi ngoi được đầu lên lần nữa, tội nghiệp thay, mắt nó trợn lên và nó sủa cuống cuồng: "Tôi chết đuối mất! Tôi chết đuối mất!"

"Chết đuối đi!" Pinocchio đáp từ xa, mừng rỡ vì mình đã thoát thân.

"Cứu tôi với, Pinocchio, Pinocchio bé nhỏ ơi! Cứu tôi khỏi chết!"

Nghe những tiếng kêu đau đớn ấy, con rối vốn dĩ có một trái tim rất nhân hậu nên động lòng thương. Cậu quay về phía con vật

tội nghiệp và nói:

“Nhưng nếu tôi cứu anh, anh có hứa sẽ không đuổi theo quấy rầy tôi nữa không?”

“Tôi hứa! Tôi hứa! Chỉ xin cậu mau lên, vì nếu chậm thêm một giây nữa thôi là tôi chết mất!”

Pinocchio còn chần chừ thêm một lát. Rồi nhớ lại lời cha mình vẫn thường nói rằng một việc tốt sẽ không bao giờ mất đi, cậu bơi đến chỗ Alidoro, nắm lấy đuôi nó và kéo nó vào bờ.

Tội nghiệp chú Chó yếu đến mức không đứng nổi. Nó uống phải quá nhiều nước mặn nên người trương phồng lên như quả bóng. Nhưng Pinocchio không muốn tin nó quá, nên lại lao mình xuống biển một lần nữa. Vừa bơi đi, cậu vừa gọi với lại:

“Tạm biệt nhé, Alidoro, chúc may mắn, và nhớ gửi lời thăm cả nhà giúp tôi!”

“Tạm biệt, Pinocchio bé nhỏ,” chú Chó đáp. “Cảm ơn cậu ngàn lần vì đã cứu tôi khỏi chết. Cậu đã giúp tôi một việc lớn, mà ở đời này, cho đi rồi thế nào cũng sẽ được đáp lại. Nếu có dịp, tôi nhất định sẽ có mặt.”

Pinocchio tiếp tục bơi sát bờ. Cuối cùng, cậu nghĩ mình đã tới được một chỗ an toàn. Đào mắt nhìn dọc bãi biển, cậu thấy cửa một hang động, từ đó một làn khói cuộn lên.

“Trong hang đó,” cậu tự nhủ, “chắc hẳn có lửa. Thế thì càng tốt. Mình sẽ hong khô quần áo, sưởi ấm một chút, rồi sau đó—à thì—”

Đã quyết như vậy, Pinocchio bơi về phía mòm đá. Nhưng vừa bắt đầu trèo lên, cậu cảm thấy có thứ gì đó bên dưới đang nhấc mình lên cao mãi. Cậu cố vùng thoát ra, nhưng đã quá muộn. Hết sức kinh ngạc, cậu nhận ra mình đang mắc trong một tấm lưới khổng lồ, giữa cả đám cá đủ mọi loại, mọi cỡ, đang quẫy đạp và giãy giụa tuyệt vọng để thoát thân.

Đúng lúc ấy, cậu thấy một người đánh cá bước ra từ trong hang, xấu xí đến mức Pinocchio tưởng đó là quái vật biển. Thay vì tóc, đầu ông ta phủ kín một bụi cỏ xanh rậm rạp. Da trên người xanh lè, mắt xanh lè, bộ râu dài thật dài cũng xanh nốt, buông xuống tận bàn chân. Trông ông ta như một con thần lẩn khổng lồ có tay có chân.

Khi người đánh cá kéo lưới lên khỏi mặt biển, ông ta vui mừng reo lên:

“Ơn Trời phù hộ! Lại sắp có một bữa cá ra trò rồi!”

“May mà mình không phải cá!” Pinocchio tự nhủ, cố lấy câu đó để tự trấn an mình đôi chút.

Người đánh cá mang tấm lưới cùng đám cá vào trong hang, một nơi tối tăm, âm u và mù khói. Ngay giữa hang, một cái chảo đầy dầu đang sôi xèo xèo trên ngọn lửa ám khói, tỏa ra mùi mỡ hôi hám đến nghẹt thở.

“Giờ thì xem hôm nay chúng ta bắt được những loại cá gì nào,” người đánh cá Xanh nói. Ông ta thò một bàn tay to như cái xèng vào lưới và lôi ra một nắm cá đối.

“Mấy con cá đối này ngon thật!” lão vừa nói vừa ngẩng ngửa, hít hà khoan khoái. Nói rồi, lão quăng chúng vào một cái thùng lớn

đang để không.

Lão lặp đi lặp lại màn ấy không biết bao nhiêu lần. Mỗi khi kéo một con cá ra khỏi lưới, nghĩ đến bữa tối ngon lành sắp có là lão lại chảy nước miếng và buột miệng nói:

"Mấy con cá vược này ngon quá!"

"Mấy con cá thịt trắng này chắc hẳn béo lắm!"

"Mấy con cá bơn này ngon tuyệt!"

"Ôi, cua đẹp làm sao!"

"Cả mấy con cá cơm bé xíu đáng yêu này nữa, đầu vẫn còn nguyên!"

Như bạn có thể đoán, cá vược, cá bơn, cá thịt trắng, và cả mấy con cá cơm nhỏ xíu đều bị bỏ chung vào thùng để làm bạn với đám cá đối. Con cuối cùng được kéo ra khỏi lưới là Pinocchio.

Vừa bị Người Đánh Cá lôi ra, lão đã trợn tròn đôi mắt xanh vì kinh ngạc rồi kêu lên đầy sợ hãi:

"Đây là thứ cá gì thế? Ta không nhớ là mình từng ăn thứ nào giống thế này."

Lão nhìn cậu thật kỹ, lật qua lật lại mấy lần, rồi cuối cùng nói:

"Ta hiểu rồi. Chắc nó là cua!"

Pinocchio xấu hổ vì bị nhầm là cua, bực bội đáp lại:

"Vớ vẩn! Cua cái gì chứ! Tôi không phải thứ đó đâu. Liệu mà cư xử với tôi cho cẩn thận! Tôi là một con Rối, để ông biết."

"Một con Rối à?" Người Đánh Cá hỏi. "Phải thú thật là với ta, cá-rối đúng là một giống cá hoàn toàn mới. Càng hay. Thế thì ta sẽ ăn người càng khoái khẩu hơn."

"Ăn tôi ư? Ông không hiểu là tôi không phải cá sao? Ông không nghe thấy tôi nói năng và suy nghĩ như ông à?"

"Đúng là thế," Người Đánh Cá đáp, "nhưng vì ta thấy người là một con cá lại còn nói năng và suy nghĩ giỏi như ta, nên ta sẽ đối xử với người hết sức trân trọng."

"Nghĩa là—"

"Nghĩa là, để tỏ lòng quý mến đặc biệt của ta, ta sẽ cho người tự chọn cách mình sẽ được nấu. Người muốn bị chiên trong chảo, hay thích nấu với sốt cà chua hơn?"

"Nói thật nhé," Pinocchio đáp, "nếu buộc phải chọn, thì tôi thích được thả tự do hơn nhiều để còn về nhà!"

"Đùa à? Cậu tưởng ta lại muốn bỏ lỡ cơ hội ném một con cá hiếm thế này sao? Cá Marionette đâu có thường bơi đến vùng biển này. Cứ để ta lo. Ta sẽ cho cậu vào chảo rán cùng đám kia. Ta biết cậu sẽ thích thôi. Ở giữa bạn bè đông đủ lúc nào cũng thấy yên lòng hơn mà."

Nghe vậy, chú Marionette khốn khổ bật khóc, vừa than vãn vừa van xin. Nước mắt chảy dài trên má, cậu nói:

"Giá mà mình đi học thì tốt biết bao! Mình đã nghe theo lũ bạn chơi, và giờ thì phải trả giá! Ôi! Ôi! Ôi!"

Rồi khi cậu vùng vẫy, quần quai như con lươn để thoát khỏi tay hắn, Người Đánh Cá Xanh lấy một sợi dây chắc, trói chặt cả tay

lăn chân cậu, rồi quăng cậu xuống đáy thùng cùng với những con khác.

Sau đó, hần lôi từ trong tủ ra một cái bát gỗ đầy bột mì và bắt đầu lăn từng con cá vào đó. Khi chúng trắng xóa vì bột, hần thả chúng vào chảo. Những con đầu tiên nhảy múa trong dầu sôi là cá đối, tiếp đến là cá vược, rồi cá thịt trắng, cá bơn và cá cơm. Đến lượt Pinocchio sau cùng. Thấy mình đã kề sát cái chết—lại còn là một cái chết khủng khiếp như thế!—cậu run lên vì sợ đến mức không còn thốt nổi lời nào để xin tha mạng.

Tội nghiệp cậu bé, cậu chỉ còn biết van nài bằng ánh mắt. Nhưng Người Đánh Cá Xanh, thậm chí không nhận ra đó là cậu, cứ lăn cậu qua lăn lại trong bột cho đến khi trông cậu như một chú Marionette nặn bằng phấn.

Rồi hần túm lấy đầu cậu và . . .

CHƯƠNG 29

Pinocchio trở về nhà của Cô Tiên, và cô hứa rằng sáng mai cậu sẽ không còn là một chú Marionette nữa mà sẽ trở thành một cậu bé. Một bữa tiệc cà phê sữa tuyệt vời để mừng sự kiện lớn ấy.

Nhớ lời Người Đánh Cá đã nói, Pinocchio hiểu rằng hy vọng được cứu sống đã hoàn toàn tắt. Cậu nhắm mắt lại và chờ giây phút cuối cùng.

Bỗng nhiên, một con Chó lớn bị mùi dầu sôi hấp dẫn chạy ào vào hang.

"Cút ra!" Người Đánh Cá quát lên đầy đe dọa, tay vẫn giữ chặt chú Marionette đang phủ kín bột.

Nhưng con Chó tội nghiệp đó đang đói là, nên vừa ư ử vừa vẫy đuôi, như muốn nói:

"Cho tôi một miếng cá rồi tôi sẽ đi ngay, yên chuyện."

"Cút ra, ta bảo!" người đánh cá quát lại.

Rồi ông ta lùi chân lại, định đá con Chó một cú.

Nhưng con Chó, vì đang đói thật sự nên nhất quyết không chịu bị xua đi, liền quay phắt về phía người đánh cá trong cơn giận dữ và nhe ra cặp nanh đáng sợ. Đúng lúc ấy, một giọng nói nhỏ xíu, thảm thiết vang lên: "Cứu tôi với, Alidoro; không thì tôi bị chiên mất!"

Con Chó nhận ra ngay giọng của Pinocchio. Nó vô cùng sửng sốt khi phát hiện ra giọng nói ấy phát ra từ cái bọc nhỏ phủ đầy

bột mà người đánh cá đang cầm trên tay.

Thế rồi nó làm gì? Chỉ với một cú nhảy vọt, nó ngoạm lấy cái bọc ấy, ngậm nhẹ giữa hai hàm răng, rồi lao vút qua cửa và biến mất như chớp!

Người đánh cá tức điên khi thấy bữa ăn của mình bị cướp ngay trước mũi, liền đuổi theo con Chó, nhưng một cơn ho dữ dội khiến ông ta phải dừng lại và quay về.

Trong khi đó, Alidoro vừa tìm được con đường dẫn về làng thì dừng lại và nhẹ nhàng đặt Pinocchio xuống đất.

"Tôi biết ơn anh biết bao!" con Rối nói.

"Không cần đâu," con Chó đáp. "Cậu đã từng cứu tôi một lần, mà cho đi rồi thì thế nào cũng sẽ được đáp lại. Chúng ta sống trên đời là để giúp đỡ lẫn nhau."

"Nhưng làm sao anh lại vào được cái hang đó?"

"Tôi nằm trên cát ở đây, gần như sống dở chết dở, thì ngửi thấy mùi cá rán thơm phức bay tới. Mùi ấy làm cơn đói trong tôi cồn cào, nên tôi lần theo nó. Ôi, giá mà tôi đến chậm hơn một chút nữa!"

"Đừng nhắc đến chuyện đó nữa," Pinocchio rên lên, người vẫn còn run vì sợ. "Đừng nói thêm lời nào. Nếu anh đến chậm hơn một chút, thì giờ này tôi đã bị chiên lên, bị ăn thịt, rồi bị tiêu hóa mất rồi. Brrrrrr! Chỉ nghĩ đến thôi là tôi đã rùng mình."

Alidoro cười vui, đưa chân ra cho con Rối. Pinocchio nắm lấy thật chặt, cảm thấy từ giờ cậu và con Chó đã là bạn tốt của nhau. Rồi họ chào tạm biệt, và con Chó đi về nhà.

Còn lại một mình, Pinocchio bước về phía một túp lều nhỏ gần đó, nơi có một ông lão đang ngồi phơi nắng trước cửa, rồi hỏi:

"Xin bác làm ơn cho cháu biết, bác có nghe tin gì về một cậu bé tội nghiệp bị thương ở đầu, tên là Eugene không?"

"Cậu bé ấy được đưa đến túp lều này, và bây giờ—"

"Bây giờ cậu ấy chết rồi sao?" Pinocchio đau buồn ngắt lời.

"Không, cậu ấy vẫn còn sống và đã về nhà rồi."

"Thật sao? Thật vậy sao?" Con Rối reo lên, nhảy cẫng vì sung sướng. "Vết thương không nghiêm trọng chứ?"

"Nhưng suýt nữa thì nghiêm trọng đấy—thậm chí có thể chết người," ông lão đáp, "vì có người ném một quyển sách rất nặng vào đầu cậu ấy."

"Ai ném vậy?"

"Một bạn học của cậu ấy, tên là Pinocchio."

"Pinocchio đó là ai?" Con Rối hỏi, giả vờ như không biết.

"Nghe nói nó là một thằng quậy phá, lang thang, đầu đường xó chợ—"

"Vu khống! Toàn là vu khống!"

"Cậu có biết Pinocchio này không?"

"Chỉ biết mặt thôi!" Con Rối đáp.

"Thế cậu nghĩ gì về nó?" ông lão hỏi.

"Tôi nghĩ nó là một cậu bé rất ngoan, ham học, biết vâng lời, tốt với cha mình và với cả gia đình nữa—"

Trong lúc đang tuôn ra những lời dối trá trắng trợn về chính mình, Pinocchio đưa tay sờ mũi và thấy nó đã dài gấp đôi bình thường. Hoàng hốt tột độ, cậu kêu lên:

"Bác đừng nghe cháu, bác tốt bụng ơi! Tất cả những điều tốt đẹp cháu vừa nói đều không đúng chút nào. Cháu biết rõ Pinocchio, và nó đúng là một đứa rất hư, lừa dối, không nghe lời; thay vì đến trường thì lại trốn đi chơi với đám bạn cho thỏa thích."

Vừa nói xong câu ấy, mũi cậu lập tức trở lại kích thước bình thường.

"Sao cậu tái mét thế?" ông lão bỗng hỏi.

"Để cháu nói bác nghe. Cháu vô ý cọ người vào một bức tường mới sơn," cậu nói dối, xấu hổ không dám thú thật rằng mình suýt bị đem đi răn.

"Thế áo khoác, mũ và quần của cậu đâu rồi?"

"Cháu gặp bọn trộm, chúng cướp mất rồi. Bác tốt bụng ơi, bác có bộ đồ nào cũ cho cháu xin được không, để cháu còn về nhà?"

"Cậu bé à, quần áo thì bác không có. Bác chỉ có một cái bao để đựng hoa bia thôi. Nếu cậu muốn thì cứ lấy. Nó ở kia kia."

Pinocchio không đợi ông phải nhắc lại lần nữa. Cậu chộp lấy cái bao, may sao nó đang rỗng, rồi cắt một lỗ lớn ở phía trên và hai lỗ ở hai bên, sau đó chui vào như mặc một cái áo. Ăn mặc phong

phanh như thế, cậu lên đường đi về phía ngôi làng.

Dọc đường, cậu thấy trong lòng vô cùng bất an. Thật ra cậu buồn bã đến mức cứ đi hai bước tới lại lùi một bước, vừa đi vừa tự nhủ:

"Rồi mình biết ăn nói sao với cô Tiên tốt bụng của mình đây? Khi nhìn thấy mình, cô ấy sẽ nói gì? Liệu cô ấy có tha thứ cho trò lừa dối mới nhất này của mình không? Chắc chắn là không rồi. Ôi, không, cô ấy sẽ không tha thứ đâu. Mà mình cũng đáng bị thế, như mọi khi! Vì mình là một đứa hư đốn, chỉ giỏi hứa suông mà chẳng bao giờ giữ lời!"

Cậu về đến làng khi đêm đã khuya. Trời tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì, lại còn mưa như trút nước.

Pinocchio đi thẳng đến nhà cô Tiên, quyết tâm gõ cửa.

Nhưng vừa đến nơi, cậu lại mất hết can đảm và lùi vội mấy bước. Lần thứ hai cậu tiến đến cửa, rồi lại quay đầu chạy lùi. Lần thứ ba cũng y như vậy. Đến lần thứ tư, trước khi kịp nhụt chí, cậu chộp lấy cái gõ cửa và khẽ gõ một tiếng.

Cậu chờ, chờ mãi, chờ mãi. Cuối cùng, sau đúng nửa tiếng đồng hồ, một ô cửa sổ trên tầng cao nhất mở ra — ngôi nhà có bốn tầng — và Pinocchio thấy một con Ốc Sên to lớn thò đầu nhìn xuống. Trên đầu nó le lói một đốm sáng nhỏ. "Ai gõ cửa vào giờ này đây?" nó gọi xuống.

"Cô Tiên có nhà không ạ?" chú rối hỏi.

"Cô Tiên đang ngủ và không muốn bị quấy rầy. Còn cậu là ai?"

"Là tôi đây."

"Tôi là ai?"

"Pinocchio."

"Pinocchio là ai?"

"Chú rồi đây; người đang sống trong nhà cô Tiên ấy."

"À, tôi hiểu rồi," Ốc Sên nói. "Cứ đứng đó đợi tôi. Tôi sẽ xuống mở cửa cho cậu."

"Làm ơn nhanh lên, tôi van chị, tôi sắp chết cứng rồi."

"Cậu bé à, tôi là ốc sên, mà ốc sên thì chẳng bao giờ vội cả."

Một giờ trôi qua, rồi hai giờ; vậy mà cửa vẫn đóng im. Pinocchio, vừa run lên vì sợ vừa rét cứng vì mưa lạnh tạt vào lưng, gõ cửa lần thứ hai, lần này mạnh hơn trước.

Sau tiếng gõ thứ hai ấy, một ô cửa sổ ở tầng ba mở ra, và vẫn là con Ốc Sên lúc này thò đầu nhìn xuống.

"Ốc Sên thân mến ơi," Pinocchio gọi từ ngoài phố. "Tôi đã đợi chị suốt hai tiếng rồi! Mà hai tiếng trong một đêm khủng khiếp thế này dài chẳng khác gì hai năm. Làm ơn nhanh lên!"

"Cậu bé của ta," Ốc Sên đáp bằng giọng điềm tĩnh, hiền hòa, "cậu bé yêu quý của ta, ta là ốc sên, mà ốc sên thì chẳng bao giờ vội cả." Rồi cửa sổ khép lại.

Vài phút sau, đồng hồ điểm mười hai giờ đêm; rồi một giờ—hai giờ. Thế mà cánh cửa vẫn đóng im!

Cuối cùng, Pinocchio mất sạch kiên nhẫn, chộp lấy cái gõ cửa bằng cả hai tay, quyết làm ầm lên cho cả nhà lẫn cả phố phải tỉnh giấc. Nhưng vừa chạm vào cái gõ cửa, nó liền biến thành

một con lươn và trườn tuột vào bóng tối.

"Thật thế à?" Pinocchio gào lên, giận đến mờ cả mắt. "Cái gỗ cửa có biến mất thì tôi vẫn còn đôi chân."

Cậu lùi lại rồi tung một cú đá cực mạnh vào cánh cửa. Cú đá mạnh đến mức bàn chân cậu xuyên thẳng qua cửa, rồi cả ống chân cũng lọt vào gần tới đầu gối. Cậu giằng kéo đủ kiểu mà vẫn không rút ra được. Thế là cậu mắc kẹt ở đó, như bị đóng đinh vào cửa.

Tội nghiệp Pinocchio! Suốt phần còn lại của đêm, cậu đành phải đứng với một chân xuyên qua cửa, còn chân kia lơ lửng trên không.

Đến lúc trời vừa hửng sáng, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra. Con vật nhỏ gan dạ ấy, Ốc Sên, đã mất đúng chín tiếng để đi từ tầng bốn xuống tới mặt đường. Hẳn là cô ta đã lao đi nhanh lắm!

"Cậu làm gì mà thò chân qua cửa thế kia?" cô hỏi Chú Rối, vừa hỏi vừa cười.

"Đó là một tai nạn. Ốc Sên xinh đẹp ơi, chị không thử giúp tôi thoát khỏi cực hình khủng khiếp này được sao?"

"Cậu bé của ta, chuyện này phải cần đến thợ mộc, mà ta thì chưa bao giờ làm thợ mộc cả."

"Hãy nhờ Bà Tiên giúp tôi đi!"

"Bà Tiên đang ngủ và không muốn bị làm phiền."

"Nhưng trong lúc bị kẹt vào cửa thế này, chị muốn tôi làm gì đây?"

"Cứ vui vẻ mà đếm những con kiến đang đi ngang qua đi."

"Ít ra thì mang cho tôi cái gì đó để ăn đi, tôi đói đến là người rồi."

"Ngay đây!"

Quả thật, ba tiếng rưỡi sau, Pinocchio thấy cô quay lại, trên đầu đội một cái khay bạc. Trên khay có bánh mì, gà quay và trái cây.

"Đây là bữa sáng Bà Tiên gửi cho cậu," Ốc Sên nói.

Vừa nhìn thấy bao nhiêu món ngon như thế, Chú Rối đã thấy khòe hẳn lên.

Thế nhưng ông ghê tởm biết bao khi vừa nếm thử, ông phát hiện bánh mì làm bằng phấn, gà làm bằng bìa cứng, còn những trái cây rực rỡ kia thì chỉ là thạch cao nhuộm màu!

Nó muốn khóc, muốn buông mình cho tuyệt vọng, muốn hất tung cái khay cùng tất cả mọi thứ trên đó. Nhưng rồi, vì đau đớn hay vì kiệt sức, nó đổ gục xuống sàn và ngất lịm.

Khi tỉnh lại, nó thấy mình đang nằm dài trên một chiếc ghế sofa, còn Bà Tiên ngồi ở bên cạnh.

"Lần này ta cũng tha cho con," Bà Tiên nói với nó. "Nhưng nhớ cẩn thận, đừng lại gây chuyện nữa."

Pinocchio hứa sẽ chăm học và ngoan ngoãn. Và suốt phần còn lại của năm đó, nó giữ đúng lời hứa. Đến cuối năm, nó đứng đầu trong tất cả các kỳ thi, và bảng kết quả tốt đến mức Bà Tiên vui vẻ nói với nó:

"Ngày mai điều con mong ước sẽ thành sự thật."

"Là điều gì ạ?"

“Ngày mai con sẽ không còn là một con rối nữa, mà sẽ trở thành một cậu bé thật sự.”

Pinocchio vui sướng đến phát cuồng. Tất cả bạn bè và bạn học của nó đều phải được mời đến chung vui trong dịp trọng đại này! Bà Tiên hứa sẽ chuẩn bị hai trăm cốc cà phê sữa và bốn trăm lát bánh mì nướng phết bơ cả hai mặt.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy đó sẽ là một ngày thật vui vẻ và hạnh phúc, nhưng—

Không may thay, trong cuộc đời của một con rối, lúc nào cũng có một chữ NHƯNG sẵn sàng phá hỏng mọi chuyện.

CHƯƠNG 30

Thay vì trở thành một cậu bé, Pinocchio lại bỏ trốn đến Xứ Đồ Chơi cùng người bạn Lamp-Wick.

Cuối cùng cũng thoát khỏi cơn sững sốt do những lời của Bà Tiên gây ra, Pinocchio xin phép đi phát lời mời.

"Được chứ, con có thể mời bạn bè đến dự tiệc ngày mai. Chỉ nhớ là phải về nhà trước khi trời tối. Con hiểu chưa?"

"Chắc chắn trong vòng một giờ nữa con sẽ về," con rồi đáp.

"Cẩn thận đấy, Pinocchio! Bọn trẻ hứa thì rất dễ, nhưng cũng quên lời hứa nhanh chẳng kém."

"Nhưng con không giống những đứa khác. Một khi đã hứa, con sẽ giữ lời."

"Rồi chúng ta sẽ xem. Nếu con không nghe lời, người phải chịu hậu quả sẽ là con, chứ không phải ai khác."

"Tại sao ạ?"

"Vì những cậu bé không nghe lời người lớn thì trước sau gì cũng chuốc lấy tai họa."

"Cháu biết quá rõ điều đó rồi," Pinocchio nói, "nhưng từ giờ trở đi, cháu sẽ nghe lời."

"Rồi chúng ta sẽ xem cháu có nói thật không."

Không nói thêm lời nào, chú Rối chào tạm biệt nàng Tiên tốt bụng, rồi vừa hát vừa nhảy chân sáo rời khỏi nhà.

Chỉ hơn một giờ sau, cậu đã mời xong tất cả bạn bè. Có đứa nhận lời ngay, vui vẻ lắm. Có đứa phải năn nỉ mãi, nhưng vừa nghe nói bánh mì nướng sẽ được phết bơ cả hai mặt thì cuối cùng đứa nào cũng gật đầu, bảo: "Bọn tớ sẽ đến cho cậu vui."

Cần phải nói thêm rằng trong số tất cả bạn bè, Pinocchio quý một cậu nhất. Tên thật của cậu bé ấy là Romeo, nhưng ai cũng gọi là Bắc Đền, vì cậu vừa cao vừa gầy, lại lúc nào trông cũng buồn thiu, thảm hại.

Bắc Đền là cậu học trò lười nhất trường và cũng là đứa quậy phá nhất, thế mà Pinocchio lại quý cậu ta vô cùng.

Hôm đó, cậu đi thẳng đến nhà bạn để mời dự tiệc, nhưng Bắc Đền không có nhà. Cậu quay lại lần thứ hai, rồi lần thứ ba, mà vẫn không gặp.

Cậu ta có thể ở đâu được nhỉ? Pinocchio tìm khắp nơi, hết chỗ này đến chỗ khác, cuối cùng mới phát hiện ra cậu đang trốn gần một chiếc xe của bác nông dân.

"Cậu làm gì ở đó thế?" Pinocchio vừa chạy lại vừa hỏi.

"Tớ đang đợi đến nửa đêm để đi—"

"Đi đâu?"

"Đi thật xa, thật xa!"

"Thế mà tớ đã đến nhà cậu tìm tới ba lần đấy!"

"Cậu tìm tớ có việc gì?"

"Cậu chưa nghe tin à? Cậu không biết vận may lớn thế nào đã đến với tớ sao?"

"Là chuyện gì?"

"Ngày mai, tớ sẽ chấm dứt những ngày làm một chú Rối và trở thành một cậu bé, giống như cậu và tất cả những người bạn khác của tớ."

"Chúc cậu gặp may!"

"Ngày mai cậu sẽ đến dự tiệc của tớ chứ?"

"Nhưng tớ đã bảo cậu rồi mà, tối nay tớ đi."

"Mấy giờ?"

"Nửa đêm."

"Và cậu đi đâu?"

"Đến một xứ sở có thật—nơi tuyệt nhất trên đời, một chốn kỳ diệu!"

"Nó tên là gì?"

"Nó được gọi là Xứ Đồ Chơi. Sao cậu không đi cùng luôn?"

"Tớ á? Ồi, không đâu!"

"Cậu đang sai lầm lớn đấy, Pinocchio. Tin tớ đi, nếu cậu không đi thì rồi sẽ hối hận. Còn nơi nào hợp với cậu và tớ hơn chỗ đó nữa? Không trường học, không thầy cô, không sách vở! Ở cái nơi tuyệt vời ấy chẳng có chuyện học hành gì hết. Ở đây, chỉ thứ Bảy bọn mình mới được nghỉ học. Còn ở Xứ Đồ Chơi thì ngày nào cũng là thứ Bảy, trừ Chủ nhật. Kỳ nghỉ bắt đầu từ mừng Một tháng Giêng và kéo dài đến tận ngày cuối cùng của tháng Chạp. Đúng là nơi dành cho tớ! Giá mà nước nào cũng như thế! Chắc tất cả chúng ta sẽ sung sướng biết bao!"

"Thế ở xứ Đồ Chơi người ta sống cả ngày như thế nào?"

"Suốt ngày chỉ chơi bởi vui thú từ sáng đến tối. Đêm thì đi ngủ, sáng hôm sau lại bắt đầu cuộc vui từ đầu. Cậu thấy sao?"

"Hừm—!" Pinocchio vừa nói vừa gật cái đầu gỗ của mình, như thể muốn bảo: "Đúng là kiểu sống hợp với tớ hoàn toàn."

"Vậy cậu có muốn đi với tớ không? Có hay không? Cậu phải quyết ngay đi."

"Không, không, và tuyệt đối không! Tớ đã hứa với bà Tiên tốt bụng của tớ là sẽ trở thành một cậu bé ngoan, và tớ muốn giữ lời. Cậu nhìn kia: mặt trời sắp lặn rồi, tớ phải rời cậu và chạy đi đây. Tạm biệt, chúc cậu may mắn!"

"Cậu vội đi đâu thế?"

"Về nhà. Bà Tiên tốt bụng của tớ muốn tớ về trước khi trời tối."

"Đợi thêm hai phút nữa thôi."

"Muộn quá rồi!"

"Chỉ hai phút thôi mà."

"Nhỡ bà Tiên mắng tớ thì sao?"

"Cứ để bà ấy mắng. Mắng chán rồi thì bà ấy sẽ thôi," Lamp-Wick nói.

"Cậu đi một mình hay đi với người khác?"

"Một mình á? Sẽ có hơn một trăm đứa bạn tớ cơ!"

"Các cậu sẽ đi bộ à?"

"Đúng nửa đêm sẽ có một cỗ xe đi qua đây để chở bọn tớ vào vùng đất kỳ diệu ấy."

"Ước gì mau đến nửa đêm quá!"

"Để làm gì?"

"Để nhìn các cậu cùng nhau lên đường."

"Ở lại đây thêm một lúc nữa là cậu sẽ thấy bọn tớ!"

"Không, không. Tớ muốn về nhà."

"Đợi thêm hai phút nữa đi."

"Tôi đợi lâu quá rồi. Cô Tiên sẽ lo mất."

"Tội nghiệp cô Tiên! Cô ấy sợ dơi ăn thịt cậu à?"

"Nghe này, Lamp-Wick," Con Rối nói, "cậu có chắc là ở Xứ Đồ Chơi không hề có trường học không?" "Đến cái bóng của trường cũng không có."

"Cả một thầy giáo cũng không có à?"

"Không một ai."

"Và cũng chẳng phải học hành gì hết?"

"Không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ!"

"Đúng là một xứ sở tuyệt vời!" Pinocchio nói, thềm thuồng đến chảy nước miếng. "Một nơi đẹp biết bao! Tớ chưa từng đến đó, nhưng tớ tưởng tượng ra được."

"Sao cậu không đi cùng luôn?"

"Cậu dụ tớ cũng vô ích thôi! Tớ đã nói là tớ hứa với cô Tiên tốt bụng của tớ sẽ ngoan ngoãn, và tớ sẽ giữ lời."

"Thế thì chào nhé, và nhớ gửi lời hỏi thăm của tớ đến các trường ngữ pháp, các trường trung học, cả các trường đại học nữa nếu cậu gặp họ dọc đường."

"Tạm biệt, Lamp-Wick. Chúc cậu đi đường vui vẻ, chơi cho thật thích, và thỉnh thoảng nhớ đến bạn bè nhé."

Nói xong, Con Rối quay về nhà. Nhưng vừa đi được một đoạn, nó lại ngoái nhìn bạn và hỏi:

"Nhưng cậu có chắc là ở xứ đó, một tuần có sáu ngày thứ Bảy và một ngày Chủ nhật không?"

"Chắc như đinh đóng cột!"

"Và kỳ nghỉ bắt đầu từ mừng Một tháng Giêng rồi kéo dài đến tận ngày ba mươi mốt tháng Mười Hai?"

"Chắc, chắc chắn luôn!"

"Đúng là một đất nước tuyệt vời!" Pinocchio nhắc lại, lòng rối bời không biết nên làm gì.

Rồi đột nhiên hạ quyết tâm, nó vội vàng nói:

"Vĩnh biệt nhé, và chúc cậu may mắn."

"Tạm biệt."

"Bao giờ cậu đi?"

"Trong vòng hai tiếng nữa."

"Tiếc thật! Giá mà chỉ còn một tiếng thôi thì tớ có thể đợi cậu."

"Thế còn cô Tiên?"

"Giờ này thì tớ cũng đã muộn rồi, thêm hay bớt một tiếng cũng chẳng khác gì mấy."

"Tội nghiệp Pinocchio! Thế nếu cô Tiên mắng cậu thì sao?"

"Ôi, cứ để cô ấy mắng. Mắng chán rồi thì cô ấy sẽ thôi."

Trong lúc đó, đêm mỗi lúc một tối hơn. Bỗng từ xa le lói một đốm sáng nhỏ. Rồi vang lên một âm thanh lạ lùng, khe khẽ như tiếng chuông con, mơ hồ và nghèn nghẹt như tiếng vo ve của một con muỗi ở tận đâu xa.

"Nó kìa!" Lamp-Wick kêu lên, bật phắt dậy.

"Cái gì?" Pinocchio thì thầm hỏi.

"Cỗ xe đến đón tớ đây. Lần cuối cùng nhé, cậu có đi hay không?"

"Nhưng có thật là ở xứ đó bọn con trai chẳng bao giờ phải học không?"

"Không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ!"

"Một xứ sở tuyệt vời, đẹp đẽ, kỳ diệu làm sao! Ô—ô—ô!!"

CHƯƠNG 31

Sau năm tháng chỉ toàn vui chơi, một buổi sáng đẹp trời Pinocchio thức dậy và phát hiện ra một bất ngờ lớn đang chờ mình.

Cuối cùng cỗ xe cũng tới. Nó đi gần như không phát ra tiếng động nào, vì bánh xe được quán rơm và giẻ.

Cỗ xe do mười hai đôi lừa kéo, con nào con nấy cao lớn ngang nhau nhưng màu lông lại khác hẳn. Có con xám, có con trắng, lại có con pha nâu với đen. Lác đác còn vài con có những vết sọc to màu vàng và xanh lam.

Điều lạ lùng nhất là hai mươi bốn con lừa ấy, thay vì được đóng móng sắt như mọi con vật kéo chở khác, lại đi giày da buộc dây ở chân, y hệt giày của các cậu bé.

Còn người đánh xe thì sao?

Hãy thử hình dung một người đàn ông thấp lùn, béo tròn, bề ngang còn hơn cả chiều cao, tròn vo và bóng nhẫy như một cục bơ, gương mặt tươi rói như quả táo, cái miệng nhỏ lúc nào cũng cười, và giọng nói the thé, nịnh nọt như tiếng mèo xin ăn.

Hể cậu bé nào nhìn thấy ông ta là lập tức đem lòng quý mến, và chỉ mong sao được cho ngồi lên xe của ông để đến nơi đáng yêu mang tên Xứ Đồ Chơi.

Thật ra cỗ xe chật ních những cậu bé đủ mọi lứa tuổi, trông chẳng khác nào một hộp cá mòi. Chúng ngồi chen chúc, đè lên nhau, gần như không thở nổi; vậy mà không một lời than phiền nào cất lên. Chỉ nghĩ đến chuyện vài giờ nữa sẽ tới một xứ sở

không có trường học, không có sách vở, không có thầy giáo, lũ trẻ đã sung sướng đến mức chẳng còn thấy đói, thấy khát, buồn ngủ hay khó chịu gì nữa.

Chiếc xe vừa dừng lại, người đàn ông béo lùn đã quay sang Lamp-Wick ngay. Vừa cúi chào vừa tươi cười, ông ta cất giọng ngọt nhạt hỏi:

"Nói ta nghe nào, cậu bé kháu khỉnh, cậu cũng muốn đến đất nước tuyệt vời của ta chứ?"

"Tất nhiên là có."

"Nhưng ta phải báo trước với cậu, bé yêu ạ, trên xe hết chỗ rồi. Chật kín cả rồi."

"Không sao," Lamp-Wick đáp. "Nếu bên trong không còn chỗ, cháu có thể ngồi trên nóc xe."

Nói rồi, cậu nháy phốc một cái và ngồi chễm chệ lên đó.

"Còn cháu thì sao, cưng?" Người đàn ông bé nhỏ lịch sự quay sang hỏi Pinocchio. "Cháu định thế nào? Đi với bọn ta hay ở lại đây?"

"Cháu ở lại," Pinocchio đáp. "Cháu muốn về nhà, vì cháu muốn học hành và thành công trong cuộc sống."

"Chúc cháu gặp may vậy!"

"Pinocchio!" Lamp-Wick gọi lớn. "Nghe tớ này. Đi với bọn tớ đi, rồi bọn mình sẽ luôn vui vẻ."

"Không, không, không!"

"Đi với bọn tớ đi, rồi bọn mình sẽ luôn vui vẻ," bốn giọng khác từ trên xe đồng thanh kêu lên.

"Đi với bọn tớ đi, rồi bọn mình sẽ luôn vui vẻ," hơn một trăm cậu bé trên xe cùng nhau hét lên. "Nhưng nếu mình đi với các cậu, Bà Tiên tốt bụng của mình sẽ nói gì đây?" con rối hỏi, khi những quyết tâm tốt đẹp của nó bắt đầu lung lay và yếu dần.

"Đừng lo nhiều thế. Chỉ cần nghĩ đến chuyện chúng ta sắp đến một nơi mà từ sáng đến tối muốn quây cỡ nào cũng được."

Pinocchio không trả lời, chỉ thở dài một lần, rồi hai lần, rồi lần thứ ba. Cuối cùng, nó nói:

"Dành chỗ cho mình với. Mình cũng muốn đi!"

"Ghé ngồi kín hết rồi," người đàn ông bé nhỏ đáp, "nhưng để cho cháu thấy ta quý cháu đến mức nào, cháu hãy ngồi vào chỗ đánh xe của ta đi."

"Thế còn bác?"

"Ta sẽ đi bộ."

"Ôi không, cháu không thể để chuyện đó xảy ra được. Cháu thà cưỡi một con lừa trong đám này còn hơn," Pinocchio kêu lên.

Nói là làm ngay. Nó bước đến con lừa đầu tiên và định trèo lên lưng nó. Nhưng con vật nhỏ bất ngờ quay phắt lại, tung cho nó một cú đá khủng khiếp vào bụng, khiến Pinocchio văng nhào xuống đất, chân chống ngược lên trời.

Trước màn mưa vui ngoài dự tính ấy, cả đám bỏ trốn cười âm thầm lặng lẽ.

Người đàn ông lùn mập không cười. Ông ta bước đến gần con vật búồng bình, vẫn mỉm cười, cúi xuống vuốt ve nó đầy trìu mến rồi cắn đứt mất nửa tai phải của nó.

Trong lúc đó, Pinocchio chống người đứng dậy khỏi mặt đất và chỉ một cú nhảy đã phóc lên lưng con lừa. Cú nhảy đẹp đến mức tất cả bọn con trai đều hét lên:

"Hoan hô Pinocchio!" rồi vỗ tay nhiệt liệt tán thưởng.

Bất ngờ, chú lừa con tung mạnh hai chân sau, và vì cú hất không ngờ ấy, tội nghiệp thay, cậu Người Gỗ lại một lần nữa ngã chổng vó ngay giữa đường.

Lũ con trai lại cười ré lên. Nhưng Người Đàn Ông Bé Nhỏ không những không cười, mà còn tỏ ra yêu thương con vật nhỏ đến mức, sau một nụ hôn nữa, ông ta cắn đứt luôn nửa tai trái của nó.

"Giờ thì cháu có thể cười nó rồi, cậu bé ạ," ông ta nói với Pinocchio. "Đừng sợ. Con lừa ấy vừa lo chuyện gì đó thôi, nhưng ta đã nói chuyện với nó rồi, giờ trông nó có vẻ ngoan ngoãn và biết điều."

Pinocchio trèo lên, và chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh. Trong lúc đàn lừa phi dọc con đường đầy đá, cậu Người Gỗ chột tướng như nghe thấy một giọng rất khẽ thì thầm bên tai:

"Đồ ngốc đáng thương! Mày đã làm đúng điều mày muốn. Nhưng chẳng bao lâu nữa, mày sẽ phải hối hận đấy."

Pinocchio hoảng hốt nhìn quanh xem những lời ấy phát ra từ đâu, nhưng chẳng thấy ai cả. Đàn lừa vẫn phi, chiếc xe vẫn lăn êm, lũ con trai ngủ say (Lamp-Wick ngáy như chuột sóc), còn

người đánh xe lùn mập thì lim dim hát khe khẽ qua kẽ răng.

Đi được chừng một dặm, Pinocchio lại nghe chính giọng nói mơ hồ ấy thì thầm: “Nhớ lấy, đồ ngốc ạ! Những đứa trẻ bỏ học, quay lưng với sách vở, trường lớp và thầy cô để chỉ mãi mê những trò vô bổ và vui thú, sớm muộn gì cũng chuốc lấy tai họa. Ôi, ta biết điều đó rõ biết bao! Ta có thể chứng minh cho mày thấy rõ biết bao! Rồi sẽ đến một ngày mày khóc cay đắng, y như ta đang khóc lúc này—nhưng khi ấy thì đã quá muộn!”

Nghe những lời thì thầm ấy, chú Rối càng lúc càng sợ hơn. Cậu nhảy phắt xuống đất, chạy lại chỗ con lừa mà mình vừa cưỡi, rồi ôm lấy mõm nó mà nhìn. Hãy tưởng tượng xem cậu kinh ngạc đến mức nào khi thấy con lừa đang khóc—khóc hết như một cậu bé!

“Này, bác đánh xe!” chú Rối kêu lên. “Bác có biết chuyện lạ gì đang xảy ra ở đây không? Con lừa này đang khóc đấy.”

“Cứ để nó khóc. Đến lúc lấy vợ, nó sẽ tha hồ mà cười.”

“Hay là bác đã dạy nó nói?”

“Không, nó chỉ học lẩm bẩm được vài tiếng khi sống ba năm với một bầy chó đã được huấn luyện.”

“Tội nghiệp con vật!”

“Thôi nào, thôi nào,” Người Đàn Ông Bé Nhỏ nói, “đừng mất thời gian vì một con lừa biết khóc nữa. Lên xe mau đi, rồi chúng ta đi tiếp. Đêm mát, mà đường thì còn dài.”

Pinocchio ngoan ngoãn làm theo, không nói thêm lời nào. Chiếc xe lại lăn bánh. Mãi đến gần sáng hôm sau, họ mới tới được miền

đất mà bấy lâu nay cậu hằng mong ngóng: Xứ Đồ Chơi.

Miền đất rộng lớn này khác hẳn mọi nơi khác trên đời. Dân ở đây tuy rất đông, nhưng toàn bộ đều là con trai. Lớn nhất chừng mười bốn tuổi, nhỏ nhất khoảng tám tuổi. Ngoài đường ồn ào kinh khủng—tiếng la hét, tiếng gọi nhau, tiếng kèn thổi inh ỏi đến nhức cả tai. Khắp nơi là từng tốp con trai tụ tập. Có nhóm bắn bi, nhảy lò cò, chơi bóng. Nhóm khác đạp xe hoặc cưỡi ngựa gỗ. Có đám chơi bịt mắt bắt dê, đám khác chơi đuổi bắt. Chỗ này một nhóm diễn trò xiếc, chỗ kia nhóm khác hát hò và ngâm đọc. Vài đứa nhào lộn, vài đứa chống tay đi bằng hai tay, chống ngược chân lên trời. Những vị tướng mặc quân phục chinh tề dẫn theo cả trung đoàn lính giầy diễu qua. Tiếng cười, tiếng thét, tiếng hú, tiếng huýt sáo treu chọc, tiếng vỗ tay rào rào nổi theo cuộc diễu hành ấy. Một đứa giả tiếng gà mái, đứa khác giả tiếng gà trống, còn đứa thứ ba bắt chước tiếng sư tử gầm trong hang. Tất cả hòa lại thành một thứ âm thanh hỗn loạn đến mức ai cũng phải nhét bông vào tai mới chịu nổi. Các quảng trường chật kín những rạp gỗ nhỏ, sáng đến tối lúc nào cũng đông nghịt con trai, và trên tường nhà, người ta dùng than viết những dòng như thế này: HOAN HÔ XỨ ĐỒ CHƠI! ĐẢ ĐÀO MÔN SỐ HỌC! KHÔNG CẦN ĐI HỌC NỮA!

Vừa đặt chân đến xứ ấy, Pinocchio, Lamp-Wick và tất cả những cậu bé đi cùng liền kéo nhau đi khám phá khắp nơi. Chúng lang thang mọi góc ngách, ngó vào từng căn nhà, từng rạp hát. Chẳng mấy chốc, chúng kết bạn với tất cả mọi người. Còn ai có thể vui sướng hơn chúng nữa?

Hết trò vui này đến tiệc tùng khác, giờ giấc, ngày tháng, rồi cả tuần lễ trôi vụt qua như chớp.

"Ôi, cuộc sống này mới đẹp làm sao!" Pinocchio nói mỗi lần tình cờ gặp lại bạn mình là Lamp-Wick.

"Thế tôi nói có đúng không nào?" Lamp-Wick đáp. "Nghĩ mà xem, trước đây cậu còn không muốn đến! Mới hôm qua thôi, cậu còn nảy ra ý định quay về nhà gặp bà Tiên của cậu rồi lại bắt đầu học hành nữa chứ! Nếu hôm nay cậu được tự do, không phải dính đến bút chì, sách vở hay trường lớp, thì là nhờ tôi, nhờ lời khuyên của tôi, nhờ tôi lo cho cậu. Cậu công nhận chứ? Rốt cuộc, chỉ có bạn bè thật lòng mới đáng kể thôi."

"Đúng thế, Lamp-Wick, đúng thế. Nếu hôm nay tớ là một cậu bé thật sự hạnh phúc, thì tất cả đều là nhờ cậu. Nghĩ mà xem, thầy giáo khi nhắc đến cậu vẫn thường nói: 'Đừng đi với thằng Lamp-Wick ấy! Nó là bạn xấu, rồi có ngày nó sẽ dẫn con đi lạc đường.'"

"Tội nghiệp thầy giáo!" cậu kia đáp, vừa lắc đầu. "Tôi biết chứ, thầy ghét tôi đến mức nào và thích nói xấu tôi ra sao. Nhưng bản tính tôi rộng lượng, nên tôi sẵn lòng tha thứ cho thầy."

"Tấm lòng cao cả quá!" Pinocchio nói rồi triu mến ôm lấy bạn mình.

Năm tháng trôi qua, lũ trẻ vẫn tiếp tục chơi bời và vui thú suốt từ sáng đến tối, chẳng hề nhìn đến một quyển sách, một cái bàn học hay một ngôi trường nào. Nhưng rồi, các em ạ, đã đến một buổi sáng Pinocchio thức dậy và thấy một điều vô cùng bất ngờ đang chờ mình — một điều khiến cậu buồn khổ ghê gớm, như

các em sắp thấy đây.

CHƯƠNG 32

Tai Pinocchio mọc dài ra như tai lừa. Chẳng bao lâu sau, cậu biến thành một con lừa thật sự và bắt đầu cất tiếng hí.

Ai trong đời rồi cũng có lúc gặp phải một chuyện bất ngờ chờ sẵn trước mắt. Nhưng kiểu bất ngờ mà Pinocchio gặp vào buổi sáng định mệnh ấy thì hiếm lắm.

Đó là chuyện gì ư? Ta sẽ kể cho các độc giả nhỏ thân mến nghe. Vừa tỉnh dậy, Pinocchio đưa tay sờ lên đầu mình, và ở đó cậu phát hiện ra—

Đoán xem!

Cậu phát hiện rằng trong đêm, đôi tai của mình đã dài ra ít nhất đến mười inch!

Bạn phải biết rằng chú Rối, ngay từ khi mới sinh ra, đã có đôi tai rất nhỏ, nhỏ đến mức nhìn bằng mắt thường cũng khó mà thấy được. Thử tưởng tượng xem cậu ấy hoảng hốt thế nào khi nhận ra chỉ sau một đêm, hai cái tai xinh xắn ấy đã dài ngoằng như bàn chải đánh giày!

Cậu vội đi tìm gương, nhưng không thấy, nên đành múc nước đầy chậu rồi soi vào đó. Và ở đó, cậu nhìn thấy điều mà mình chẳng bao giờ muốn thấy: dáng vẻ bảnh bao của cậu giờ lại được “trang điểm” thêm bằng một đôi tai lừa tuyệt đẹp.

Bạn cứ thử tưởng tượng nỗi đau đớn, xấu hổ và tuyệt vọng khủng khiếp của chú Rối tội nghiệp ấy.

Cậu bắt đầu khóc, gào thét, lấy đầu đập vào tường, nhưng cậu càng la hét thì tai cậu lại càng dài ra và mọc lông nhiều hơn.

Nghe những tiếng thét chói tai ấy, một cô Chuột Ngủ chạy vào phòng. Đó là một cô Chuột Ngủ béo tròn sống ở tầng trên. Thấy Pinocchio đau khổ đến thế, cô lo lắng hỏi:

"Có chuyện gì vậy, cậu hàng xóm nhỏ thân mến?"

"Tôi ốm rồi, cô Chuột Ngủ ơi, ốm nặng lắm—mà lại là một thứ bệnh làm tôi phát sợ! Cô có biết bắt mạch không?"

"Biết một chút."

"Vậy cô bắt mạch cho tôi đi, rồi nói xem tôi có bị sốt không."

Cô Chuột Ngủ cầm cổ tay Pinocchio trong hai bàn chân nhỏ của mình, rồi sau vài phút, buồn bã ngược lên nhìn cậu và nói: "Bạn tôi ơi, tôi rất tiếc, nhưng tôi phải báo cho cậu một tin rất buồn."

"Tin gì?"

"Cậu bị sốt rất nặng."

"Nhưng là sốt gì cơ?"

"Sốt lừa."

"Tôi chẳng biết gì về thứ sốt ấy cả," chú Rối đáp, dù lúc này cậu đã bắt đầu hiểu quá rõ chuyện gì đang xảy ra với mình.

"Vậy tôi sẽ nói hết cho cậu biết," cô Chuột Ngủ nói. "Cậu phải biết rằng chỉ trong vòng hai hoặc ba tiếng nữa thôi, cậu sẽ không còn là một chú Rối, cũng chẳng còn là một cậu bé nữa."

"Thế tôi sẽ thành gì?"

"Trong hai hoặc ba tiếng nữa, cậu sẽ biến thành một con lừa thật sự, giống hệt những con vãn kéo xe chở trái cây ra chợ."

"Ôi, tôi đã làm gì thế này? Tôi đã làm gì thế này?" Pinocchio kêu lên, hai tay nắm lấy đôi tai dài của mình rồi giận dữ kéo giật chúng, như thể chúng là tai của ai khác vậy.

"Cậu bé thân mến," Chuột Chũi Ngủ đáp, cố an ủi cậu đôi chút, "giờ lo lắng thì ích gì? Chuyện đã xảy ra thì không thể đổi lại được nữa. Số phận đã định rằng mọi cậu bé lưỡi biếng, dâm ra ghét sách vở, trường lớp và thầy cô, rồi suốt ngày chỉ mê đồ chơi với trò vui, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành lừa."

"Nhưng chuyện đó có thật sao?" Con Rối hỏi, nức nở khóc.

"Tiếc là đúng như vậy. Giờ có khóc cũng vô ích thôi. Lẽ ra cậu phải nghĩ đến những điều này từ trước."

"Nhưng lỗi đâu phải tại tôi. Tin tôi đi, Chuột Chũi Ngủ bé nhỏ, tất cả là tại Thằng Bấc."

"Thằng Bấc là ai vậy?"

"Một bạn cùng lớp với tôi. Tôi đã muốn về nhà. Tôi đã muốn ngoan ngoãn. Tôi đã muốn học hành và học cho giỏi, nhưng Thằng Bấc lại nói với tôi: 'Sao cậu phải phí thời gian vào chuyện học? Sao cậu phải đến trường? Đi với tớ đến Xứ Đồ Chơi đi. Ở đó chúng ta sẽ chẳng bao giờ phải học nữa. Ở đó chúng ta có thể vui chơi thỏa thích và sung sướng từ sáng đến tối.'"

"Thế sao cậu lại nghe theo lời khuyên của người bạn giả dối đó?"

“Tại sao ư? Vì, Chuột Chũi Ngủ bé nhỏ thân mến, tôi là một Con Rối nông nổi—nông nổi và vô tâm. Ôi! Giả như tôi có lấy một chút trái tim, thì tôi đã chẳng bao giờ bỏ rơi Bà Tiên tốt bụng ấy, người yêu thương tôi biết bao và đã đối xử với tôi tử tế đến thế! Và đến giờ này, tôi đã không còn là một Con Rối nữa. Tôi đã trở thành một cậu bé thật sự, như tất cả những người bạn này của tôi! Ôi, nếu tôi gặp lại Thằng Bấc, tôi sẽ nói cho nó biết tôi nghĩ gì về nó—và còn hơn thế nữa!”

Nói xong một tràng dài như thế, Pinocchio bước ra phía cửa phòng. Nhưng vừa đến nơi, nhớ ra đôi tai lừa của mình, cậu xấu hổ không dám để người ta nhìn thấy nên quay trở lại. Cậu lấy một cái túi vải bông lớn trên kệ, trùm lên đầu rồi kéo sụp xuống tận mũi.

Ăn mặc kiểu ấy, cậu đi ra ngoài. Cậu tìm Thằng Bấc khắp nơi: dọc các con phố, ngoài quảng trường, trong rạp hát, chỗ nào cũng tìm; nhưng chẳng thấy nó đâu. Cậu hỏi tất cả những người mình gặp, nhưng không ai trông thấy nó cả. Tuyệt vọng, cậu quay về nhà và gõ cửa.

“Ai đấy?” Thằng Bấc hỏi từ bên trong.

“Tôi đây!” Con Rối đáp.

“Đợi một lát.”

Đúng nửa tiếng sau, cánh cửa mở ra. Pinocchio lại gặp thêm một phen bất ngờ! Đứng trong phòng là cậu bạn của cậu, đầu trùm một cái túi vải bông lớn kéo sụp xuống tận mũi.

Vừa nhìn thấy cái túi ấy, Pinocchio thấy nhẹ nhõm hơn một chút và tự nhủ:

"Bạn mình chắc cũng mắc đúng thứ bệnh như mình! Không biết cậu ấy có bị sốt lừa nữa không?"

Nhưng giả vờ như không thấy gì, cậu mỉm cười hỏi:

"Cậu thấy trong người thế nào, Lamp-Wick thân mến?"

"Ồn lắm. Như chuột nằm trong bánh phô mai Parmesan ấy."

"Thật vậy sao?"

"Tớ lừa cậu làm gì?"

"Xin lỗi nhé, bạn hiền, nhưng thế thì sao cậu lại quần cái túi vải bông ấy kín cả tai?"

"Bác sĩ bảo tớ phải làm vậy vì một bên đầu gối của tớ bị đau. Còn cậu, anh chàng Marionette thân mến, sao lại trùm cái túi vải bông xuống tận mũi thế?"

"Bác sĩ bảo tớ phải làm vậy vì tớ bị dập bàn chân."

"Ôi, Pinocchio tội nghiệp của tớ!"

"Ôi, Lamp-Wick tội nghiệp của tớ!"

Sau những lời ấy là một khoảng im lặng dài đến ngượng ngùng; suốt lúc đó, hai người bạn nhìn nhau với vẻ chế giễu.

Cuối cùng, Marionette cất giọng ngọt như mật, êm như tiếng sáo, nói với bạn mình:

"Này Lamp-Wick, bạn thân mến, cậu đã bao giờ bị đau tai chưa?"

"Chưa bao giờ! Còn cậu?"

"Tớ cũng chưa bao giờ! Thế mà từ sáng đến giờ, tai tớ đau khủng khiếp."

"Tớ cũng thế."

"Cậu cũng bị à? Bên tai nào?"

"Cả hai bên. Còn cậu?"

"Tớ cũng cả hai bên. Không biết có phải cùng một thứ bệnh không nhỉ."

"Tớ e là đúng thế."

"Cậu làm ơn giúp tớ một việc được không, Lamp-Wick?"

"Được chứ! Sẵn lòng hết mình luôn."

"Cho tớ xem tai cậu được không?"

"Sao lại không? Nhưng trước khi cho cậu xem tai tớ, tớ muốn xem tai cậu trước, Pinocchio thân mến."

"Không. Cậu phải cho tớ xem tai cậu trước."

"Không đâu, bạn hiền ạ! Cậu trước, rồi đến tớ."

"Vậy thì," Con Rối nói, "mình giao kèo nhé."

"Nghe xem giao kèo thế nào nào!"

"Cùng bỏ mũ ra một lượt nhé. Được không?"

"Được."

"Sẵn sàng nhé!"

Pinocchio bắt đầu đếm: "Một! Hai! Ba!"

Vừa đến tiếng “Ba!”, hai cậu bé liền giật phăng mũ khỏi đầu rồi tung vọt lên không trung.

Rồi xảy ra một cảnh tượng khó mà tin nổi, nhưng lại hoàn toàn là sự thật. Con Rối và người bạn Lamp-Wick của nó, khi thấy cả hai cùng gặp đúng một tai họa như nhau, thay vì buồn bã và xấu hổ, lại bắt đầu chế giễu nhau. Sau một hồi làm trò ngớ ngẩn, cuối cùng cả hai phá lên cười sảng khoái.

Chúng cười mãi, cười mãi, rồi lại cười nữa—cười đến đau cả người—cười đến chảy nước mắt.

Nhưng đột nhiên Lamp-Wick ngừng cười. Cậu loạng choạng, suýt ngã. Mặt tái mét như ma, cậu quay sang Pinocchio và nói:

“Cứu mình với, Pinocchio!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Ôi, cứu mình với! Mình không đứng nổi nữa rồi.”

“Mình cũng thế!” Pinocchio kêu lên; tiếng cười của cậu biến thành nước mắt khi cậu loạng choạng, bắt lự.

Chúng vừa dứt lời thì cả hai đã ngã chồm xuống bằng cả tay lẫn chân, rồi bắt đầu chạy nhảy khắp phòng. Trong lúc chạy, tay chúng biến thành chân, mặt dài ra thành mõm, còn lưng thì phủ đầy những sợi lông xám dài.

Như thế đã đủ nhục nhã lắm rồi, nhưng khoảnh khắc kinh khủng nhất là khi hai sinh vật tội nghiệp ấy cảm thấy đuôi mình mọc ra. Quá xấu hổ và đau đớn, chúng cố khóc và than thân trách phận.

Nhưng chuyện đã rồi thì không thể đổi lại được nữa! Thay vì tiếng rên rĩ và khóc lóc, từ miệng chúng bật ra những tiếng lừ

kêu inh ỏi, nghe rõ mồn một như: “Hi-hô! Hi-hô! Hi-hô!”

Đúng lúc ấy, ngoài cửa vang lên những tiếng gõ mạnh, rồi có một giọng nói gọi vào:

“Mở cửa ra! Ta là Người Tí Hon, người đánh xe đã chờ các người đến đây. Mở ra, ta bảo, không thì liệu hồn!”

CHƯƠNG 33

Pinocchio, sau khi biến thành một con lừa, bị ông chủ một gánh xiếc mua về để huấn luyện làm trò. Rồi con lừa ấy bị què chân và bị bán cho một người muốn lấy da nó bịt mặt trống.

Hai cậu bé tội nghiệp đứng nhìn nhau, buồn bã và chán chường vô cùng. Bên ngoài phòng, Người Tí Hon sốt ruột mỗi lúc một hơn, cuối cùng đập mạnh một cú vào cửa đến mức cánh cửa bật tung. Vẫn với nụ cười ngọt ngào quen thuộc trên môi, hắn nhìn Pinocchio và Lamp-Wick rồi nói:

“Giỏi lắm, các cậu! Các cậu hí hay quá, hay đến mức ta nhận ra giọng ngay lập tức, nên ta có mặt đây.”

Nghe vậy, hai con lừa cúi gầm đầu vì xấu hổ, cụp tai xuống và kẹp đuôi vào giữa hai chân.

Ban đầu, Người Tí Hon vuốt ve, nựng nịu chúng và vuốt cho bộ lông xù nằm xuống. Sau đó, hắn lấy một chiếc bàn chải chải lông ra, chải chúng kỹ đến mức bóng lên như kính. Hài lòng với vẻ ngoài của hai con vật nhỏ, hắn thẳng cương cho chúng rồi dắt đến một khu chợ cách rất xa Xứ Đồ Chơi, với hy vọng bán được giá hời.

Quả thật, hắn chẳng phải chờ lâu mới có người hỏi mua.

Lamp-Wick được một bác nông dân mua về vì con lừa của bác đã chết từ hôm trước. Còn Pinocchio thì rơi vào tay ông chủ một gánh xiếc, người muốn dạy cậu làm trò cho khán giả xem.

Giờ thì các em hiểu nghề của Người Tí Hon là gì rồi chứ? Sinh vật bé nhỏ ghê tởm này, với gương mặt lúc nào cũng sáng lên

về tử tế, lang thang khắp nơi để săn lùng con trai. Những đứa lười biếng, ghét sách vở, muốn bỏ nhà đi, chán trường học—tất cả đều là niềm vui và cũng là nguồn làm giàu của hắn. Hắn đưa chúng đến Xứ Đồ Chơi và để mặc chúng vui chơi thỏa thích. Rồi sau nhiều tháng chỉ chơi mà không làm gì, khi chúng biến thành những con lừa con, hắn đem bán ngoài chợ. Chỉ trong vài năm, hắn đã thành triệu phú.

Lamp-Wick sau đó ra sao ư? Các em thân mến, ta không biết. Còn Pinocchio thì, ta có thể nói cho các em biết, cậu đã gặp vô vàn khổ cực ngay từ ngày đầu tiên.

Sau khi nhốt cậu vào chuồng, ông chủ mới đổ đầy máng cỏ bằng rơm, nhưng Pinocchio vừa nếm một miếng đã nhổ phì ra.

Thế là người đàn ông đổ cỏ khô vào máng. Nhưng Pinocchio cũng chẳng thích hơn chút nào.

"À, mày cũng không thích cỏ khô nữa à?" hắn tức tối quát lên.

"Đợi đấy, con lừa xinh đẹp của tao, tao sẽ cho mày chứa cái thói kén cá chọn canh."

Không nói thêm lời nào, hắn chộp lấy cây roi và quát mạnh vào chân con lừa.

Pinocchio đau quá hét lên, và giữa tiếng hét, cậu cất tiếng hí:

"Hi-hô! Hi-hô! Hi-hô! Tôi không tiêu được rơm!"

"Thế thì ăn cỏ khô đi!" ông chủ đáp, vì ông ta hiểu con lừa hoàn toàn.

"Hi-hô! Hi-hô! Hi-hô! Cỏ khô làm tôi đau đầu!"

“Hay là mày còn định bắt tao cho mày ăn vịt với gà nữa chắc?” người đàn ông lại quát, rồi tức điên hơn trước, hấn quát thêm cho Pinocchio tội nghiệp một trận roi nữa.

Sau trận đòn thứ hai ấy, Pinocchio im bật, không nói thêm lời nào.

Sau đó, cửa chuồng bị đóng lại, và cậu bị bỏ lại một mình. Đã nhiều giờ rồi cậu chưa ăn gì, nên đói đến mức bắt đầu ngáp. Mỗi lần ngáp, cậu há miệng to như cái lò.

Cuối cùng, vì không còn gì khác trong máng, cậu nếm thử cỏ khô. Nếm xong, cậu nhai kỹ, nhắm mắt lại rồi nuốt xuống.

“Cỏ khô này cũng không tệ,” cậu tự nhủ. “Nhưng giá mà mình chịu học hành thì giờ đã sung sướng biết bao! Lúc này, thay vì ăn cỏ khô, mình đã được ăn bánh mì phết bơ ngon lành rồi. Thôi, ráng chịu vậy!”

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Pinocchio nhìn vào máng tìm thêm cỏ khô, nhưng chẳng còn gì nữa. Đêm qua cậu đã ăn sạch rồi.

Cậu thử ăn rơm, nhưng vừa nhai vừa nhận ra, trong nỗi thất vọng lớn lao, rằng nó chẳng có vị gì giống cơm hay mì ống cả.

“Ráng chịu vậy!” cậu vừa nhai vừa lặp lại. “Chỉ mong tai họa của mình có thể là bài học cho những cậu bé bướng bỉnh không chịu học! Ráng chịu! Phải ráng chịu!”

“Ráng chịu cái gì!” đúng lúc ấy ông chủ hét lên khi bước vào chuồng. “Có phải mày tưởng tao đưa mày về đây chỉ để cho ăn cho uống thôi sao, con lừa nhỏ của tao? Ôi, không đâu! Mày sẽ giúp tao kiếm khối đồng vàng đấy, nghe rõ chưa? Đi nào. Tao sẽ dạy mày nhảy, cúi chào, nhảy điệu valse và polka, thậm chí còn

đứng bằng đầu nữa.”

Tội nghiệp Pinocchio, dù muốn hay không cậu cũng phải học hết những trò tuyệt vời ấy; nhưng phải mất ròng rã ba tháng trời và chịu không biết bao nhiêu trận roi, cậu mới được công nhận là đã thành thạo.

Cuối cùng cũng đến ngày ông chủ của Pinocchio có thể thông báo về một buổi biểu diễn đặc biệt. Những tờ cáo thị dán khắp thị trấn, viết bằng những hàng chữ thật to, ghi như sau:

Tối hôm đó, như bạn cũng đoán được, nhà hát đã chật kín người từ trước giờ diễn hẳn một tiếng.

Không còn lấy nổi một ghế nào ở khu nhạc công, không còn chỗ ở ban công hay trên tầng gác; dù có trả bằng vàng nặng đúng cân cũng không mua được.

Khắp nơi nhưng nhúc các cậu bé cô bé đủ mọi lứa tuổi, lớn bé khác nhau, cứ ngo ngoáy nhảy nhót vì nôn nóng phát sốt để được xem chú Lừa nổi tiếng biểu diễn.

Khi phần đầu buổi diễn kết thúc, ông chủ kiêm quản lý gánh xiếc, mặc áo đuôi tôm đen, quần ngắn trắng đến gối và đôi boots da bóng loáng, bước ra trước khán giả rồi cất giọng oang oang, kiểu cách, tuyên bố như sau:

“Những người bạn đáng kính nhất, thưa các quý ông và quý bà!

"Kẻ hầu khiêm nhường của quý vị, tức người quản lý nhà hát này, có mặt trước quý vị tối nay để giới thiệu con Lừa vĩ đại nhất, nổi tiếng nhất thế giới, một con Lừa từng có vinh dự lớn lao trong quãng đời ngắn ngủi của mình là biểu diễn trước các vua, hoàng hậu và hoàng đế ở mọi triều đình lớn của châu Âu.

"Xin cảm ơn quý vị đã chú ý lắng nghe!"

Bài diễn văn ấy được đón bằng những tràng cười và tiếng vỗ tay rộn rã. Và tiếng vỗ tay còn bùng lên như sấm khi Pinocchio, chú Lừa nổi tiếng, xuất hiện trong vòng diễn xiếc. Cậu được diện rất bảnh. Trên lưng là bộ dây cương mới bằng da bóng loáng với những chiếc khóa đồng đánh sáng; hai bông trà trắng được buộc vào tai; bờm được chia thành nhiều lọn xoắn và điểm bằng ruy băng cùng tua rua lụa đỏ. Quanh eo là một dải đeo lớn bằng vàng và bạc, còn đuôi thì được trang trí bằng những dải ruy băng đủ màu sắc rực rỡ. Quả thật đó là một chú Lừa rất đẹp!

Trong lúc giới thiệu cậu với khán giả, ông quản lý nói thêm những lời này:

"Kính thưa quý khán giả! Tối nay tôi sẽ không làm mất thời gian của quý vị để kể về những khó khăn ghê gớm mà tôi đã gặp phải khi tìm cách thuần hóa con vật này, kể từ ngày bắt được nó giữa vùng hoang dã châu Phi. Xin quý vị hãy nhìn vào ánh mắt hung dữ của nó. Mọi cách mà bao thế kỷ văn minh từng dùng để khuất phục thú hoang đều thất bại với trường hợp này. Cuối cùng, tôi buộc phải dùng đến thứ ngôn ngữ dịu dàng của cây roi mới khiến nó phục tùng ý muốn của tôi. Dù vậy, với tất cả lòng tử tế của mình, tôi vẫn không bao giờ giành được tình cảm của con Lừa này. Đến tận hôm nay, nó vẫn hung dữ như đúng ngày

tôi tìm thấy nó. Nó vẫn sợ tôi và căm ghét tôi. Nhưng tôi đã phát hiện ở nó một đặc điểm đáng quý có thể bù lại tất cả. Quý vị có thấy cái u nhỏ trên trán nó không? Chính cái u ấy đã ban cho nó tài năng tuyệt vời là nhảy múa và sử dụng đôi chân nhanh nhẹn chẳng kém gì con người. Xin mời các ngài chiêm ngưỡng nó và cứ vui hết mình. Giờ đây, tôi xin để quý vị tự phán xét xem tôi đã thành công đến đâu trong vai trò người huấn luyện thú vật. Trước khi chào tạm biệt, tôi xin báo rằng tối mai sẽ có một buổi biểu diễn nữa. Nếu trời có dấu hiệu mưa, màn trình diễn lớn sẽ diễn ra vào mười một giờ sáng."

Người Quản lý cúi chào, rồi quay sang Pinocchio và nói: "Sẵn sàng đi, Pinocchio! Trước khi bắt đầu biểu diễn, chào khán giả đi!"

Pinocchio ngoan ngoãn quỳ cả hai gối xuống đất và cứ giữ nguyên tư thế đó cho đến khi Người Quản lý quát roi đánh chát một cái rồi quát lớn: "Đi!"

Con Lừa nhồm dậy trên bốn chân và đi một vòng quanh sàn diễn. Vài phút trôi qua, giọng Người Quản lý lại vang lên:

"Đi nước kiệu!" và Pinocchio lập tức đổi bước.

"Phi nước đại!" và Pinocchio phi đi.

"Hết tốc lực!" và Pinocchio chạy nhanh hết sức có thể. Trong lúc nó đang chạy, ông chủ giơ tay lên và một phát súng nổ vang trên không.

Vừa nghe tiếng súng, chú Lừa nhỏ đổ vật xuống đất như thể chết thật.

Khi con Lừa đứng dậy, cả một tràng pháo tay như mưa đổ xuống chào đón nó. Tiếng reo hò, tiếng la hét và tiếng vỗ tay vang lên khắp bốn phía.

Giữa tất cả những âm thanh ồn ào ấy, Pinocchio ngẩng đầu lên và đưa mắt nhìn. Ngay trước mặt cậu, trong một ô ghế riêng, có một người phụ nữ tuyệt đẹp đang ngồi. Trên cổ bà đeo một sợi dây chuyền vàng dài, ở đó treo một chiếc huy chương lớn. Trên mặt huy chương có vẽ hình một con rối gỗ.

"Bức tranh đó là mình! Quý cô xinh đẹp kia chính là Bà Tiên của mình!" Pinocchio tự nhủ khi nhận ra bà. Cậu vui sướng đến mức cổ hết sức để kêu lên:

"Ôi, Bà Tiên! Bà Tiên của con!"

Nhưng thay vì thành lời, trong rạp lại vang lên một tiếng hí vang như lửa, to và dài đến mức tất cả khán giả—đàn ông, đàn bà, trẻ con, nhất là đám trẻ—đều phá lên cười.

Rồi để dạy cho chú Lừa biết rằng hí lên trước mặt công chúng là bất lịch sự, ông bầu vụt cán roi vào mũi nó.

Tội nghiệp chú Lừa nhỏ, nó thè cái lưỡi dài ra rồi liếm mũi thật lâu, mong làm dịu cơn đau.

Và nỗi đau của cậu lớn đến mức nào khi ngẩng lên nhìn về phía các lô ghế, cậu thấy Bà Tiên đã biến mất!

Cậu thấy như muốn ngất đi, mắt đầy nước, rồi khóc nức nở. Nhưng chẳng ai biết cả, ít nhất là ông bầu không hề hay, ông quát roi đánh đét và hét lên:

“Giỏi lắm, Pinocchio! Giờ thì cho mọi người xem mày nhảy qua những chiếc vòng duyên dáng đến mức nào nào.”

Pinocchio thử hai ba lần, nhưng lần nào đến gần chiếc vòng, cậu cũng thấy chui xuống dưới hợp ý mình hơn. Đến lần thứ tư, dưới ánh mắt của ông chủ, cậu nhảy xuyên qua vòng, nhưng đúng lúc ấy hai chân sau mắc vào vòng, khiến cậu ngã nhào xuống sàn thành một đống.

Lúc đứng dậy, cậu đã bị què và chỉ có thể tập tễnh khó nhọc mới về được đến chuồng.

“Pinocchio! Chúng tôi muốn Pinocchio! Chúng tôi muốn chú Lừa nhỏ!” đám con trai ở khu nhạc công kêu lên, buồn bã vì tai nạn ấy.

Tối hôm đó, không ai còn thấy Pinocchio nữa.

Sáng hôm sau, bác sĩ thú y—tức là bác sĩ chữa cho súc vật—kết luận rằng cậu sẽ bị què suốt đời.

“Ta giữ một con lừa què thì được ích gì?” ông bầu nói với cậu bé coi chuồng. “Dắt nó ra chợ bán đi.”

Khi họ đến quảng trường, chẳng mấy chốc đã có người mua.

“Con lừa nhỏ bị què kia ông đòi bao nhiêu?” người ấy hỏi.

“Bốn đô la.”

“Tôi trả ông bốn xu. Đừng nghĩ là tôi mua nó để làm việc. Tôi chỉ cần bộ da của nó thôi. Trông nó rất dày, tôi có thể dùng để bịt mặt trống cho mình. Tôi thuộc một ban nhạc ở làng tôi và đang cần một cái trống.”

Các con yêu quý ạ, hãy tự tưởng tượng xem Pinocchio đã sung sướng đến mức nào khi nghe tin mình sắp được biến thành mặt trống!

Ngay khi người mua trả xong bốn xu, con Lừa liền đổi chủ. Ông chủ mới dắt nó lên một mòm đá cao nhìn xuống biển, buộc một hòn đá vào cổ, cột dây vào một chân sau, rồi đẩy mạnh và quăng nó xuống nước.

Pinocchio chìm ngheim ngay lập tức. Còn ông chủ mới của cậu thì ngồi trên mòm đá chờ cậu chết đuối, để còn lột da làm mặt trống.

CHƯƠNG 34

Pinocchio bị ném xuống biển, bị cá rĩa sạch, rồi lại trở thành một Con Rối. Khi đang bơi vào bờ, cậu bị con Cá Mập Khủng Khiếp nuốt chửng.

Pinocchio cứ thế chìm xuống biển, ngày càng sâu hơn, và cuối cùng, sau năm mươi phút chờ đợi, người đàn ông trên mòm đá tự nhủ:

"Giờ này thì con Lừa què tội nghiệp của mình chắc đã chết đuối rồi. Kéo nó lên thôi, rồi mình có thể bắt tay làm chiếc trống đẹp tuyệt của mình."

Ông ta kéo sợi dây đã buộc vào chân Pinocchio—kéo mãi, kéo mãi, kéo mãi—và cuối cùng, trên mặt nước hiện ra... Các bạn đoán là gì nào? Không phải một con lừa chết, mà là một Con Rối còn sống nhăn, uốn éo quấy đạp như một con lươn.

Vừa thấy Con Rối bằng gỗ ấy, người đàn ông tội nghiệp tưởng mình đang nằm mơ, cứ ngồi chết trân, miệng há hốc, mắt tròn tròn.

Hoàn hồn lại, ông ta nói:

"Thế còn con Lừa mà ta đã ném xuống biển đâu?"

"Chính tôi là con Lừa đó," Con Rối đáp, vừa cười.

"Mày á?"

"Tôi đây."

"À, đồ láu cá! Mày đang giấu cột ta đấy à?"

"Giấu cọt ông ư? Hoàn toàn không, thưa ông chủ thân mến. Tôi đang nói rất nghiêm túc."

"Nhưng nếu vậy thì sao có thể được? Mới vài phút trước mà còn là một con lừa, mà giờ lại đứng trước mặt ta thành một Con Rối bằng gỗ?"

"Có lẽ là do tác dụng của nước mặn. Biển rất thích bày ra những trò như thế."

"Coi chừng đấy, Con Rối, coi chừng! Đừng có cười nhạo ta! Liệu hồn, nếu ta nổi nóng thì khốn cho mà!"

"Vậy thì, thưa ông chủ, ông có muốn nghe toàn bộ câu chuyện của tôi không? Cởi dây ở chân tôi ra đi, như thế tôi kể sẽ dễ hơn."

Ông lão muốn biết cho ra ngọn ngành cuộc đời thật sự của chú Rối nên lập tức cởi sợi dây đang buộc ở chân nó. Vừa thấy mình được tự do như chim sổ lồng, Pinocchio bắt đầu kể:

"Vậy thì nghe đây: ngày xưa ngày xưa, tôi là một chú Rối gỗ, y như bây giờ. Có một lần tôi suýt trở thành một cậu bé, một cậu bé thật sự, nhưng vì lưỡi biếng, ghét sách vở, lại nghe theo bạn xấu nên tôi bỏ nhà đi. Rồi vào một buổi sáng đẹp trời, tôi tỉnh dậy và thấy mình đã biến thành lừa—tai dài, lông xám, cả đuôi nữa! Đó là một ngày nhục nhã biết bao đối với tôi! Thưa ông chủ thân mến, tôi mong ông sẽ không bao giờ phải trải qua một ngày như thế. Tôi bị đưa ra hội chợ và bán cho một ông chủ gánh xiếc, người bắt tôi tập nhảy múa và chui qua những chiếc vòng. Một đêm nọ, trong lúc biểu diễn, tôi ngã rất đau và bị què. Không biết phải làm gì với một con lừa què, ông chủ gánh xiếc

đưa tôi ra chợ bán, và ông đã mua tôi."

"Đúng thế! Và ta đã trả bốn xu cho mày. Giờ ai sẽ trả lại tiền cho ta đây?"

"Nhưng sao ông lại mua tôi? Ông mua tôi để hại tôi—để giết tôi—để lột da tôi làm mặt trống!"

"Đúng thế! Thế bây giờ ta biết tìm đâu ra tấm da khác?"

"Ông đừng bận tâm, ông chủ thân mến. Trên đời này thiếu gì lừa."

"Nói ta nghe xem, đồ ranh con láo xược, câu chuyện của mày đến đây là hết rồi à?"

"Chỉ thêm một lời nữa thôi," chú Rối đáp, "là tôi kể xong. Sau khi mua tôi, ông đưa tôi đến đây để giết. Nhưng rồi ông thấy thương tôi, nên buộc một hòn đá vào cổ tôi và ném tôi xuống đáy biển. Ông thật tốt bụng và tử tế khi muốn tôi đỡ phải đau đớn nhất có thể, và tôi sẽ luôn nhớ ơn ông. Còn bây giờ, Bà Tiên của tôi sẽ chăm sóc tôi, cho dù ông—"

"Bà Tiên của mày à? Bà ta là ai?"

"Bà ấy là mẹ tôi, và cũng như mọi người mẹ yêu con khác, bà chưa bao giờ rời mắt khỏi tôi, dù tôi chẳng xứng đáng chút nào. Và hôm nay, ngay khi thấy tôi có nguy cơ chết đuối, Bà Tiên tốt bụng của tôi đã sai một nghìn con cá đến đúng chỗ tôi nằm. Chúng tưởng tôi thật sự là một con lừa đã chết nên bắt đầu rìa tôi. Chúng cắn những miếng to khủng khiếp! Một con ăn tai tôi, con khác ăn mũi tôi, con thứ ba ăn cổ và bờm tôi. Có con gặm chân tôi, có con rìa lưng tôi, và trong số đó có một con cá bé xíu hiền lành, lịch sự đến mức còn làm ơn lớn cho tôi bằng cách ăn

nốt cả cái đuôi."

"Từ giờ trở đi," người đàn ông kinh hãi nói, "tôi thề sẽ không bao giờ đụng đến cá nữa. Nghĩ đến cảnh mổ một con cá đối hay cá trắng ra rồi thấy trong bụng nó cái đuôi của một con lừ chết thì thật chẳng còn gì kinh khủng hơn!"

"Tôi cũng nghĩ như bác," Con Rối đáp, cười. "Nhưng bác phải biết rằng khi lừ cá ăn hết lớp da lừ bọc kín tôi từ đầu đến chân, thì dĩ nhiên chúng bắt đầu gặm đến xương—à không, trong trường hợp của tôi là đến gỗ, vì như bác biết đấy, tôi được làm bằng thứ gỗ rất cứng. Nhưng chỉ sau vài miếng đầu tiên, đám cá tham ăn ấy nhận ra gỗ chẳng tốt lành gì cho răng của chúng, rồi sợ bị khó tiêu nên quay đầu bỏ chạy tán loạn, chẳng buồn chào tạm biệt, thậm chí cũng không thèm cảm ơn tôi lấy một câu. Đấy, bác thân mến, câu chuyện của tôi là như vậy. Giờ thì bác đã hiểu vì sao khi kéo tôi lên khỏi mặt nước, bác thấy một Con Rối chứ không phải xác một con lừ chết."

"Tao chẳng tin câu chuyện của mày!" người đàn ông tức giận quát lên. "Tao biết là tao đã bỏ ra bốn xu để mua mày, và tao muốn lấy lại tiền. Mày biết tao sẽ làm gì không? Tao sẽ mang mày ra chợ lần nữa và bán mày như củi khô."

"Được thôi, cứ bán tôi đi. Tôi chẳng bận tâm," Pinocchio nói. Nhưng vừa dứt lời, cậu nhày phắt một cái rồi lao xuống biển. Vừa bơi đi thật nhanh, cậu vừa cười lớn gọi lại:

"Tạm biệt bác nhé. Nếu bao giờ bác cần một tấm da bọc trống, thì nhớ đến tôi."

Cậu cứ bơi mãi. Một lúc sau, cậu lại ngoái đầu nhìn và gọi to hơn trước:

“Tạm biệt bác nhé. Nếu bao giờ bác cần một khúc củi khô tốt, thì nhớ đến tôi.”

Chỉ trong vài giây, cậu đã bơi xa đến mức gần như không còn nhìn thấy nữa. Người ta chỉ còn thấy một chấm đen rất nhỏ lướt nhanh trên mặt nước xanh, thỉnh thoảng lại giơ một chân hoặc một tay lên không trung. Trông cứ như Pinocchio đã biến thành một con cá heo nhỏ đang nô đùa dưới nắng.

Sau khi bơi rất lâu, Pinocchio nhìn thấy giữa biển có một tảng đá lớn, trắng như đá cẩm thạch. Trên cao của tảng đá ấy đứng một con Dê nhỏ đang be be gọi và ra hiệu cho Con Rối bơi đến chỗ mình.

Con Dê nhỏ ấy có điều gì đó rất lạ. Bộ lông của nó không trắng, không đen, cũng không nâu như những con dê khác, mà có màu xanh thiên thanh, một sắc xanh đậm rực rỡ khiến người ta nhớ đến mái tóc của cô gái xinh đẹp.

Tim Pinocchio đập thành thịch, rồi mỗi lúc một nhanh hơn. Cậu càng ra sức hơn nữa, bơi hết sức về phía mòm đá trắng. Cậu gần bơi được nửa quãng thì bất ngờ một con quái vật biển khủng khiếp trồi đầu lên khỏi mặt nước—một cái đầu khổng lồ với cái miệng há rộng, để lộ ba hàng răng sáng loáng, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Bạn có biết đó là gì không?

Con quái vật biển ấy không ai khác chính là con Cá Mập khổng lồ, đã nhiều lần được nhắc đến trong câu chuyện này và vì sự

hung ác của nó, cả cá lẫn ngư dân đều đặt cho nó biệt danh là "Attila của Biển Cà".

Tội nghiệp Pinocchio! Vừa nhìn thấy con quái vật ấy, cậu sợ gần chết! Cậu cố bơi tránh xa nó, đổi hướng, tìm đường thoát thân, nhưng cái miệng khổng lồ kia cứ tiến lại gần, gần mãi.

"Nhanh lên, Pinocchio, tôi xin cậu đấy!" chú Dê con trên mỏm đá cao be be gọi.

Và Pinocchio tuyệt vọng bơi bằng cả hai tay, cả thân mình, cả chân lẫn bàn chân.

"Mau lên, Pinocchio, con quái vật đang đến gần hơn!"

Pinocchio bơi ngày càng nhanh, ngày càng gắng sức hơn.

"Nhanh nữa, Pinocchio! Con quái vật sắp tóm được cậu rồi! Nó kia! Nó kia! Mau lên, mau lên, không thì cậu tiêu mất!"

Pinocchio lao đi trong nước như một mũi tên—nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Cậu đã đến sát mỏm đá. Chú Dê cúi người xuống, đưa cho cậu một chiếc móng để kéo cậu lên khỏi mặt nước.

Than ôi! Đã quá muộn. Con quái vật đuổi kịp cậu, và chú Rối thấy mình lọt thỏm giữa những hàng răng trắng sáng loáng. Nhưng chỉ trong chốc lát thôi, vì con Cá Mập hít một hơi thật sâu, và trong lúc hít vào, nó hút cả chú Rối vào dễ dàng như người ta húp một quả trứng. Rồi nó nuốt cậu nhanh đến mức Pinocchio rơi tòm xuống bụng con cá và nằm bất tỉnh suốt nửa giờ.

Khi tỉnh lại, Chú Rối chẳng nhớ mình đang ở đâu. Xung quanh tối om, một thứ bóng tối dày đặc và đen kịt đến mức trong thoáng

chốc cậu tưởng như mình vừa chui đầu vào lọ mực. Cậu lắng nghe một lúc mà không nghe thấy gì cả. Thình thoảng lại có một luồng gió lạnh thổi vào mặt. Ban đầu cậu không hiểu gió từ đâu ra, nhưng rồi cũng nhận ra nó phát ra từ lá phổi của con quái vật. Tôi quên chưa kể rằng Cá Mập bị hen suyễn, nên mỗi lần nó thở là cứ như có cả một cơn bão nổi lên.

Lúc đầu Pinocchio còn cố tỏ ra can đảm, nhưng ngay khi chắc chắn rằng mình thật sự đang ở trong bụng Cá Mập, cậu òa lên khóc nức nở. "Cứu với! Cứu với!" cậu kêu lên. "Ôi, khổ thân tôi! Không ai đến cứu tôi sao?"

"Ai mà cứu nổi cậu, cậu bé bất hạnh?" một giọng khàn khàn cất lên, chói tai như tiếng đàn ghi-ta lạc điệu.

"Ai đang nói đấy?" Pinocchio hỏi, cứng người vì sợ.

"Là tôi, một con cá ngừ tội nghiệp bị Cá Mập nuốt cùng lúc với cậu. Thế cậu là loại cá gì?"

"Tôi chẳng dính dáng gì đến loài cá cả. Tôi là một Chú Rối."

"Nếu cậu không phải cá, sao lại để con quái vật này nuốt chửng mình?"

"Tôi đâu có để nó nuốt. Nó đuổi theo tôi rồi nuốt chửng tôi, chẳng buồn xin phép lấy một câu! Giờ thì chúng ta phải làm gì trong bóng tối này đây?"

"Chắc là cứ đợi đến khi Cá Mập tiêu hóa cả hai chúng ta thôi."

"Nhưng tôi không muốn bị tiêu hóa đâu," Pinocchio hét lên rồi lại nức nở.

"Tôi cũng không muốn," cá ngừ nói, "nhưng tôi đủ khôn ngoan để hiểu rằng nếu đã sinh ra là cá, thì chết dưới nước vẫn có phẩm giá hơn là chết trong chảo rán."

"Vớ vẩn!" Pinocchio kêu lên.

"Đó là quan điểm của tôi," cá ngừ đáp, "mà quan điểm thì cần được tôn trọng."

"Nhưng tôi muốn ra khỏi chỗ này. Tôi muốn trốn thoát."

"Đi đi, nếu cậu làm được!"

"Con Cá Mập đã nuốt chúng ta dài lắm à?" Chú Rối hỏi.

"Thân nó, chưa tính cái đuôi, dài gần một dặm."

Vừa trò chuyện trong bóng tối, Pinocchio vừa ngỡ như nhìn thấy một ánh sáng mờ mờ ở phía xa.

"Cái đó có thể là gì nhỉ?" cậu hỏi cá ngừ.

"Một con cá tội nghiệp nào đó khác, cũng đang kiên nhẫn chờ bị Cá Mập tiêu hóa như chúng ta thôi."

"Tôi muốn gặp ông ấy. Có khi ông ấy là một con cá già và biết cách nào đó để trốn thoát."

"Chúc bạn gặp nhiều may mắn nhé, Marionette thân mến."

"Tạm biệt, cá ngừ."

"Tạm biệt, Marionette, chúc bạn may mắn."

"Bao giờ tôi mới gặp lại bạn?"

"Ai mà biết được? Tốt hơn là đừng nghĩ đến chuyện đó."

CHƯƠNG 35

Pinocchio tìm thấy ai trong bụng Cá Mập? Các em hãy đọc chương này rồi sẽ biết.

Vừa tạm biệt người bạn tốt của mình là cá ngừ, Pinocchio loạng choạng bước đi trong bóng tối, cố men theo ánh sáng le lói ở phía xa.

Càng đi, chân cậu càng bì bõm trong một vũng nước nhờn dính và trơn tuột, nồng nặc mùi cá rán bằng dầu đến mức Pinocchio tưởng như đang vào mùa Chay.

Cậu đi càng xa thì đốm sáng nhỏ ấy càng hiện rõ và sáng hơn. Cứ thế bước tiếp, cho đến cuối cùng cậu nhìn thấy gì—các em thử đoán cả ngàn lần xem nào! Cậu thấy một chiếc bàn nhỏ bày sẵn bữa tối, được thắp sáng bằng một ngọn nến cắm trong chai thủy tinh; và bên cạnh bàn là một ông lão bé nhỏ, trắng như tuyết, đang ăn cá sống. Chúng quấy mạnh đến mức thỉnh thoảng lại có một con tuột khỏi miệng ông lão và trốn vào bóng tối dưới gầm bàn.

Nhìn thấy cảnh ấy, chú Marionette tội nghiệp bỗng ngập tràn một niềm hạnh phúc lớn lao và bất ngờ đến nỗi suýt ngất đi. Cậu muốn cười, muốn khóc, muốn nói cả ngàn lẻ một điều, nhưng rốt cuộc chỉ đứng chết lặng, lắp bắp không thành tiếng. Mãi sau, dồn hết sức mình, cậu mới bật lên được một tiếng reo vui, rồi dang rộng hai tay ôm chầm lấy cổ ông lão.

“Ôi, cha ơi, cha yêu quý! Cuối cùng con cũng tìm thấy cha rồi sao? Giờ thì con sẽ không bao giờ, không bao giờ rời xa cha nữa!”

“Có phải mắt ta đang nhìn đúng không?” ông lão vừa dụi mắt vừa đáp. “Có thật là Pinocchio yêu quý của ta đấy không?”

“Đúng, đúng, đúng! Là con đây! Cha nhìn con đi! Và cha đã tha thứ cho con rồi, phải không? Ôi, cha yêu quý của con, cha tốt biết bao! Mà nghĩ đến chuyện con—Ôi, giá như cha biết đã có bao nhiêu tai họa đổ xuống đầu con và con đã phải trải qua biết bao rắc rối! Cha cứ nghĩ mà xem, đúng vào ngày cha bán chiếc áo khoác cũ để mua cho con cuốn sách vỡ lòng để con được đi học, thì con lại bỏ trốn đến Nhà hát Múa rối, rồi ông chủ bắt được con và định thiêu con để nướng thịt cừu! Chính ông ấy đã đưa cho con năm đồng vàng để mang về cho cha, nhưng rồi con gặp Cáo và Mèo, chúng đưa con đến Quán Tôm Hùm Đỏ. Ở đó chúng ăn như sói, còn con thì một mình rời quán và gặp bọn Sát nhân trong rừng. Con chạy, chúng đuổi theo, cứ đuổi mãi, cho đến khi chúng treo cổ con lên một cành sồi khổng lồ. Sau đó, Tiên nữ Tóc Xanh cho xe đến cứu con, và các bác sĩ sau khi khám cho con thì nói: ‘Nếu nó chưa chết, thì chắc chắn là nó còn sống,’ rồi con nói dối và mũi con bắt đầu dài ra. Nó cứ dài ra mãi, dài mãi, đến mức con không thể đưa nó lọt qua cửa phòng. Rồi con lại đi với Cáo và Mèo đến Cánh đồng Kỳ diệu để chôn những đồng vàng. Con Vẹt cười nhạo con, và thay vì hai nghìn đồng vàng, con chẳng tìm thấy gì cả. Khi ông Quan tòa nghe chuyện con bị cướp, ông ta tống con vào tù để làm bọn trộm vui lòng; và khi ra khỏi đó, con nhìn thấy một chùm nho đẹp treo trên giàn. Cái bẫy tóm lấy con, rồi bác Nông dân đeo vòng cổ

vào cổ con và bắt con làm chó giữ nhà. Đến khi con bắt được bọn Chồn, bác ấy mới biết con vô tội và thả con đi. Con Rắn có cái đuôi bốc khói bật cười, rồi một mạch máu trong ngực nó vỡ ra, thế là con quay lại nhà Tiên nữ. Bà ấy đã chết, và Chim Bò câu thấy con khóc thì nói với con: 'Ta đã thấy cha cậu đóng một con thuyền để đi tìm cậu ở nước Mỹ,' và con nói với nó: 'Ồi, giá mà mình có cánh!' rồi nó bảo con: 'Cậu có muốn đến với cha mình không?' và con đáp: 'Có lẽ có, nhưng bằng cách nào?' rồi nó nói: 'Lên lưng ta đi. Ta sẽ đưa cậu đến đó.' Chúng con bay suốt cả đêm, và sáng hôm sau những người đánh cá đang nhìn ra biển, kêu lên: 'Có một người đàn ông bé nhỏ tội nghiệp đang chết đuối kia,' và con biết đó là cha, vì trái tim con mách bảo như thế, nên con đã đứng trên bờ vẫy cha—"

"Cha cũng nhận ra con," Geppetto nói chen vào, "và cha muốn đến chỗ con; nhưng cha biết làm sao được? Biển động dữ dội, những con sóng bạc đầu đã lật úp con thuyền. Rồi một con Cá Mập Khủng khiếp trồi lên từ biển, vừa nhìn thấy cha dưới nước là nó lập tức lao tới, thè lưỡi ra và nuốt chửng cha dễ như thể cha chỉ là một viên kẹo bạc hà bọc sô-cô-la."

"Thế con bị nhốt trong này bao lâu rồi?"

"Từ ngày ấy đến tận bây giờ, đã hai năm dài đằng đẳng—hai năm, Pinocchio của cha ơi, mà như dài bằng hai thế kỷ."

"Thế cha sống bằng cách nào? Cha kiếm cây nến này ở đâu? Còn diêm để thắp nó—cha lấy từ đâu ra?"

"Con phải biết là trong cơn bão đánh chìm thuyền của cha, cũng có một con tàu lớn gặp đúng tai họa ấy. Thủy thủ đều được cứu, nhưng con tàu thì chìm thẳng xuống đáy biển, và chính con Cá

Mập Khùng Khiếp đã nuốt cha cũng nuốt luôn gần hết con tàu đó."

"Cái gì cơ! Nuốt cả một con tàu à?" Pinocchio kinh ngạc hỏi.

"Chỉ một ngoạm là hết. Thứ duy nhất nó nhả ra là cột buồm chính, vì nó mắc vào răng nó. May cho cha là con tàu ấy chở đầy thịt, đồ hộp, bánh quy giòn, bánh mì, những chai rượu vang, nho khô, pho mát, cà phê, đường, nến sáp và các hộp diêm. Nhờ từng ấy thứ trời cho, cha đã sống yên ổn suốt tròn hai năm, nhưng giờ thì chỉ còn những mẩu vụn cuối cùng. Hôm nay trong tủ chẳng còn gì nữa, và cây nến con đang thấy đây là cây cuối cùng của cha."

"Rồi sao nữa?"

"Rồi thì, con yêu ạ, chúng ta sẽ chìm trong bóng tối."

"Vậy thì, cha yêu quý," Pinocchio nói, "không còn thời gian để chần chừ nữa. Chúng ta phải tìm cách trốn ra."

"Trốn ra ư! Bằng cách nào?"

"Chúng ta có thể chạy ra khỏi miệng con Cá Mập rồi lao xuống biển."

"Con nói nghe hay đấy, nhưng cha không biết bơi, Pinocchio yêu quý ạ."

"Thế thì có sao đâu? Cha cứ trèo lên vai con, còn con bơi rất giỏi, con sẽ đưa cha vào bờ an toàn."

"Chuyện viên vông thôi, con trai ạ!" Geppetto đáp, vừa lắc đầu vừa mỉm cười buồn bã. "Con nghĩ một chú Rối cao một thước mà có thể đủ sức cõng cha trên vai rồi bơi được sao?"

"Cứ thử rồi sẽ biết! Với lại, nếu số phận đã định là chúng ta phải chết, thì ít ra chúng ta cũng sẽ chết cùng nhau."

Không nói thêm lời nào nữa, Pinocchio cầm cây nến trong tay, đi trước soi đường, rồi nói với cha mình:

"Cha cứ theo con, đừng sợ."

Họ đi một quãng rất dài qua dạ dày và khắp cơ thể của con Cá Mập. Khi đến cổ họng của con quái vật, họ dừng lại một lúc để chờ đúng thời cơ trốn thoát.

Ta muốn con biết rằng con Cá Mập ấy đã rất già, lại mắc hen suyễn và bệnh tim, nên buộc phải ngủ với miệng há ra. Nhờ vậy, Pinocchio ngẩng lên qua hai hàm đang mở của ngôi nhà mới của mình và thoáng thấy bầu trời đầy sao.

"Đến lúc chúng ta trốn rồi," cậu thì thầm, quay sang cha mình.

"Con Cá Mập ngủ say lắm. Biển đang yên, còn đêm thì sáng như ban ngày. Cha cứ bám sát con, cha yêu quý, rồi chẳng mấy chốc chúng ta sẽ được cứu."

Nói là làm. Họ trèo ngược lên cổ họng con quái vật cho đến khi tới cái miệng khổng lồ đang há rộng. Ở đó họ phải nhón chân mà đi, vì chỉ cần làm nhột cái lưỡi dài của con Cá Mập là nó có thể tỉnh giấc—mà khi ấy thì họ sẽ ra sao? Cái lưỡi vừa rộng vừa dài, trông chẳng khác nào một con đường làng. Hai kẻ đào tẩu vừa định lao xuống biển thì con Cá Mập bất ngờ hắt hơi, và cú hắt hơi ấy làm Pinocchio cùng Geppetto bị hất mạnh đến mức ngã

ngửa ra, rồi lại bị quăng trở vào dạ dày con quái vật một cách hết sức phũ phàng.

Tệ hơn nữa, ngọn nến tắt phụt, để lại hai cha con trong bóng tối.

"Thế bây giờ sao?" Pinocchio hỏi, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Giờ thì chúng ta hết đường rồi."

"Sao lại hết đường? Đưa tay cho con, cha yêu quý, và cẩn thận đừng trượt nhé!"

"Con định đưa cha đi đâu?"

"Chúng ta phải thử lại. Đi với con và đừng sợ."

Nói rồi, Pinocchio nắm tay cha, và cả hai lại nhón chân đi, lần thứ hai trèo lên cổ họng con quái vật. Sau đó họ băng qua hết cái lưỡi và nhảy qua ba hàng răng. Nhưng trước khi thực hiện cú nhảy lớn cuối cùng, chú Rối nói với cha mình:

"Cha trèo lên lưng con và ôm chặt lấy cổ con. Mọi chuyện còn lại cứ để con lo."

Ngay khi Geppetto ngồi vững vàng trên vai mình, Pinocchio, hoàn toàn tin chắc vào việc mình đang làm, lao xuống nước và bắt đầu bơi. Mặt biển phẳng lặng như dầu, trắng sáng rực rỡ, còn con Cá Mập thì vẫn ngủ say đến mức có bắn đại bác chắc cũng không tỉnh.

CHƯƠNG 36

Cuối cùng

Pinocchio không còn là một con rối nữa và trở thành một cậu bé

"Cha yêu quý, chúng ta thoát rồi!" con rối reo lên. "Giờ chỉ cần vào được bờ thôi, mà chuyện đó thì dễ."

Không nói thêm lời nào, cậu bơi đi thật nhanh, cố gắng vào đất liền càng sớm càng tốt. Bỗng nhiên cậu nhận ra Geppetto đang run lên bần bật như bị sốt cao.

Ông run vì sợ hay vì lạnh? Ai mà biết được? Có lẽ là cả hai. Nhưng Pinocchio nghĩ cha mình đang hoảng sợ, nên cố trấn an ông bằng cách nói:

"Can đảm lên, cha ơi! Chỉ vài phút nữa thôi là chúng ta sẽ an toàn trên bờ."

"Nhưng cái bờ đáng quý ấy ở đâu?" ông lão nhỏ bé hỏi, càng lúc càng lo lắng khi cố nhìn xuyên qua màn tối phía xa. "Cha nhìn khắp bốn phía mà chẳng thấy gì ngoài biển với trời."

"Con nhìn thấy bờ," con rối đáp. "Cha nhớ mà, con giống mèo. Ban đêm con nhìn rõ hơn ban ngày."

Tội nghiệp Pinocchio, cậu chỉ giả vờ bình tĩnh và yên tâm thôi, chứ thực ra hoàn toàn không phải vậy. Cậu bắt đầu nản chí, sức lực dần cạn, và hơi thở mỗi lúc một nặng nhọc hơn. Cậu cảm thấy mình không thể tiếp tục được bao lâu nữa, trong khi bờ vẫn còn xa.

Cậu cố bơi thêm vài sải nữa. Rồi cậu quay sang Geppetto và yếu ớt kêu lên:

"Cứu con với, cha ơi! Cứu con, con sắp chết rồi!"

Hai cha con thực sự sắp chết đuối thì nghe thấy từ ngoài biển vọng lại một giọng nói chành phô như tiếng đàn ghi-ta lạc điệu:

"Có chuyện gì vậy?"

"Là tôi và người cha tội nghiệp của tôi."

"Tôi nhận ra giọng này. Cậu là Pinocchio."

"Đúng rồi. Còn bác?"

"Tôi là cá ngừ, bạn đồng hành của cậu trong bụng Cá Mập."

"Thế bác thoát ra bằng cách nào?"

"Tôi làm theo gương của cậu. Chính cậu là người chỉ đường cho tôi, và sau khi cậu đi, tôi đi theo."

"Tunny, cậu đến đúng lúc quá! Tôi van cậu, vì tình thương cậu dành cho đàn con nhỏ của mình, hãy cứu chúng tôi, nếu không thì chúng tôi tiêu mất!"

"Rất sẵn lòng. Hai người bám vào đuôi tôi đi, để tôi đưa đi. Chớp mắt một cái là sẽ vào bờ an toàn thôi."

Geppetto và Pinocchio, như bạn cũng dễ đoán, chẳng từ chối lời đề nghị ấy; có điều thay vì bám vào đuôi, họ thấy trèo lên lưng Tunny thì hơn.

"Chúng tôi có nặng quá không?" Pinocchio hỏi.

“Nặng à? Không hề. Hai người nhẹ như vỏ sò ấy,” Tunny đáp; nó to lớn chẳng khác nào một con ngựa hai tuổi.

Vừa vào đến bờ, Pinocchio là người nhảy xuống trước tiên để đỡ người cha già của mình. Rồi cậu quay sang con cá và nói:

“Bạn thân mến, bạn đã cứu cha tôi, mà tôi chẳng biết nói sao cho đủ để cảm ơn bạn! Xin cho tôi ôm bạn một cái, như dấu hiệu của lòng biết ơn suốt đời của tôi.”

Tunny nhô mũi lên khỏi mặt nước, còn Pinocchio quỳ xuống cát và hôn thật triu mến lên má nó. Trước sự chào đón nồng hậu ấy, Tunny tội nghiệp, vốn chẳng quen được đối xử dịu dàng như vậy, đã bật khóc như một đứa trẻ. Xấu hổ và ngượng ngùng quá, nó vội quay đi, lao xuống biển rồi biến mất.

Trong lúc đó, trời đã sáng.

Pinocchio đưa tay cho Geppetto vịn. Ông yếu đến mức gần như không đứng nổi, và cậu nói với ông:

“Cha yêu quý, cha vịn vào tay con nhé, rồi mình đi thôi. Chúng ta sẽ đi thật, thật chậm, và nếu mệt thì có thể nghỉ bên đường.”

“Thế chúng ta đi đâu?” Geppetto hỏi.

“Đi tìm một ngôi nhà hay một túp lều nào đó, nơi người ta đủ tốt bụng cho mình chút bánh mì và ít rơm để nằm ngủ.”

Họ còn chưa đi được một trăm bước thì đã thấy hai kẻ mặt mũi bặm trợn ngồi trên một tảng đá xin bố thí.

Đó là Cáo và Mèo, nhưng trông chúng thảm hại đến mức khó mà nhận ra. Con Mèo, sau bao năm già mù, giờ đã thật sự mù cả hai mắt. Còn Cáo thì già nua, gầy guộc, gần như trụi lông, đến cả

cái đuôi cũng mất nốt. Tên trộm ranh mãnh ấy đã rơi vào cảnh nghèo túng cùng cực, và có ngày hẳn buộc phải bán cái đuôi đẹp của mình để đổi lấy một miếng ăn.

"Ôi, Pinocchio," hắn kêu lên bằng giọng ghen ngào. "Làm ơn bố thí cho chúng tôi chút gì đi! Chúng tôi già rồi, mệt mỏi và đau ốm."

"Đau ốm!" Con Mèo nhắc lại.

"Vĩnh biệt, lũ bạn già dối!" Con Rối đáp. "Các người đã lừa tôi một lần, nhưng sẽ không bao giờ tóm được tôi nữa đâu."

"Hãy tin chúng tôi đi! Hôm nay chúng tôi thật sự nghèo túng và đói lả."

"Đói lả!" Con Mèo lặp lại.

"Nếu các người nghèo thì cũng đáng thôi! Hãy nhớ câu tục ngữ xưa này: 'Tiền ăn cắp thì chẳng bao giờ sinh sôi kết quả.' Vĩnh biệt, lũ bạn già dối."

"Xin hãy thương xót chúng tôi!"

"Chúng tôi."

"Vĩnh biệt, lũ bạn già dối. Hãy nhớ câu tục ngữ xưa này: 'Lúa mì xấu thì chỉ làm ra bánh mì dờ!'"

"Đừng bỏ rơi chúng tôi."

"Bỏ rơi chúng tôi," Con Mèo nhắc lại.

"Vĩnh biệt, lũ bạn già dối. Hãy nhớ câu tục ngữ xưa này: 'Kẻ nào ăn cắp áo sơ mi của hàng xóm thì thường chết mà không có nổi áo của mình.'"

Vẫy tay chào họ, Pinocchio và Geppetto bình thản tiếp tục lên đường. Đi thêm một quãng nữa, ở cuối con đường dài gần một lùm cây, họ thấy một căn chòi bé xíu lợp bằng rơm.

"Chắc có ai đó sống trong căn chòi nhỏ kia," Pinocchio nói. "Ta đến xem thử đi."

Họ bước tới và gõ cửa.

"Ai đấy?" một giọng nói nhỏ từ bên trong cất lên.

"Một người cha nghèo và một đứa con còn nghèo hơn, không có gì ăn và cũng chẳng có mái nhà che đầu," Con Rối đáp.

"Vặn chìa khóa đi rồi cửa sẽ mở," chính giọng nói nhỏ ấy bảo.

Pinocchio vặn chìa khóa và cánh cửa mở ra. Vừa bước vào trong, họ nhìn trước ngó sau, nhìn khắp mọi nơi mà chẳng thấy ai cả.

"Ồ—ồ, chủ căn chòi đâu rồi?" Pinocchio kêu lên, hết sức ngạc nhiên.

"Tôi ở đây, trên này cơ!"

Hai cha con ngược nhìn lên trần nhà, và ở đó, trên một thanh xà, là Dế Biết Nói đang ngồi.

"Ồi, Dế thân mến của tôi," Pinocchio nói, lễ phép cúi chào.

"Ồ, giờ thì cậu gọi tôi là Dế thân mến, nhưng cậu còn nhớ lúc cậu ném búa vào tôi để giết tôi không?"

"Anh nói đúng, Dế thân mến ạ. Giờ hãy ném búa vào tôi đi. Tôi đáng bị như thế! Nhưng xin hãy tha cho người cha già tội nghiệp của tôi."

"Ta sẽ tha cho cả cha lẫn con. Ta chỉ muốn nhắc người nhớ lại trò lừa mà từ lâu người đã chơi với ta, để dạy người rằng trên đời này, nếu muốn gặp được lòng tốt và sự tử tế vào lúc mình hoạn nạn, thì trước hết phải biết đối xử hiền hòa và lịch sự với người khác."

"Bạn nói đúng, để con ạ, đúng hơn cả đúng, và tôi sẽ ghi nhớ bài học bạn đã dạy tôi. Nhưng bạn có thể cho tôi biết làm sao bạn mua được căn nhà nhỏ xinh này không?"

"Căn nhà này hôm qua có một cô Dê lông xanh tặng cho tôi."

"Thế cô Dê ấy đi đâu rồi?" Pinocchio hỏi.

"Tôi không biết."

"Vậy khi nào cô ấy quay lại?"

"Cô ấy sẽ không bao giờ quay lại nữa. Hôm qua cô ấy bỏ đi, vừa đi vừa kêu be be đầy buồn bã, và tôi nghe như cô ấy nói: 'Tội nghiệp Pinocchio, ta sẽ không bao giờ gặp lại cậu ấy nữa... chắc giờ này Cá Mập đã ăn thịt cậu ấy rồi.'"

"Đó đúng là lời cô ấy nói sao? Vậy thì chính là cô ấy—chính là—cô Tiên bé nhỏ yêu quý của tôi," Pinocchio kêu lên rồi nức nở khóc. Khóc rất lâu xong, cậu lau nước mắt, làm một chiếc giường bằng rơm cho bác Geppetto già. Đặt bác nằm xuống, cậu nói với chú Dế Biết Nói:

"Nói cho tôi biết đi, để con, tôi có thể tìm một cốc sữa cho cha tội nghiệp của tôi ở đâu?"

"Cách đây ba cánh đồng có bác nông dân John sống ở đó. Bác ấy có nuôi bò. Cậu đến đó đi, bác ấy sẽ cho cậu thứ cậu cần."

Pinocchio chạy một mạch đến nhà bác nông dân John. Bác nông dân nói với cậu:

"Cậu muốn bao nhiêu sữa?"

"Tôi muốn đầy một cốc."

"Một cốc đầy giá một xu. Đưa tôi một xu trước đã."

"Tôi không có một xu nào," Pinocchio đáp, vừa buồn vừa xấu hổ.

"Thế thì không ổn rồi, chú rỗi của ta," bác nông dân đáp, "không ổn chút nào. Cậu không có một xu, thì tôi không có sữa."

"Thật tệ quá," Pinocchio nói rồi quay đi.

"Khoan đã," bác nông dân John nói. "Có lẽ chúng ta vẫn có thể thỏa thuận. Cậu có biết kéo nước từ giếng lên không?"

"Tôi có thể thử."

"Vậy thì ra cái giếng đằng kia và kéo lên một trăm gàu nước."

"Được thôi."

"Làm xong, tôi sẽ cho cậu một cốc sữa nóng ngọt."

"Tôi bằng lòng."

Bác nông dân John dẫn cậu Người Gỗ ra giếng và chỉ cho cậu cách kéo nước. Pinocchio bắt tay vào làm hết sức theo những gì mình biết, nhưng còn lâu mới kéo đủ một trăm gàu thì cậu đã mệt lả, mồ hôi ướt đầm người. Từ trước đến nay, cậu chưa từng phải làm việc cực nhọc đến thế.

“Cho đến hôm nay,” bác nông dân nói, “con lửa của tôi vẫn kéo nước giúp tôi, nhưng giờ con vật tội nghiệp ấy sắp chết rồi.”

“Bác đưa cháu đến gặp nó được không?” Pinocchio hỏi.

“Được chứ.”

Vừa bước vào chuồng, Pinocchio đã nhìn thấy một chú lửa nhỏ đang nằm trên đồng rơm ở góc chuồng. Nó kiệt quệ vì đói và vì phải làm việc quá sức. Nhìn nó thật lâu, cậu tự nhủ: “Mình biết con lửa này! Mình đã gặp nó ở đâu rồi.”

Rồi cúi sát xuống, cậu hỏi: “Bạn là ai?”

Nghe câu hỏi ấy, con lửa mở đôi mắt mệt mỏi, hấp hối ra và đáp bằng chính thứ tiếng ấy: “Tôi là Lamp-Wick.”

Nói rồi, nó nhắm mắt lại và chết.

“Ôi, Lamp-Wick tội nghiệp của tôi,” Pinocchio nói bằng giọng yếu ớt, vừa lấy nắm rơm nhặt dưới đất lau mắt.

“Cậu thương xót một con lửa chẳng tốn của cậu đồng nào đến thế sao?” bác nông dân nói. “Thế còn tôi thì sao—người đã bỏ tiền thật ra mua nó?”

“Nhưng bác thấy đấy, cậu ấy là bạn cháu.”

“Bạn cậu à?”

“Bạn học cùng lớp với cháu.”

“Cái gì cơ?” bác nông dân John hét lên rồi phá lên cười. “Cái gì! Trường của cậu có cả lửa nữa à? Chắc hẳn cậu học hành ghê gớm lắm!”

Người Gõ xấu hổ và đau lòng vì những lời ấy nên không đáp lại. Cậu cầm cốc sữa của mình rồi quay về với cha.

Từ hôm đó, suốt hơn năm tháng, sáng nào Pinocchio cũng dậy từ lúc hừng đông và ra nông trại kéo nước. Mỗi ngày, cậu đều được cho một cốc sữa nóng mang về cho người cha già tội nghiệp, và ông khỏe lên từng ngày. Nhưng như thế vẫn chưa đủ với cậu. Cậu học cách đan giỏ bằng sậy rồi đem bán. Nhờ số tiền kiếm được, hai cha con mới không bị chết đói.

Ngoài ra, cậu còn tự làm một chiếc xe lăn chắc chắn, êm ái để đưa cha già ra ngoài hít thở không khí vào những ngày trời quang nắng đẹp.

Buổi tối, Chú Rối ngồi học dưới ánh đèn. Từ số tiền mình kiếm được, cậu mua một cuốn sách cũ bị thiếu vài trang, và chỉ trong thời gian rất ngắn, cậu đã học được cách đọc. Còn về viết, cậu dùng một cành gỗ dài, một đầu tự gọt cho thật nhọn và mảnh. Không có mực, cậu lấy nước ép quả mâm xôi đen hoặc quả anh đào để thay. Từng chút một, sự chăm chỉ của cậu được đền đáp. Cậu không chỉ tiến bộ trong việc học mà cả trong công việc nữa, và rồi cũng đến ngày cậu dành dụm đủ tiền để người cha già của mình được sống thoải mái, vui vẻ. Ngoài ra, cậu còn để dành được một khoản lớn là năm mươi xu. Cậu định dùng số tiền ấy để mua cho mình một bộ quần áo mới.

Một hôm, cậu nói với cha mình:

"Con ra chợ mua cho mình một cái áo khoác, một cái mũ và một đôi giày đây. Lúc con quay về, con sẽ ăn diện đến mức cha sẽ tưởng con là một người giàu có."

Cậu chạy vụt ra khỏi nhà, men theo con đường lên làng, vừa cười vừa hát. Bỗng nhiên cậu nghe thấy có người gọi tên mình. Ngoảnh lại tìm xem tiếng gọi phát ra từ đâu, cậu thấy một con ốc sên to đang bò ra từ bụi cây.

"Cậu không nhận ra tôi sao?" Ốc Sên nói.

"Có mà cũng không hẳn."

"Cậu còn nhớ con ốc sên sống cùng Cô Tiên Tóc Xanh không? Cậu không nhớ có một đêm chính tôi đã mở cửa cho cậu và cho cậu cái gì đó để ăn sao?"

"Tôi nhớ hết chứ," Pinocchio kêu lên. "Trả lời tôi mau đi, Ốc Sên xinh đẹp, cô Tiên của tôi giờ ở đâu? Cô ấy đang làm gì? Cô ấy đã tha thứ cho tôi chưa? Cô ấy còn nhớ tôi không? Cô ấy vẫn còn thương tôi chứ? Cô ấy có ở rất xa đây không? Tôi có thể gặp cô ấy không?"

Trước hàng loạt câu hỏi tuôn ra dồn dập ấy, Ốc Sên vẫn điềm tĩnh như mọi khi và đáp:

"Pinocchio thân mến, cô Tiên đang nằm bệnh trong bệnh viện."

"Trong bệnh viện ư?"

"Đúng vậy. Cô ấy bị khổ đau và bệnh tật quật ngã, đến nỗi giờ không còn nổi một xu để mua lấy một miếng bánh mì."

"Thật sao? Ôi, tôi buồn quá! Cô Tiên bé nhỏ, thân yêu của tôi! Nếu tôi có một triệu, tôi sẽ chạy đến mang hết cho cô ấy! Nhưng tôi chỉ có năm mươi xu thôi. Đây này. Tôi vốn định đi mua quần áo. Đây, bác cầm lấy đi, Ốc Sên, rồi mang cho cô Tiên tốt bụng của tôi."

“Thế còn quần áo mới của cậu thì sao?”

“Thế thì có sao đâu? Tôi còn muốn bán cả mớ giẻ rách đang mặc trên người để giúp bà ấy thêm nữa kia. Đi đi, mau lên. Vài ngày nữa quay lại đây, tôi hy vọng sẽ có thêm tiền cho anh! Từ trước đến nay tôi làm việc vì cha tôi. Còn bây giờ, tôi sẽ phải làm việc cả vì mẹ tôi nữa. Tạm biệt, mong sớm gặp lại anh.”

Trái hẳn với thói quen thường ngày, cô Ốc Sên bắt đầu chạy nhanh như một con thằn lằn dưới nắng hè.

Khi Pinocchio trở về nhà, cha cậu hỏi:

“Thế bộ quần áo mới đâu?”

“Con không tìm được bộ nào vừa với mình. Để hôm khác con đi tìm lại vậy.”

Tối hôm đó, thay vì đi ngủ lúc mười giờ, Pinocchio thức đến tận nửa đêm; và thay vì đan tám cái giỏ, cậu đan hẳn mười sáu cái.

Xong việc, cậu lên giường và thiếp đi. Trong giấc ngủ, cậu mơ thấy Bà Tiên của mình, xinh đẹp, tươi cười và rạng rỡ. Bà hôn cậu rồi nói: “Giỏi lắm, Pinocchio! Để thưởng cho tấm lòng tốt của con, ta tha thứ cho tất cả những trò nghịch ngợm trước đây của con. Những cậu bé biết yêu thương và hết lòng chăm sóc cha mẹ khi họ già yếu, bệnh tật đều xứng đáng được khen ngợi, dù các em ấy có thể không được xem là tấm gương về sự vâng lời và hạnh kiểm tốt. Cứ tiếp tục sống tốt như thế, rồi con sẽ hạnh phúc.”

Ngay đúng lúc ấy, Pinocchio tỉnh dậy và mở to mắt.

Niềm ngạc nhiên và vui sướng của cậu lớn đến mức nào khi nhìn lại mình và thấy rằng cậu không còn là một con Rối nữa, mà đã trở thành một cậu bé bằng xương bằng thịt! Cậu nhìn quanh, và thay vì những bức tường rơm quen thuộc, cậu thấy mình đang ở trong một căn phòng nhỏ được bài trí đẹp đẽ, xinh xắn nhất mà cậu từng thấy. Chỉ trong chớp mắt, cậu nhảy khỏi giường để nhìn chiếc ghế đặt gần đó. Trên ghế là một bộ quần áo mới, một chiếc mũ mới và một đôi giày.

Vừa mặc xong, cậu thò tay vào túi và lôi ra một chiếc ví da nhỏ, trên đó có viết những dòng sau:

Chú Rối mở ví ra để tìm tiền, và kìa—bên trong có tới năm mươi đồng tiền vàng!

Pinocchio chạy đến trước gương. Cậu gần như không nhận ra chính mình. Nhìn lại cậu là gương mặt rạng rỡ của một cậu bé cao lớn, với đôi mắt xanh lạnh lợi, mái tóc nâu sẫm và đôi môi tươi cười hạnh phúc.

Bị bao quanh bởi cảnh huy hoàng đến thế, chú Rối gần như chẳng biết mình đang làm gì. Chú dụi mắt hai ba lần, tự hỏi không biết mình còn đang mơ hay đã tỉnh, rồi kết luận rằng mình đang thức.

"Thế còn cha đâu?" chú bỗng kêu lên. Chú chạy sang phòng bên, và ở đó là Geppetto, như trẻ ra cả chục tuổi chỉ sau một đêm, quần áo mới tinh tươm, vui tươi như chim sơn ca buổi sớm. Ông lại trở thành bác thợ chạm gỗ Mastro Geppetto như xưa, đang chăm chú làm một khung tranh thật đẹp, trang trí bằng hoa lá và đầu các con vật.

"Cha ơi, cha ơi, chuyện gì đã xảy ra vậy? Nếu cha biết thì kể cho con nghe đi," Pinocchio vừa kêu vừa chạy tới ôm chầm lấy cổ cha.

"Sự đổi thay bất ngờ trong ngôi nhà của chúng ta đều là nhờ con đấy, Pinocchio yêu quý ạ," Geppetto đáp.

"Con thì có liên quan gì chứ?"

"Là thế này. Khi những cậu bé hư trở nên ngoan ngoãn và tử tế, các cậu có thể khiến mái nhà của mình bừng sáng, mới mẻ và đầy ắp hạnh phúc."

"Không biết Pinocchio gỗ ngày trước đã trốn đâu mất rồi nhỉ?"

"Ở kia kìa," Geppetto đáp. Rồi ông chỉ vào một con Rối lớn đang tựa vào ghế, đầu nghiêng sang một bên, hai tay buông thõng, còn đôi chân thì xoắn lại dưới thân.

Nhìn thật lâu, thật lâu, Pinocchio vô cùng mãn nguyện tự nhủ:

"Hồi còn là một con Rối, mình trông buồn cười biết bao! Còn bây giờ, khi đã trở thành một cậu bé thật sự, mình hạnh phúc biết mấy!"

Được tạo với ❤️ tại 🇳🇴 bởi Plyx

This edition is published by Plyx using public-domain source material from Project Gutenberg. We thank Project Gutenberg and its volunteers for preserving classic literature for everyone. Translated from the original by Plyx.

Quét cho phiên bản kỹ thuật số và
âm thanh của bạn